

The Beacon

FOR FRIENDS OF ACI / İZMİR

MAY 2018

Sanatla Yaşamak, Sanatı Yaşatmak

DİLEDİĞİN GİBİ UÇMA ÖZGÜRLÜĞÜ BENDE

**Benimle farklı yerlere
farklı farklı insanlar uçar.**

Uçakta acıkan da var, gittiği yerde yemek isteyen de.
“Benim yüküm çok” diyen de var, çantasını kapıp giden de.
Cam kenarından başka koltukta oturmak istemeyen de var,
seyahat planı sürekli değişip esnek bilet isteyen de. E ihtiyaçlarımız
bu kadar farklıyken neden ödediğimiz ücret aynı olsun ki?

**Bendeki sistem: Sen nasıl istersen.
Yani ben sana dilediğin yere
dilediğin gibi uçma imkanı veriyorum.**

Mesela hiç yemeyeceksen hiç ödemezsin. Acıkınca da
Pegasus Cafe menüden istediğini seçersin. Sen uçakta
istersen ye diye sana bilet alırken bu seçeneği sunuyorum.
Kimsenin yediğini içtiğini de sana ödetmiyorum. Tıpkı ekstra
bagajın yoksa sana ekstra ücret ödetmediğim gibi.
Böylece başkalarının yükü de sana yük olmuyor.

Kısacası Pegasus olarak kullanmadığın hiçbir hizmetin
ücretini senden almıyorum. Aksine sana kendine uygun
olanı seçme imkânı sunuyorum. Bu yüzden uygun fiyatlar
ve uygun seçeneklerle sana en uygun uçuşu sunuyorum.

**Haydi o zaman, sen yeter ki uçmak iste!
Sadece ihtiyacın olanı ödeme özgürlüğü bende.**

flypgs.com | **PEGASUS**
ucuz biletin adresi

PEGASUS MOBİL UYGULAMASI İLE SEYAHAT ÇOK KOLAY!

**Yepyeni tasarım,
yepyeni özellikler**

**Mobil Biniş Kartı'na
hızlı ve kolay ulaşım**

**UçuşPuan ile
ödeme kolaylığı**

**Otel rezervasyonu
ve araç kiralama
hizmetleri**

**Uçuş öncesi
yemek siparişi**

**Flex ve
fiyat sabitleme özelliği**

flypgs.com | **PEGASUS**
ucuz biletin adresi

Bizim Her Daim Bir Sahnemiz Vardı

Önceleri Parsons Hall'daki jimnastik salonundaydı sahne. Assembly bitince sandalyeler kapanır, bir köşeye toplanırdı. Derken Beacon Hall yapıldı ve sahne oraya taşındı. Artık ışık ve ses sistemli, kırmızı kadife perdeli bir sahnemiz vardı. Yıllar sonra mekân yenilendi. Blake Kültür Merkezi adı altında geniş fuayesi, kocaman da bir salonu olan yepyeni bir sahnemiz oldu. Her okulda sahne yoktur. Bunun önemini bizler de sonradan anladık. Hani *hindsight* derler ya; geriye dönüp baktığınızda bazı şeyleri daha iyi anlarsınız. İşte öyle!

Bizim her daim bir sahnemiz vardı...

İster oyuncu, ister seyirci olalım, o sahne hepimizi büyüledi. Resitaller, Müzik öğretmeni Kadriye Bayraşa'nın dört gün boyunca *full house* oynayan müzikalleri *Annie Get Your Gun*, *Fiddler on the Roof*, *Grease* ve diğerleri... Türkçe ve İngilizce Kulüpleri'nin sergilediği Brecht, Lorca, Shakespeare, Beckett, Murathan Mungan, Sermet Çağan oyunları... Çılgın Rock konserleri, Caz konserleri, Klasik Türk Müziği konserleri... *Talent Show*'lar, Halk Oyunları geceleri... *Pulp Fiction*'li ilk film gösterimi... Hepsi o sahneden geçti...

Bir de kulüpler vardı... Spor kulüpleri ve sosyal yardım kulüpleri vardı... Daha 60'lı, 70'li yıllarda Tarih öğretmeni Şeker Kemal'in *Current Events* Kulübü vardı. Dünyada neler oluyor, neden oluyor tartışılırdı. Sonra Model Birleşmiş Milletler (MUN) kuruldu. Okul gazetesi *Abaküs* çıkmıştı bir ara. *History of Art* dersi vardı, yine 60'larda... Şimdi *Visual Arts* IB programında. Her daim bir *Art Room*'umuz ve *Music Room*'umuz oldu. En sevdiğimiz mekânlarımızdı. Kısaca ACI'da kendimizi keşfetmemiz için pek çok olanak vardı. Ama ACI'da önce 'sanat' vardı...

Bizim her daim bir sahnemiz vardı...

Bu sayımızı mezuniyet yılları 1955 ile 2011 arasında değişen ve o sahnenin tozunu yutmuş olan mezunlarımıza ayırıyoruz. Aslında, seyirci, oyuncu fark etmez, tüm ACI'lıların yolu o sahneden geçer. Bütün okul tek yürek olur, o sahnede atar...

İlk yolculuğumuza Sevgili **Tomris Öziş ('55)** ile çıkıyoruz. Devletin açtığı üstün yetenekli genç müzisyenler sınavını kazanarak Münih Devlet Yüksek Müzik Okulu'nda eğitimini tamamlayan Tomris Öziş İzmir, Münih, İstanbul, Ankara, Miami, Atlanta, Rochester, Detroit gibi kentlerde konserler vermiş; İstanbul Şehir, İzmir Senfoni, Cumhurbaşkanlığı Senfoni, İstanbul Radyo Senfoni, İstanbul Devlet Senfoni gibi orkestralar ile birlikte çalmış. Onunla birlikte 40'lı, 50'li, 60'lı yılların kültürel ortamına küçük bir zaman yolculuğu yapıyoruz...

Sonra dergimizin en eski emektârlarından sevgili **Nühket İzmiroğlu'na ('71)** konuk oluyoruz. İmkânların kısıtlı olduğu günlere geri gidiyoruz. *Newsletter* günlerinden başlayıp, bugünlere uzanan, buram buram matbaa mürekkebi ve emek kokan bir hikâye anlatıyor bize sevgili Nühket. Adı *The Beacon*...

Sırada İstanbul'a yolculuk var. Sinemanın görünmeyen bir savaşçısını ziyaret ediyoruz. **Gülin Üstün ('86)** İstanbul Film Festivali'nin *Köprüde Buluşmalar* bölümünün yöneticisi. Türkiyeli genç sinemacılarla uluslararası sinema festivallerinin temsilcileri ve yapımcıları buluşuyor bu köprüde. Film yapmak isteyen genç yeteneklerin yolu buradan geçiyor...

The Americans adlı öyküsüyle Pushcart Prize'a aday olan ve kendisine "*Emerging Writer Fellowship*" sunulan **Lisa Sardinias'ın ('89)** yazar olmak için harcadığı çabalara tanık oluyor, onunla Pasifik'te bir adaya gidip dönüyoruz, hayali öyküler yazarak...

ACI'da sahnelenen *Damdaki Kemancı* müzikalinden sonra, eserin rejisörü Necdet Aydın ile müzik öğretmeni Kadriye Bayraşa ve

eşi Müfit Bayraşa'nın yönlendirmesiyle yola çıkan, Türkiye'nin en genç opera solist sanatçısı olarak kariyerinin ilk basamaklarını tırmanan ünlü tenor **Levent Gündüz'ün ('93)** müzik maratonuna dahil oluyoruz, kısa bir süre için de olsa...

Mart sonunda bir akşamüzeri, öğrencilik yıllarında çok tozunu yuttuğu o sahneye bir yazar olarak dönen **Doğu Yücel'i ('95)** dinlemeye koşuyoruz heyecanla. Doğu, öğrencilere yazarlık yolculuğunu anlatıyor. Havuz başında çay içip, sohbet ediyoruz sonra ve keyifle okuduğumuz yeni kitabını imzalıyoruz Doğu'ya...

Kırmızı perdeli sahnemizden Avrupa ve Afrika sahnelerine geçen caz kontbasçısı **Baran Say'la ('89)** müziğin evrenselliği üzerine konuşurken Addis Ababa, Las Palmas, Gran Canaria ve Odessa sahnelerindeki *jam session*'lara konuk oluyoruz. Yerel caz müzisyenleriyle aynı dili kullanmadan, üstelik de tek kelime bile konuşmadan fikir alışverişinde bulunuyoruz...

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağan bir gece **Aksel Bonfil'in ('08)** yazıp sahneye koyduğu *Avluya Düşen Yıldızlar* oyununu izlemeye gidiyoruz, İsmet İnönü Sanat Merkezi'ne. Aksel'in meselesi insanı insana insanca anlatmak. "Herkesin komşusunu dahi sevmemeye başladığı garip bir dönemden geçiyoruz. Hepimiz kendi paçamızı kurtarma derindeyiz. Yardımlaşma kelimesi tedavülünden kalkmak üzere. 1940'larda gerçek yoksulluk içerisinde yaşamış ama buna rağmen neşesini ve umudunu kaybetmemiş bu insanların hikâyelerini dinlemek hepimize iyi gelecek," diyor izleyicilere Aksel o gece...

Günlük yaşam telaşında karşımıza çıkan güzel tesadüfleri çoğu kez kaçıırız. Farkına varamamış ya da vakit ayıramamışsıdır. Bu yılki dergi çalışmalarımız sırasında, hiç beklemediğimiz zamanlarda, iki genç mezunumuzla rastlaşıyoruz. Peşlerini bırakmıyor ve onları sizler için sayfalarımıza taşıyoruz... Tesadüf işte!

İlki, **Merey Şenocak ('11)**. Dört kuşaktan beri kadınları ACI'lı olan bir ailenin en genci. ACI'daki felsefe öğretmeni Yılmaz Murat Bilican "kendini ve hayatı sanat yoluyla anlama peşine düşmüş genç bir sanatçı," diyor onun için. Merey bize projelerini anlatıyor. Usta felsefeci Oruç Aruoba ile Port İzmir'de ortak işlerini sergilemeye hazırlanıyor o sırada. Derken, Merey bizi, anneannesi **Merey Berkmen Üzrek ('56)** ile tanıştırıyor bir çay saatinde...

Diğeri, hukukçu **Çiğdem Çımrın ('04)**. O kendini İskenderiyeli Hypatia'da bulan bir avukat. Çok çalışmış. 'Ben kimim ve ne istiyorum'u bulmak için. Herhangi bir şeye inanmadan önce o şeyi sorgulamanın önemini vurguluyor. Çiğdem'in kendini buluş yolculuğuna tanık oluyoruz...

Başka yolculuklara da çıkıyoruz ara ara... İçimize ve dışımıza... Sormaya ve sorgulamaya... Kendimize ve kendimizle... Farklı kültürlerle ve farklı mekânlara... **Farkındalık** yolunda... **Amsterdam'a, Endülüs'e ve Hindistan'a...** Zamana... **1967, 1972, 1977, 1982, 1987, 1992, 1997** ve **2002** yıllarına... Hep bir arada ve hepsi bu sayfalarda...

Bizim her daim bir sahnemiz vardı...

Biz, en unutamadığımız yolculuklara o sahnede, sanatla çıktık... Bu nedenle, bu yılki *The Beacon*'ı, yolu o sahneden geçen sanatçılara adadık...

Kerime Arsan ('70)

Hülda Süloş ('74)

*Sevgili Mezunlarımız,
Sevgili Yöneticilerimiz,
Sevgili Öğretmenlerimiz,
Sevgili Öğrencilerimiz ve
Sevgili ACI dostları,*

Hepinize Kocaman Bir Merhaba.

Tatlıları, acıları, zorlukları, kolaylıklarıyla bir eğitim yılını daha geride bırakırken sizlere bir kez daha bu sayfalardan seslenme olanağı bulduğum için çok mutluyum. Sıcak yaz günlerine doğru hızla ilerliyoruz. Tatil yaklaşıyor. Baharın güzel günleri yakında yerini yazın güneşli ve sıcak günlerine bırakacak.

Size bugün, öncelikle 2017-2018 yılının, okullarımıza ve mezunlarımıza getirdiği bir yenilikten söz etmek istiyorum. Bizler için çok önemli bir gelişme bu. Bu yıl SEV Yönetimi, mezun derneklerinin sorunlarıyla çok yakından ilgilendi ve birbirleriyle yakınlaşmaları için büyük emek ve çaba harcadı. Toplantılar yapıldı, etkinlikler düzenlendi. SEV okulları mezunları için organize edilen SEV Connect Toplantıları bunların en önemlileriydi. Zamanı gelince ve gereken donanım hazır olunca SEV okulları ve SEV Mezun Dernekleri birleşti. SEV Mezun Konseyi kuruldu. Bu platforma çaba ve emekleriyle büyük katkıda bulunan tüm SEV yönetim kurulu üyelerine buradan teşekkürü bir borç bilirim.

Yaptıklarımızdan, yapamadıklarımızdan tek tek söz etmek istemiyorum bu yıl. Sizler hepsine aşinasınız nasıl olsa. Faaliyet Raporu ve Yetişenlerden Haberler kısaca özetliyor çalışmalarımızı.

Hepiniz bilirsiniz, hep söylediğim ve çok sevdiğim bir dize vardır. Söyleye söyleye mottomuz oldu. *"Together we are Strong, We Can't Go Wrong"*. Ama ben bugün yazımı Helen Keller'a ait daha mütevazı bir başka sözle noktalamak istiyorum:

"Alone we can do so little; together we can do so much."

Desteginizi hep arkamızda hissediyor, hepinize tüm katkılarınız için teşekkür ediyor ve sevgilerimi gönderiyorum.

Sevin Oran ('56)

Amerikan Kolejinde Yetişenler Derneği Başkanı

İMTİYAZ SAHİBİ

İzmir Amerikan Kolejinde
Yetişenler Derneği
Tel: 0 (232) 285 49 31
0 (232) 355 05 55 / 4468
www.acialumni.com
acialumni@acialumni.org

TÜZEL KİŞİ TEMSİLCİSİ

Sevin ORAN ('56)

SORUMLU MÜDÜR

Hülda SÜLOŞ ('74)

YAYIN KURULU

İsmet NOONAN ('54)
Şükran YÜCEL ('71)
Bahar VARDARLI ('68)
Nükhet İZMİROĞLU ('71)
Hülda SÜLOŞ ('74)
Raşel Rakella ASAL ('69)
Destina AKGÜN ('76)
Aliye MORAL ('66)
Aynur SAYINER ('83)
Aydan YAKIN ('89)
Kerime ARSAN ('70)
Yasemin SAVRANOĞLU ('82)
Ekin GÖKOVALI ('94)

REKLAM SORUMLUSU

Yasemin SAVRANOĞLU ('82)
Dilek ŞINLAK ('83)
Ekin GÖKOVALI ('94)

KAPAK FOTOĞRAFI

Levent GÜNDÜZ ('95)

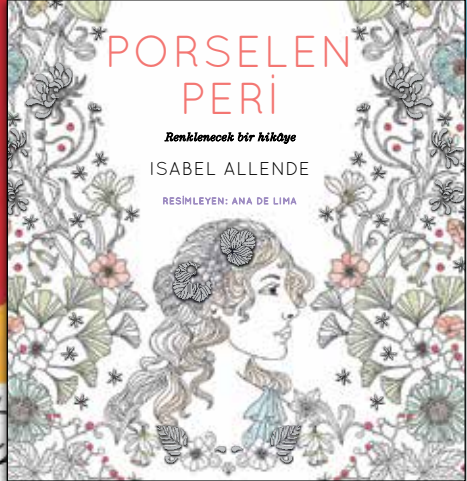
HAZIRLIK ve BASKI

TÜKELMAT
Ticaret Gazetesi
Tükeller Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
1571 Sk. No: 16
Çınarlı - İZMİR
Tel: 0 (232) 461 96 42 (4 hat)
Faks: 0 (232) 461 96 46
www.tukelmat.com.tr
info@tukelmat.com.tr

BASKI TARİHİ 14 MAYIS 2018

Tudem Yayın Grubu'nun çizgiyle hikâyeyi
buluşturan markası **DESEN**'den

Yetişkinlere Resimli Kitaplar

Isabel Allende'den her
yaştan okurun keyifle
renklendirebileceği
evrensel bir öykü.

Yazan: Isabel Allende
Resimleyen: Ana de Lima
96 sayfa / resimli boyama kitabı

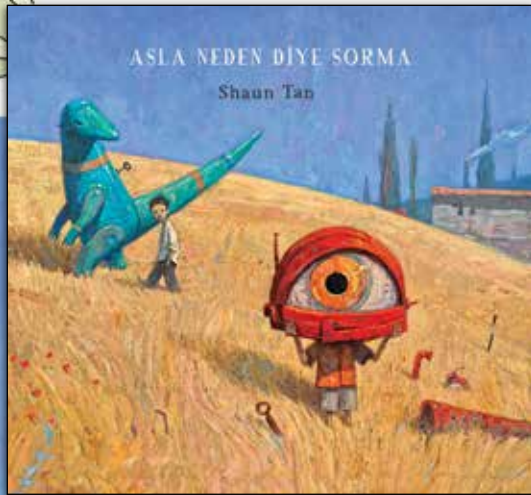
Bazı günler farklıdır. Bu günleri
farklı kılasa ayrıntılardır ve biri
bile dünyayı değiştirmeye yeter.

Yazan: Germano Zullo
Resimleyen: Albertine, 72 sayfa / resimli kitap

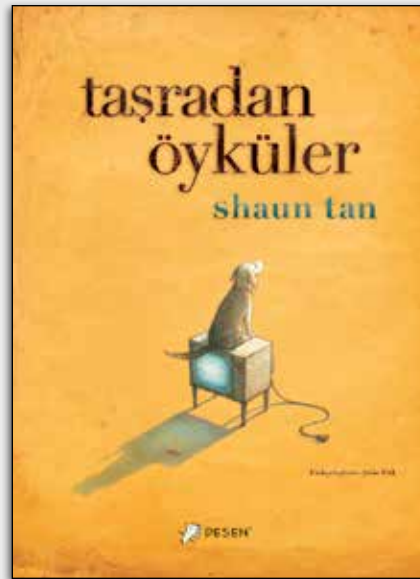
Tayvanlı sanatçı Jimmy Liao'dan
şiişsel anlatım ve hayal gücüyle
dolup taşan, okuyan herkesin
kalbine uzanacak sihirli bir hikâye.

Yazan ve Resimleyen: Jimmy Liao
128 sayfa / resimli kitap

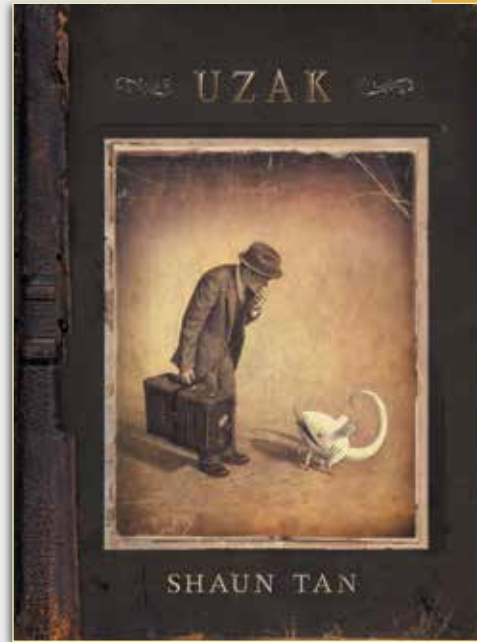
Yaş, cinsiyet ve kültürel farklılık
gözetmeksizin hepimizin hayatına
ayna tutan, kurallar üzerine
düşündüren rengârenk bir öykü.

Yazan ve Resimleyen: Shaun Tan
48 sayfa, resimli kitap

Shaun Tan'den gündelik yaşamın
ayrıntılarını ve varoluşumuzun
tuhaf yönlerini büyümlü bir
anlatımla sunan resimli öyküler.

Yazan ve Resimleyen: Shaun Tan
96 sayfa, resimli öykü

Yabancı olmayı, yalnızlığı ve
umudu şiişsel bir görsellikle
sunan, göç yolunda bir
yalnızlık senfonisi.

Resimleyen: Shaun Tan
128 sayfa, grafik roman

› İçindekiler

- 02 Bizim Her Daim Bir Sahnemiz Vardı
- 03 Yetişenler Derneği Başkanı'ndan
- 05 A Letter from the Head of School
- 06 Yetişenlerden Haberler
- 11 Farkındalık
- 12 Piyanist Tomris Yalaz Öziş
- 16 Yolculuk
- 20 *The Beacon*'ın Gelişim Serüveni
ve Nükhet İzmiroğlu
- 24 Gülin Üstün
- 28 Yazının Gizi, Yazarın Sırrı
- 30 'Ses' ile Yaşam
- 34 Bir Yazar: Doğu Yücel ('95) /
Bir Roman: *Kimdir Bu Mitat Karaman?*
- 36 Sakin, Mütevazı ve Azınlık
- 40 A Winter Snapshot of Amsterdam
- 42 Hindistan'ın Sırrı ve Tılsımı
- 46 İnsan Düşlerini Sevmeli /
Kâğıttan Bir Kayık
- 50 Tesadüf İşte
- 53 İşe Yarar Bir şey
- 56 Kültür / Sanat
- 60 Reunions
- 64 Mezunlardan Haberler
- 66 Anma
- 69 Sınıf Temsilcileri
- 70 LYS

Dear ACI Alumni,

As I write this short introduction, Izmir is in the middle of beautiful spring weather. The sweet smell of almond blossoms have been replaced by gorgeous Wisterias and the sight of the first verdant green leaves unfurling. Along with the beautiful smells and sights come both the traditions that alumni will remember plus the newer activities that indicate that ACI is in a perpetual spring of renewal. Right after Spring Break, what could be more traditional than the Prep students presenting scenes from Homer's Odyssey at an 'Epic Journey' at Metropolis or the Lise 1 students re-enacting 'Romeo and Juliet' at the Agora? Plus, there are chess tournaments, math contests, parent-teacher conferences, music concerts, Spring Day and our magnificently democratic student council elections. I better not forget the annual helva picnic either! As for the newer? A group of our Lise 2 students are visiting US colleges and universities over Spring Break. Many of our Lise 3 and Lise 4 students are in the International Baccalaureate (IB) program and will be studying for both their 'mock' and real exams. Waiting just around the corner are a rock music club assembly and a 'Brain ACId Rain Club Assembly'. I would guess that most of our current students can't see too far into the future; especially their future as alumni somewhere off in the distance. However, they will have unique memories made up of tradition events that many of you have experienced and newer activities that they will share with the generation after them.

Sincerely yours,

Tim Huttemann
Head of School

www.desenyayinlari.com.tr

f DesenYayinlari.Tudem
desenyayinlari
desenyayinlari

Yetişenlerden Etkinlikler

Çeşme'de, ilki 3 Ağustos 2017'de Villa Sevilla'da, ikincisi 24 Ağustos'ta Dalyan Plaza'da olmak üzere birbirinden keyifli iki akşam yemeği düzenledik.

Atatürk ve Cumhuriyet Gecesi
1 Kasım 2017'de gerçekleşti. Türkiye'nin gururu iki tenor Hakan Aysev ve Levent Gündüz ('93) üstün performansları ile izleyenleri büyülediler, duygulandırdılar ve coşturdular. Gecenin sonunda ellerimizde bayraklarımız, tek yürek olmuş İzmir Marşı'na eşlik etmekteydik.

24 - 28 Ekim tarihleri arasında Sicilya'daydık. Akdeniz'in en büyük adası olan Sicilya, tarihi, doğası ve mutfağıyla beş gün boyunca 25 kişilik grubumuza keyifli bir tatil yaşattı. İki gecemizi Catania'da geçirdik. Avrupa'nın en aktif yanardağlarından biri olan Etna'yı ve ünlü turizm merkezi Taormina'yı ziyaret ettik. Geri kalan zamanımızı Palermo'da geçirdik. Tarihi kent Monreale'ye ve salaş balıkçı restoranlarıyla ünlü romantik kasaba Cefalu'ya gittik. Gezinin diğer etkileyici mekanları Porto Katedrali, Batalha Meydanı, Tore dos Clerigos Kulesi ve Jeronimus Manastırı ile Sao Jorge Kulesi idi. Yorgun ve mutluyduk. Yeni gezilerde buluşmak üzere sözleşerek, anılarımızı cebimize koyup evlerimize döndük.

22 Kasım 2017'de Ege Perla'daki Muranos Restoran'da öğle yemeği için toplandık. Lezzetler güzel, ortam samimiydi.

24 Kasım Öğretmenler Günü'nde çayımızı onurlandıran sevgili öğretmenlerimiz ve yöneticilerimizle keyifli saatler geçirdik. Bizlerin ve en değerli varlıklarımız çocuklarımızın üzerinde büyük emekleri olan öğretmenlerimize; sevgi dolu yürekleri, bitmeyen azimleri, sınırsız sabır ve çabaları nedeniyle sonsuz teşekkürler...

19 Aralık 2017 gecesi Alyans Kulüp'te yeni yılı erken karşılama yemeği düzenledik. Yüksek katılımlı bir yemektir. DJ Cemal, neredeyse konukların tümünün dansa kalkmasını sağladı. Bu güzel gece hiç bitmesin istedik.

Her yıl Genç Yetişenler tarafından organize edilen geleneksel **Homecoming** bu yıl da 23 Aralık'ta gerçekleşti. Tema *'Those were the Days'* idi. O yağmurlu ve soğuk gecede DJ Cemal'in romantik müziği, Veysi Usta'nın sınırsız ikramı ve kalabalık bir katılım içimizi ısıttı. Dostlarla buluşmanın keyfi bambaşkaydı. Sucuk-ekmek, kelle-paça çorbası ve çeşitli tatlılardan oluşan menüdeki en büyük sürpriz Co-op'taki kurabiye evdi. Ucundan mı yesek yoksa önünde poz verip fotoğraf mı çektirsek bir türlü karar veremedik!

13 Şubat 2018'de Bâde Restoran'da, 14 Şubat'a inat, **Singles' Night** düzenledik. Bâde'nin güzel atmosferinde nefis mezeler ve balık eşliğinde unutulmaz bir gece yaşadık.

16 Mart 2018'de Park Inn by Radisson Otel'de Kadınlar Günü Yemeği gerçekleştirildi. Misafir konuşmacı Ayçe Bükülmez, İzmir'in iz bırakan cesur kadınlarını anlattığı kitabını bizlerle paylaşarak günümüze renk kattı.

0 530 383 2253
CAKE

En özel günleriniz
artık daha da tatlı...

ACI '95 mezunu Tangül Sezen Aktuğlu Kardeş tarafından kurulan butik pasta atölyesi CAKE LAB ile her biri özenle, kişiye özel tasarlanıp üretilen pastalar, tüm organizasyonlarınız, keyifli kutlamalarınız ve özel günleriniz için en tatlı seçenekleri yaratıyor, evinize kadar teslim ediyor.

Hiçbirinde katkı maddesi kullanılmadan üretilen, nefis ve görkemli pastalarımız size bir telefon kadar yakın!

www.cakelabbytangul.com @cakelabbytangul cake_lab_by_tangul
Pınar Sokak No.20 Çiçekliköy, Bornova / İzmir

Geleneksel Reunion Toplantılarınıza
Ev Sahipliği Yapmaktan Mutluluk Duyarız.

MÖLA
CUNDA

HOTEL | BEACH | RESTAURANT | BAR

www.molacunda.com

Namık Kemal Mahallesi Üç Kuyular Caddesi No: 18 Cunda/Ayvalık
T:0266 327 27 01 F:0266 327 15 53

info@molacunda.com

/molacunda

Farkındalık

İnsan yaşamı sorgulayan, içinde bulunduğu evreni anlamaya çalışan, gerçeklerin peşinde olan tek canlı varlık olarak tanımlanıyor. Biz insanlar sürekli gözlemliyor, araştırıyor, inceliyor, deniyor; bizi çevreleyen sırları çözmek için çaba gösteriyoruz. Hiçbir bulgu ile yetinmiyor, sürekli sorguluyor, öğreniyoruz çünkü her gün yeni bir dünyaya uyanıyoruz. Yaşıyorsak eğer, farkındalığımızı geliştirme-miz gerek ki yaşamımızın bir anlamı olsun bizim için...

Kendimle başlıyorum sorgulamaya:

Nelerin farkında olmalıyım?

Öncelikle kim olduğumun farkında olmam gerekiyor...

Sokrates tarihin derinliklerinden, "kendini bil, kendini tanı" diye, sesleniyor bana; böylece insanlık tarihinin ilk dersini veriyor. Kendimi bilmem için bütün şartlanmalarım, korkularım, önyargılarımdan, tutkularımdan, nefretlerimden, kıskançlıklarım, soyunmam gerektiğini; pürü pak olmamı tüm bilgiler öğüt-lüyorlar bana. Kendime ulaşmamı engelleyen bu saplantılarımın teker teker farkında olmam çok zor. Amacıma ulaşmamda tek bir yolum var, o da kendi özüm hakkında bilgi sahibi olmam. Kendi-mi bildikçe, kendimi tanıyacağımı, özgürleşeceğimi biliyorum; bu bilinçle çalışıyorum. Çalışıyorum ama insanın kendini eleştirmesi, yanlışlarını tespit etmesi hiç de kolay değil. Burada farkındalıkla-rım bana yardımcı oluyor, kendi hatalarımı fark ettikçe; onlardan arınmaya çalışıyorum. Bu elbette sonu olmayan uzun ve zorlu bir yolculuk...

İnsan olduğumun farkında mıyım?

Ben bir insanım ve tüm canlıların arasındaki en gelişmiş türüm. Etrafımda olan biteni sorgulamak yetisine sahip tek varlığım. Bu benim "çevreme karşı farkındalık geliştirmem" demek.

Sahip olduğum farkındalık aynı zamanda büyük sorumluluk yük-lüyor bana. İnsanlığın, canlıların, çevrenin yararını gözetmem, savunmam ve hatta mücadele etmem gerekiyor. Bu görevimi gerçekleştirmenin yolunun ve edineceğim gücün sevgiden geldi-ğini biliyorum. Sevgiyle yaklaştığım her şeye, insan olsun, hayvan olsun, ağaç olsun, dere olsun, çay olsun; daha dikkatle, şefkatle bakacağım, onun dilinden anlayacağım, onu savunacağım bir gerçek! Bir tek ön şartı var bu bilinçli yaklaşımın, o da bitmeyen farkındalık...

Bir ülkem olduğunun, o ülkenin bir vatandaşı olduğumun far-kında mıyım?

Ülkem açısından, yaşadığım ortamı ve olayları anlamak, soruşturma, ülkemın çıkarlarının neler olduğunu bilmek, barışın, dostlu-ğun gelişiminde etkin olmak gerektiğinin sorumluluğunu yüklü-yor bana yurttaşlık bilincim. Ülkeme karşı aldırmaçlık, duymazlık, umursamazlık gibi sorumsuzca kaçışlar; onur kırıcı, vicdan sızlatıcı davranışlar, uymuyor farkındalığı gelişmiş bir yurttaşla...

Bir kadın olduğumun farkında mıyım?

Kadın olmam, önce benim bir ana olduğumun far-kındalığını yaratıyor. Bir ana yüreğine sahip olmam, evlat sevgisiyle birlikte bütün sevgi antenlerimi açıyor; önce çocuğuma, sonra aileme, sonra kadın hemcinslerime ve de insanlığa...

Ben kendi kadınlığımı, analığımı fark ettikçe gücü-mün bilincine varıyorum. Farkındalığım öyle zincir-leme etki yaratıyor ki bende; güçlendikçe farkında-lığım artıyor, farkındalığım arttıkça bilgim artıyor, bilgim arttıkça anlayışım artıyor, anlayışım arttıkça sevgim artıyor. Gönlüm her insana açılıyor, her şarta katlanacak güce ulaşıyor, evreni kucaklıyor.

Farkındalığımı nasıl arttıracam?

Burada temel dayanağım aklım olacak. Aklımı kul-lanacağım, akıl gözüm daima açık olacak. Kendimi bilgi ile donatacağım. Odaklandığım nesne veya olay karşısında daha önceki yargılarımı, düşüncelerimi, değerlendirmelerimi dikkate almayacak; o ana ve olaya dikkatimi yönelteceğim. Farkındalığının en önemli kaynaklarından biri güzel sanatları incelemek olacak. Gördüklerim, okuduklarım, duyduklarım; sa-natçıların kendi farkındalıklarının bana aktardıkları... Ben tek kişilik farkındalığıma, güzelliklerin bende yarattığı yeni farkındalıkları da akıl süzgecimden ge-çirecek, onları da ekleyerek daha zenginleşeceğim.

Farkındalık ateşimizi her an güçlendirmemiz gereki-yor.Farkındalık ateşi içimizde alev alev yanmalı ki hep önümüzü aydınlatın, gözümüzü açsın, bizi özgürleş-tirsin, güçlendirsinsin...

Biz insanlar için farkındalık ateşinin devam etmesi gerek!

Bu ateş bir sönerse eğer, biz insanları bekleyen kör karanlık!

Not: Ben farkındalığı anlatmak için bu kadar uzun bir yazı yazdım oysa Mevlana birkaç mısra ile ne güzel ifade etmiş...

Farkındalık

İnsan kısmı bir misafirhane

Her sabah yeni birisi gelir.

Bir sevinç, bir bunalım, bir zalimlik

Aniden farkına varmak bir şeyin,

Hepsi beklenmedik misafir

Hepsini karşılayıp eyle...

Mevlana

35 Yıllık Bir Aradan Sonra, Müziğin Ruhunu Yansıtan
Konser Kayıtlarıyla Yeniden Aramızda...

Piyanist Tomris Yalaz Öziş ('55)

Tomris Öziş Ailesiyle

Yıl 1968... Göztepe 747 nolu apartmanımıza dört kişilik yeni bir aile taşınıyor... İkinci kat 4 numaraya... Üstelik yeni taşınan bu ailenin bizim yaşlarda iki de kızı var... Zeynep ve Ayşe... Zeynep önce Hakimiyet-i Milliye İlkokulu'nda bir yıl, ardından da ACI'da yedi yıl sınıf arkadaşım oluyor. Yıllar sonra yine Alaçatı'da yollarımız kesişiyor Zeynep ve Ayşe ile...

Ailenin annesi Tomris teyzenin piyanist, babası Ünal amcanın ise mühendis olduğunu bir çırpıda öğreniveriyoruz. Apartmanımızda hali hazırda varolan üç adet piyanoya bu sefer de usta ellere ait yeni bir tanesinin eklendiğine biz çocuklar çok seviniyoruz... Öziş ailesi ile yıllar boyu sürececek sıcak dostluğumuzun tohumları da ta o günlerde atılmış oluyor böylece...

Yıl 2018... Öziş ailesinin tüm fertleri ile yıllar sonra yeniden bir aradayız... Mahalle aynı ama farklı bir apartmandayız bu sefer ... Art arda geçirdiği sağlık sorunları nedeniyle 1982 yılında konser piyanistliğine veda eden Tomris teyze geçen yıllar içinde zarafetinden ve güler yüzünden hiçbir şey kaybetmemiş... Eşi Ünal amca ise her zamanki nüktedanlığı ile karşılıyor beni... Zeynep Öziş ('76) ve Ayşe Öziş ('79) ile zaten ara ara görüşüyoruz... Aileye Alaçatı'dan transfer olan sevimli kediciği de aramıza alarak başlıyoruz eski günleri yad etmeye...

Genellikle müziğe çok küçük yaşlarda başlanıyor. Sizin de öyle mi oldu? Ailenizin müzikal bir geçmişi var mıydı?

"Evet, annem piyano çalardı. İstanbul'da Notre Dame de Sion'da okumuştı ve o dönemde okulunun bir konservatuvar donanımında müzik eğitimi verdiğinden bahsederdi. Babam da Batı müziğine meraklıydı. Haliyle evde piyano da olunca ben de beş yaşında başladım. Madam Van der Rover vardı, Buca'dan evimize ders vermeye gelirdi. Önce annem, ardından da ben ders alırdık. Erkek kardeşim Doğan ve ablam Gönül de piyano çalardı. Hatta Doğan bayağı kabiliyetliydi de. Daha sonraları da Selahattin Göktepe'den ders aldım."

Sonrasında ACI yılları var.

"Koleje girdiğim dönemde İzmir'de henüz konservatuvar yoktu, sonradan açıldı. İzmir için çok önemli bir olaydı. Ben de hem ACI hem de konservatuvara aynı zamanda devam edebildim çünkü derslerim her iki okula göre ayarlanmıştı. Konservatuvarda Seride Barlas'ın öğrencisi oldum. ACI'da müzikle birlikte sporla da yakından ilgiliydim, basketbol takımındaydım."

Tomris Öziş'in hayatı piyano hocası Madam Van der Rover'in evinde karşılaştığı Alman piyanist, besteci ve müzik öğretmeni Wilhelm Kempff ile tanışmasıyla değişir. ACI mezuniyetinden sonra üstün yetenekli genç müzisyenlerle ilgili devlet sınavını kazanarak piyano öğrenimi için Kempff'in önerisi ile Münih'e gider. Münih Devlet Yüksek Müzik Okulu'nda Prof. Rosl Schmid'in öğrencisi olur. Rosl Schmid savaş öncesi Almanya'nın yetiştirdiği önemli piyanistlerden biridir.

Tomris Öziş ve Eşi

Biraz da Münih'teki günlerinizden bahsedelim mi?

"Münih çok büyük bir müzik şehri. En büyük konserlerin olduğu, değerli müzik insanlarını barındıran büyüğü bir şehir. Müzik okulum ise çok sıkı çalışma gerektiren disiplinli bir okuldu. Prof. Rosl Schmid gibi Almanya'nın en önde gelen müzik hocalarından birinin öğrencisi olmaktan her zaman gurur duydum."

Sevgili eşiniz Ünal Öziş ile tanışmanızın da güzel bir hikayesi varmış.

"Almanya'ya, özellikle de Münih'e yüksek öğrenim için Türkiye'den gelen epeyce öğrenci vardı o dönemde, daha çok da Teknik Üniversite'de. Biz kendi okulumuzdaki arkadaşlarımızla haftasonu konserlerinin hiç birini kaçırmazdık. Ünlü piyanist Aleksandr Brailovski resitali sonrası imza kuyruğunda beklerken Ünal ile tanıştık ve böylece o da bizim takıma girmiş oldu!" (Gülüşmeler)

Günler geçer, Tomris'in okulu yoğun bir şekilde devam etmektedir. Hocalardan aldığı müzik eğitiminin yanısıra okulda verilen halka açık büyük konserlerde de yer alır. Bu arada genç müziksever öğrencilerimiz Tomris ile mühendis adayı Ünal hayatlarını birleştirme kararı alırlar ve evlenirler. Her ikisi de hem okul, hem evlilik ve ardından gelen ilk kızları Zeynep ile yoğun ve heyecanlı günler yaşarlar Münih'te. Yıl 1960, genç anne ve piyanist Tomris Öziş Münih Devlet Yüksek Okulu'ndan

mezun olur. İlerleyen yıllarda ikinci kızları Ayşe doğar, önce İstanbul, ardından Ankara, sonra tekrar İstanbul ve son olarak da İzmir'de hayatlarına devam ederler.

Konser piyanistliğinizin yanı sıra İzmir Devlet Konservatuvarı ve Ege Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde de hocalık yaptınız, pek çok öğrenci yetiştirdiniz.

"70'li yıllarda aralıklı olarak 3 yıl İzmir Devlet Konservatuvarı'nda piyano öğretmenliği ve 2 yıl da Ege Üniversitesi Müzikoloji Bölümü'nde piyano öğretim görevlisi olarak görev yaptım. Bunun dışında da yıllarca özel piyano dersi vererek öğrenci yetiştirdim özellikle de ACI'dan çok öğrencim oldu."

Sanatçı Tomris Öziş bu dönemde yurtiçi ve yurtdışında resitaller vermiş, orkestra konserlerine solist olarak katılmış, çeşitli radyo ve televizyon programlarında yer almıştır. İzmir, Münih, İstanbul, Ankara, Miami, Atlanta, Rochester, Detroit gibi kentler konser verdiği yerler arasındadır. İstanbul Şehir, İzmir Senfoni, Cumhurbaşkanlığı Senfoni, İstanbul Radyo Senfoni, İstanbul Devlet Senfoni gibi orkestralar ile birlikte çalmıştır. Cemal Reşit Rey, Orhan Barlas, Gotthold Ephraim Lessing, Hikmet Şimşek, Ferdi Statzer, Jean Pierre Jacquillat, Jean Perisson, Demirhan Altuğ, Orhan Tanrikulu, Gürer Aykal, Mircea Basarab, Tadeusz Strugala, Michel Rochat gibi şefler ile konser vermiştir.

Konser öncesi sendromu diye birşey var mıdır merak ederiz hep?

"Tabii ki, müthiş bir heyecan olurdu. Konser öncesi ellerim çok üşür, bedenim terlerdi. Elimden küçük beyaz bir mendil hiç eksik olmazdı. Tanıdığım tüm konser sanatçıları da buna benzer konser öncesi heyecanlar vardı. İşini ciddiye alan insanın illaki yaşayacağı birşey bu... Çalmaya başladığım andan itibaren ise sadece piyanom ve müzik olurdu..."

Konu heyecandan açılmışken hiç unutamadığı bir konserini soruyorum, eşi Ünal Öziş ile göz göze gelip kahkaha patlatıyor ikisi de, iyice meraklanıyorum.

"İstanbul'da Brahms'ın 1. Piyano Konçertosu'nu seslendireceğim ve adını ilk defa duyduğumuz İsveçli bir şef orkestrayı yönetecek. Yolda sanatçı Ayhan Baran'a rastlıyoruz, şefin adını duyunca "Tomris, Allah yardımcın olsun, bir sene önce benim bir konserimi yönetti" dedi, iyice meraklandık. Prova günü geldi, başla-çağır çalışmaya ama ortada ciddi bir sorun var... Şefimiz daha önce hiç Brahms yönetmemiş ve burada da Brahms yöneteceğini bilmiyormuş! O gün öyle geçti. Ertesi gün bir de baktık ki şef yok; İsveç'e dönmüş! Son çare olarak benim de bir dönem hocalığımı yapmış olan Cemal Reşit Bey'den yardım istedik. Kendisini çok zor ikna edip, tek prova ile konsere çıktım. Hayatımdaki en çalkantılı konser süreciydi diyebilirim."

Sevgili Zeynep ve Ayşe, böylesine müzik yoğun bir evde yaşam nasıldı?

Zeynep: "İzmir'deki apartmanda, 747'de oturduğumuz dönem annemin çok yoğun olduğu zamanlardı, ya konsere çalışırdı ya da öğrencileri olurdu. Piyano salonda olduğu için de salonun kapısı hep kapalıydı. Babam kendi çalışma odasında müzik dinler, Ayşe kendi odasında ayrı müzik dinlerdi. Ben de kendi odamda bambaşka bir müzik dinlerdim. Koridora çıktığınız an, her taraftan ayrı müzik sesi gelirdi. Üstelik apartmanda bizden başka piyanosu olan evler de vardı. Anlayacağınız müzik yoğun bir yaşantımız vardı. Sanki konservatuvardaymışız gibi büyüdük. Ayşe benden daha yetenekliydi, o bir süre daha piyanoya devam etti ama annem beni kısa bir süre sonra kibarca azad etti." (Gülüşmeler)

Ayşe: "Benim o günlerden hatırladığım bir şey de müzikle ders çalışıyor olmamdı. Düşünsenize arka fonda devamlı bir müzik var ve o alışkanlık bende hep devam etti...Yıllar içinde yeni müzik türleri de eklendi ama fonda hep bir müzik var hâlâ."

Zeynep: "Bende de tam tersi bir durum var, müzik çalarken başka hiçbir şey yapamıyorum..."

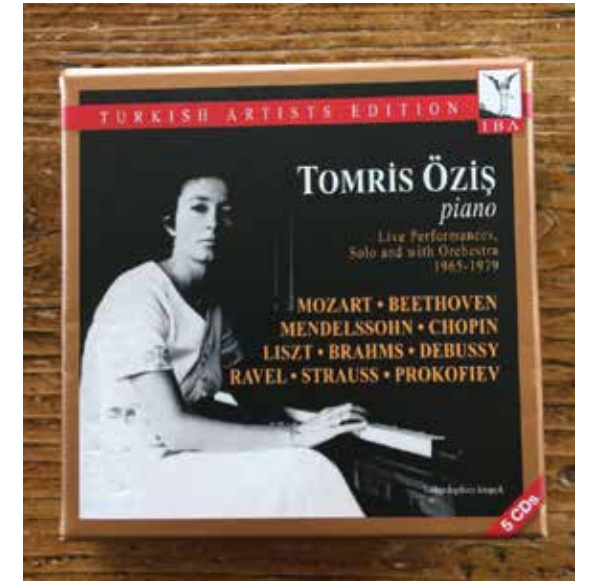

35 yıllık bir aradan sonra geçtiğimiz yıl Tomris Öziş'in 1965-1979 yılları arasındaki solo ve orkestra ile canlı kayıtları 5 CD'lik özel bir arşiv edisyonu olarak İdil Biret Arşivi'nce yayımlandı. Türk Sanatçıları Edisyonu'nun ilk sanatçısı da Tomris Öziş oldu. Bu çalışmada Mozart, Beethoven, Mendelssohn, Chopin, Liszt, Brahms, Debussy, Ravel, Strauss, Prokofyev gibi bestecilerin eserleri var. Perde arkasını Ünal Öziş'ten dinleyelim...

"5 CD'deki iki parça hariç hepsi canlı yayın kayıtlarıdır. O iki parça da radyoda bir defada çekilmiş parçalardır. Ama Tomris'i razı etmek çok zor oldu. Çok daha önceleri bu işi yapmak istedim ama her seferinde izin vermedi Tomris. Stüdyo kaydı çok az, ağırlıklı olarak konser kayıtları var. Bunların bazılarını ben kaydettim, bazıları da orkestranın kendi kayıtlarıydı. O zamanının tekniği kısıtlıydı tabii, maalesef elimizdeki kayıtlardan kaybımız da oldu. Ankara'da Yalçın Tuğsavul bu analog kayıtları dijital biçime büyük maharetle aktardı ve İdil Biret'in teşvikiyle bir belge olarak tarihe de geçmiş oldu müziğin ruhunu yansıtan kayıtlar olarak..."

"Tomris Hanım'ın icraları piyano sanatının en güzel ve aranan vasıflarını birleştirir; müziğin ruhuna nüfuz etmek, parlak ve şaşmayan bir virtüozite, titizlik ve mükemmeliyetçiliğinin gem vurmadığı çalışındaki temperament ve doğallık, Mozart'tan Prokofyev'e kadar giden engin bir repertuar, daha birçok özellikten ilk aklıma gelenleridir." diyor İdil Biret yayımlanan CD kitapçığında...

Yılların eskitemediği dostluk ve çok özel iki kadın... İki değerli piyanist... İdil Biret ve Tomris Öziş... İyi ki varsınız!

Yolculuk

“Bir kentte hayran kaldığın şey onun yedi ya da yetmiş yedi harikası değil, senin ona sorduğun bir soruya verdiği yanıtıdır.”

Marco Polo

Cádiz

Bir kadim efsaneye göre Babil Kulesi yıkılınca o güne kadar bir arada yaşayan ve tek dil konuşan insanlar birbirleriyle anlaşamamaya başladılar. Dünyanın çok büyük olduğu, bir yerden bir yere gitmenin aylarca hatta yıllarca sürdüğü bu eski zamanlarda yeryüzünün dört bir yanına dağılırlar. Farklı diller konuşur, farklı inançlar edinir, farklı kültürler oluştururlar. O coğrafyaların huyunu alır, taş üstüne taş koyar, kendilerine benzer kentler yaratırlar. Bu kentler büyüyüp gelişir, eskiyip köhneleşir, tıpkı insanlar gibi yaşlanırlar. Kendilerine iyi davranılmadığında tepki verip hastalanırlar. İçlerinde yaşayanlarla birlikte gülüp ağlarlar. Sırları olur, saklarlar. Her biri başka bir söylem edinir kendine. Bu yüzdendir ki, her yeni yolculuk yepyeni bir söylenceye kulak vermek, yeryüzünü bir süre için de olsa yepyeni bir perspektiften gözlemektir. Bu yolculuğun sonunda yolcu, kendisine ait olduğundan hiç haberi olmadığı bir geçmişe kavuşur.

Bir yol haritası çizdiler. Málaga'dan Málaga'ya deforme bir elips. Buram buram deniz ve baharat kokularıyla onları karışıl原因 Málaga ile ağırbaşlı Granada'yı, beyaza tutkun dağ köylerini arkalarında bırakarak ışığın sahilinden dosdoğru Cádiz'e sürdüler arabayı. Alçakgönüllü Cádiz incecik beyaz silüetiyle dalgalara uzanmış, günbatımının kızıla boyadığı saçlarını rüzgâra bırakmış, sefere çıkan gemicilerin dönüşünü beklemekteydi. Büyük bir zarafetle kalktı, üç bin yıllık sofrasını ve kumsalını açtı yolculara. Birkaç kadeh *manzanilla* –deniz tadında–, biraz okyanus esintisi, biraz da ayışığı ikram etti sonra. Dostane ve sevecendi. Rahat ve kalenderdi. Uzak yoldan gelmişlerdi, konukseverliği çok hora geçti. Bu topraklardaki ilk gecelerinde onları *Puerta Tierra*'da, 'Toprağın Kapısı'nda misafir etti.

Sakin bir okyanus sabahına uyandılar. Batı Avrupa'nın en eski yerleşimini bir de Atlantik'in gözleriyle görmek istediler. Kumsala indiler. Kentin mahzun bakışları, ardında Latin Amerika'yı saklayan ufka takılı kalmıştı. Kolları, gidenleri tutmak istercesine suyun içine uzanmıştı. Uzak denizleri gözleyen yüzlerce kulesi, binlerce balkon vardı. Sudan çıktıktan sonra onların gölgelerinde yürüdüler. Kolomb'dan yadigar bir kauçuk ağacının serinliğinde dinlendiler. Gün yükseldiğinde, okyanusun bu naif kentini anılarıyla başbaşa bırakıp yeniden yola koyuldular. Güney rüzgârlarının kavurup sertleştirdiği turuncu toprakların, metruk görünüşlü *hacienda*'ların, yüzyıllık zeytin ağaçlarının arasından geçerek Sevilla'ya ulaştılar. Güneş batmak üzereydi. Rüzgârın gülü

Córdoba Yahudi mahallesi
(Fotoğraf: Konca Yumlu)

La Giralda, kentin en yüksek kulesinin tepesinde yapayalnız, sıkıntidan ve sıcaktan patlamaktaydı. Rüzgârı onu terk etmişti. Kavayesiz kalınca o da, gözlerini kentin kapısına dikmiş, tüm dikkatini giren çıkana vermişti. Geldiklerini görünce pek sevindi, beyaz güvercinlerle dört bir yana haber gönderdi. Güzeller güzeli Sevilla çoktan hazırды. Takmış takıştırmış, sürmüş sürüştürmüş, portakal çiçeğinden parfümünü üzerine boca etmiş, ne kadar ılık varsa yakmış, Guadalquivir kenarında konuklarını beklemekteydi. Kıpır kıpırdı, yerinde duramıyor, eli ayağı oynuyordu. Az sonra eski sigara fabrikasından *Carmen*'in *Habanera*'sı yükselecek, Sevilla, kurnaz *Figaro* ile çapkın *Don Juan*'ın gölgeleri içindeki bakışları altında ritim tutacak, ayak vuracak, el çırpacaktı. Ona uyum sağlamak için bol enerji ve sıkı nefes gerekmekteydi. Neyse ki günleri sayılı, zamanları sınırlıydı. Fazla yorulmadan, fazla bağlanmadan ayrılık zamanı geldi çattı. Sırada başka bir heyecan vardı.

Córdoba'ya girdiklerinde güneş palmyelerin tepesine ulaşmış, siesta başlamıştı. Eylül ortası olmasına karşın Afrika alevden elini kentin üzerinden çekmemişti. Yaşlı bir zeytin gibi bilge ve sessizdi Córdoba. Gönül yorgunuydu. Alıp verdiği her derin nefes ateşten bir buğuya dönüşüyor, sıcakla birleşip sokakların, meydanların, insanların üzerine yapışuyordu. Kalacakları yer katedral-cami *Mezquita*'ya komşuydu. Otele girerken kendilerini tutamayacak ve aynı anda birbirlerine bakıp gülümseyeceklerdi. Kapının üzerinde pırl pırl harflerle otelin adı yazılıydı. *El Conquistador*.

Mezquita (Fotoğraf: Konca Yumlu)

Yolculuğun bu son günlerinde küçük şeyler yapmaya, aheste gezinmeye karar verdiler. Şimdi'si başka zamanlarda kalmış mekânlara uğradılar. *Mezquita*'nın mermer sütunları arasında dolaştılar. Büyüleyici geometrisine hayran kaldılar. Mescit olarak yapılmış kocaman bir külliye idi bu. Hristiyanların kenti fethetmesinden sonra bir kısmı yıkılmış, içine kubbeli bir katedral eklenmiş, bahçe-deki köşeli minare çan kulesine dönüştürülmüştü. Avlusundaki bir portakal ağacının altına oturup gölge ve ışığın ezeli dansını izlediler. Roma Köprüsü'nün sonuna kadar gidip geldiler, Guadalquivir'in 'ok gibi akan' zeytin renkli sularına dalıp gittiler. Surlarla nehir arasındaki parke taşlı yollarda, Yahudi mahallesinin bir kol açımı genişliğindeki labirentlerinde yürüdüler. Avrupa'nın en eski sinagogunu ve ondan birkaç metre uzaklıktaki Sefarad Evi'ni ziyaret ettiler. Geçmişin kokusunu taşıyan mekânlarda zaman geçirdiler. Córdoba çingeneler, atlar, melekler, dağlar, nehirler, dereler, töreler, törenler, masumlar, suçlular, kaçaklar, kaçakçılar, çıplak çocuklar ve ilahilerle dolu, hiçbir sıradan yolcunun bilemeyeceği bir Endülüs'ün kapısını araladı onlara. Usulca içeri girdiler...

Karanlık inerken daracık bir sokaktaki küçük bir dükkâna düştü yolları. Hatıra eşyaları satıyordu. Yelpazeler çeşit çeşit, şallar renk renkti, bir sürü kastanyet vardı, küpeler de pek güzeldi. Dalgın dalgın etrafa bakınırken, ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan, adeta görünmeyen bir el tarafından içeri çekildiler ve kendilerini kıpkırmızı sardunyalar, yemyeşil sarmaşıklar, mormavi yaseminlerle

çevrili bir mekânda buldular. Duvarlarda loş ışıklı kobalt mavi pencereler, zeminde toprak rengi seramikler, tavanda yıldızlı bir gece vardı.

Bir *cortijo*'nun iç avlusuydu burası. Köşeye, sahne görevi görmek üzere, yükseltilmiş bir platform ile iki hasır sandalye konulmuştu. Çekinerek en arka masaya iliştiler. İki genç delikanlı ellerinde gitarlarıyla sandalyelerdeki yerlerini aldıktan sonra, önlerinden omzunda kırmızı ipek şalı, kulağında kırmızı karanfiliyle ufacak tefecik esmer bir kız geçti, çevik adımlarla platforma sıçradı. Gözleri siyah kıvılcımdandı. Tekdüze ayak vuruşları, el çırpışlarıyla başladı dansına. Gidererek hızlanan ritmindeki tutku, kapkara buklelerinde bir süre oyalanıp tüm bedenine yayıldı ve çaydanlıktan çıkan cin misali, sarmal hareketlerle genişleyerek avlunun duvarları boyunca yükselen, yükselirken izleyicileri sersemleten bir titreşim olup mekâna dağıldı. Aniden bir fırtına çıkmıştı da ürpermişlerdi sanki. Dans ayak vuruşları, el çırpışları ve kışkırtıcı sessizliklerle sürerken boğuk sözcükler döküldü avluya ve bir yıldızlı gece indi dünyaya...

Avrupa'nın en eski şarkısıydı bu... *Cante Jondo*... Derin şarkı... Lorca'nın ilham kaynağı... Köy bülbüllerinin cıvıltısı, karakavakların fısıltısı, dalgaların hışırtısıydı. Sıcak kıyılardan karlı sierralara, sulak deltalardan kurak topraklara, kederli köylerden neşeli kentlere Endülüs'ün ani ve sert geçişli ruh hallerinin iç çekişleri; toplum dışına itilen halklarının, Çingeneler, Yahudiler ve Mağribilerin öfke ve çaresizlikleriydi. Engizisyon zulmünden dağlara kaçmak zorunda kalanların sessiz çığlığıydı. Teması aşk, tutku ve ölüm; kahramanları kadındı. Her daim ilk söylendiği günden kadar canlıydı. Asıl kimliğini Çingeneler ve onların Hindistan'dan getirdiği ezgilere borçlu olsa da; Ortaçağ trubadurları aşk baladlarını, Yahudiler sinagog şarkılarını, Mağribiler yanık notalarını, İspanyol kilisesi Bizans ayinlerinden aldığı ilahileri ödünç vermişlerdi bu şarkılara. O gece, şarkılardan kuleler yükseldi gökyüzüne Córdoba'da. Portakal ağaçlarının ve sardunyaların arasında...

Boyut olarak küçük, söylem olarak büyük bir coğrafyayı içine yerleştirdikleri elips rotanın kapanma zamanı gelip çatmıştı. Eve dönüşün başlayacağı o sıcak Eylül gününden beş yüz yıl kadar önce, kıta Avrupa'sında Engizisyon'un kendi inancı dışındaki inançları yaktığı en katı dönemde, Cenevizliler başka bir elips çizmişler; içine krallar, mızraklar, mitolojik hayvanlar, korkunç yaratıklar, deniz canavarları, yelkenli gemiler, bilinmezlikler ve tuhaflıklarla dolu, zamanın ruhuna uygun bir dünya yerleştirmişlerdi. Dünyanın sadece yarım yüzü vardı. İber Yarımadası, bu yarım yüzülü dünyanın en batı ucunda, anakaranın bittiği noktada, elipsin kenarlarını çevreleyen bilinmezliğin içine meraklı bir panter başı gibi uzanmaktaydı. Panter sonunda dayanamayacak, gemilerini bu denizlere salacaktı. O denizler, o gemileri yeni dünyalara taşıyacak, İspanya denizcilerin ülkesi olup çıkacaktı. Bu nedenle her renkten, her şekilden çok sayıda deniz feneriyle karşılaştı yolcular kıyılarda. Bu fenerler on sekizinci, on dokuzuncu yüzyılların gaz lambalarıyla aydınlanan dünyasında, karanlık surlarda seyir halindeki gemilere ışık tutup, yol gösterirlerdi. Işık ve gün bu fenerlerin etrafında dönerdi. Çoğu hâlâ faal olan bu fenerlerin birer de bekçisi vardı. O günlerde aman vermez dalgaların, öfkeli rüzgârların, korkutucu girdapların ortasındaki küçücük toprak parçalarında ya da karanın en uç, en ücra noktalarında yer alan o kulelerde yaşayan bu korkusuz insanlar camları ve mercekleri temizler, yakıtı tazeler, fitillerin bakımını yapar, alevi canlı tutarlardı. 'Fitilciler' diye anılan bu bekçilerin tek bir görevi vardı: ışığı görünür kılmak.

Bu fenerlerden iki tanesi diğerlerinden farklıydı. *La Farola*'lar... Tam denizin bitip yaşamın başladığı iki önemli noktada

dimdik duran iki kadın fenerdi onlar. Biri, Kolomb'a kadar hiçbir denizcinin yelken açmaya cesaret edemediği bir hiçliğin ortasında, Atlantik'te volkanik bir adada; diğeri büyüleyici ışığın toprağında bir limanda, Málaga'daydı. Yolcu bir an düşündü: İspanyollar bu fenerlere neden kadın adı vermişlerdi? Kadın olan hangisiydi? Fenerler mi, fenerciler mi? Sonra vazgeçti, sorunun yanıtı gerçeği değiştirmeyecekti. Birbirlerinin varlığından habersiz bu iki cesur 'kadın fener' iki yüzyılı aşkın süredir denizcilere umut olmakta, karanlığa ışık tutmaktaydı.

Elips kapanmıştı. Málaga, bir yaz gündönümünün tadını çıkarmaktaydı. *La Farola* ışığını yakmış, ufku seyre dalmıştı. Siesta bitmiş, gitarların tınısı başlamıştı. Birden, köylü kadınların, ellerinde alevden fenerleriyle, geceye yaktıkları bir ağıt koptu geldi zamanın içinden. Tam da o anda mavi bir meltem çıktı denizden. Koştı peşlerinden. Selam getirmişti Endülüs'ten. Bir de mesaj, en bilge kentlerinden. "Eğer olmasaydı şarkılardan kulelerimiz ve kadınlardan fenerlerimiz," diye kulaklarına fısıldadı denizin rüzgârı, "ne birbirimizi duyabilir ne karayı görebilirdik! Kaybolur giderdik." Sözlerini tamamladıktan sonra gecenin içine doğru hızla uzaklaştı. Bekleyenleri vardı.

Flamenco dansçısı *La Bailora*

Málaga Feneri *La Farola*

Rüzgârgülü *La Giralda*

The Beacon'ın Gelişim Serüveni ve Nükhet İzmiroğlu ('71)

Nükhet İzmiroğlu

Fark etmiş olmalısınız, *The Beacon* sürekli yenileniyor. Dergiyi size anlatmak için elimde tek bir anahtar var, o da sevgi. Sevgi ile yapmak. Elden gelenin en iyisi, ancak sevgi ile yapınca mümkün oluyor. Bu bizim, yaptığımız işe odaklanmamızı sağlıyor. Kendimizi geliştirmek için sürekli öğrenci olmamızı sağlıyor. Hep öğrenci olmak ne müthiş bir duygu, değil mi? Hepimizin ortak özelliği okulumuza, biricik ACI'mıza olan sevgimiz. Bu dergi ile okulumuzu yansıtmayı, aldığımız eğitimin derinliklerine inmeyi hedefliyoruz.

Biz birbirimize 'Beaconcılar' deriz. "Arkadaştan öte," demişti bir üyemiz. Peki öyleyse, kimiz biz? Duayenimiz, büyüğümüz sevgili İsmet Noonan, İstanbul'dan bize ulaşan Şükran Yücel, esprili yazılarıyla Bahar Vardarlı ve Aliye Moral, kılı kırk yaran editörümüz Hülde Suloş, aynı titizlikle çalışan Destina Akgün, baskı danışmanı Nükhet İzmiroğlu, organizasyon danışmanı Aynur Sayiner, ACI Halkla İlişkiler temsilcisi Aydan Yakın ve ben Rakella Asal'dan ibaretti yayın kurulumuz birkaç yıl önce-sine kadar. Kerime Arsan, Yasemin Savranoğlu, Ekin Gökovalı ve her yıl bir yazısıyla bizi renklendirecek olan Helen Özbay'ın da aramıza katılmasıyla çoğaldık, zenginleştik. Başını Tangül Kardeş'in çektiği gençlik kurulumuz, yoğun iş ve sosyal hayatları nedeniyle toplantılarımıza katılamasalar da, yazılarıyla bize destek veriyorlar.

Her sayıyla, yeni bir yolculuğa çıkarız hep birlikte. Her eğitim yılı, bizim için bir *The Beacon* yılıdır. Çalışma dönemi boyunca gidiş gelişlerimiz çok olur. Bir özeleştirici toplantısı yaparız önce. Kendimizi ve son sayımızı kıyasıya eleştiririz. Biliriz ki ancak böyle gelişebiliriz. Ne yaptık, ne yapamadık? Daha güzele, daha iyiye ne kadar yaklaştık? Arkadaşlığımız sadece o masanın etrafında kalmaz, hayatlarımıza da dokunur.

Dergi ile başlayan arkadaşlıklar, dostluğa, dayanışmaya evrilir. Birlikte üzüldür, birlikte seviniriz. Sorunları çözmek için farklı düşüncelere sahip olsak da birbirimizi anlamaya çalışır, empati kurarız. Her birimiz farklı bir yönümüzle bütünü tamamlarız. Güzellikleri başkalarına ulaştırmak için ortak projeler oluştururken emeği ve hazzı paylaşıyoruz. Sözü öz: Sonunda her birimiz, katkıda bulunduğumuz her yeni sayının bir parçası olup çıkarız. Tıpkı yapbozda olduğu gibi, tek bir parçanın yoksunluğu bile ana resimde dolmaz bir boşluk bırakır.

Şimdi sıra içimizden birini anlatmaya geldi. Dergiyi görsel olarak bugünkü haline getirmek için fedakârlık ve yaratıcılıkla çalışan sevgili Nükhet'ten söz etmeden *The Beacon*'ı anlatmak mümkün olmaz. Ben Nükhet'i ilk olarak yayın kurulu çalışmalarımızdaki yol arkadaşlığımızda tanıdım, gözlerindeki pırıltıyı ve coşkuyu yakından gördüm. Uzlaşmacı yaklaşımlarına, dengeli davranışlarına, doğallığına, içtenliğine, sakinliğine hayran oldum. Nükhet, yaşadığı topluma kendinden bir şeyler vermek üzere yola çıkan yürekli kadınlardandır; kendinizi çekinmeden açabileceğiniz bir dost, sığınabileceğiniz güvenli bir limandır. Bu noktada sözü kendisine bırakıyorum...

The Beacon'ın yayın aşamalarını anlatır mısın?

"*The Beacon*'ın ACI mezunlarının iletişim organı olarak yayına başlama tarihi çok çok öncelere uzanıyor ancak okul gazeteleri gibi çok amatörce. Başlarda 4 sayfa sonraları 8 sayfa olarak düzenlenmiş. 1998'de 10 sayfaya çıkıyor. Biraz da baskı teknolojisinin hızlı gelişimiyle sayfa yerleştirmeleri daha bir albenili oluyor. Maddi kısıtlamalar nedeniyle siyah beyaz olarak yayımlanıyor. Bülten niteliğinde. Yayın, bazı yıllar sınırları aşarak 15-20 sayfaya ulaşsa da hâlâ siyah beyaz.

2006 yılında bir sıçrama yapıyor, tabii yine kısıtlı bütçe dikkate alınarak. Hiç olmazsa tek renk katalım, fazla yük olmaz diye düşünüyoruz. 2008 yılında biraz daha renklensek nasıl olur gelgitleri yaşanırken, sadece fotoğrafları renklendirmeye karar veriyoruz. 2010 yılı köklü bir değişimle birlikte geliyor; dergi formatına geçiyoruz; kuşe kâğıt, 4 renk baskı, profesyonel sayfa düzenlemesi. 2012'ye kadar hiç reklam almadan kendi yağımızla kavrulurken, o yıl reklam almak ciddi bir gereksinim oluyor. Arka kapağa ve kapak içlerinde reklamlara yer vermeye başlıyoruz. Sonraki yıllarda bu sayı artıyor, reklamlar ara sayfalarda da yer alıyor.

Geldik 2018'e. Artık elimizde karton kapaklı tam bir dergi tutuyoruz. Tabii ki, bu anlattıklarım yayının hikâyesinin görsel yönü. Bir de hiçbir şeyle ölçülemeyecek, içeriğine verilen 'emek' kısmı var."

The Beacon yayın grubuna nasıl katıldın?

"Ben yayın grubuna, çok uzun yıllar *The Beacon*'ın editörü olarak büyük emek veren sınıf arkadaşım sevgili Şükran Yücel'in önerisiyle, 1990 yılında katıldım. Özellikle baskı aşamasında yayınıma destek vermeye çalıştım. Yayınımda finansal konu her zaman karşıma engel olarak çıkıyordu. Bu konuya azami özen gösteriyorduk. Örneğin büyük yük getiren posta giderlerini düşürmek için neler yapmadık ki; postalamada ağırlığa göre fiyatlandırma yapıldığından gramajı daha düşük kâğıt kullandık, basılmış yayını kenarlarından tıraşlayarak ağırlığını hafiflettik, sayfa sayısını 8 ile sınırlamak zorunda kaldık, çoğu zaman yazıları sıkıştırdık ve küçük punto kullandık. Çözüm diye düşündüklerimiz yayının görselliğini bozdu tabii ki. Bu kadar emek ver, sonuçta okuyucuyu cezbetmeyen bir ürün yarat. Eleştiri de almaya başlayınca bu uygulamalardan hemen vazgeçtik. Neyse ki dernek başkanımız sevgili Sevin Oran imdadımıza yetişti; "Yapacağınız her türlü değişikliğin arkasındayım, korkmayın rahat çalışın," dedi. Bu sayede yayınıma dergi formatına girdi. 10 sayfa iken adım adım ilerledi, 30-40-50-60-70 sayfalara ulaştı."

Peki, bugün gelinen aşamayı nasıl değerlendirirsin?

"Görsel olarak gelişen yayını içerik olarak da zenginleştirmeye çalıştık. İlim, bilim, kültür, sanat alanlarında sıra dışı başarılar gösteren, sosyal hayatta etkin roller üstlenen mezunlarımızı görünür kılmak için var gücümüzle çalışıyoruz. Bu çabalarımız son yıllarda Yayın Kurulu'na katılan taze kanlarla desteklendi.

Tanıtılacak kişiler ve konular bulunduktan sonraki aşamalar da az yorucu olmuyor. Yayın Kurulu'nun soluksuz çalışmaları sınırsız. Bu noktada başkanımız Hülde Suloş'un titiz editörlüğünü vurgulamadan geçemem. En küçük imlâ hatalarını, ifade düşüklüklerini düzeltmek adına, hazırlanan yazılar defalarca okunur, tartışılır.

Sonunda baskı aşamasına gelen yayın için kusursuzluk arayışları geceyarılarına kadar süren haberleşmelerle doruk noktasına erişir. Ancak baskı bitiminde herkes bir 'ohh...' çekerek rahatlar. Maraton bir sonraki seneye kadar tatile girer."

Baskı sürecinden bahsederseniz?

"Öncelikle derginin formatlanması açısından hazırlık safhasının başında tüm dökümanın toplanması lazım. Geleceğinden emin olduğunuz ilan veya yazıya mutlaka yer ayırırız. Toplanan malzeme grafik servisine teslim edilir ve heyecanlı bekleme başlar. Malzemenin sayfalarla yerleştirilmesi zaman alan bir süreç. Grafik servisiyle bu süre zarfında birebir çalışırım. Yerleştirme bittikten sonra maketi Yayın Kurulu'na sunarız. Sayfaları görsel açıdan eleştirip, gerek gördüğümüz değişiklikleri yaparız. Son olarak her birimiz en az bir kez olmak üzere tüm yazıları okur, düzeltmeleri yaparız. Artık eserimiz baskıya hazırdır ancak her şey hazır olsa bile özellikle sınıf haberlerinde sıkıntı yaşarsanız zira vefat ve doğum haberleri son dakika gelebiliyor."

Mezunlar derneğinin dışında yayınlarıyla ilgilendiğin hangi kuruluşlar var?

"Üyesi olduğum diğer sivil toplum kuruluşlarında da onların yayınlarıyla ilgilenmek üzere görev aldım; Kültürpark Tenis Kulübü ve Gündoğdu Rotary Kulübü bülten komitesinde yayınları hazırlamak üzere dönemsel hizmet verdim. On yıl süreyle Türkiye Soroptimist Kulüpleri Federasyonu'nun yayın organı *Soroptimist Dünyası*'nın editörlüğünü yaptım. Basın ve yayın alanında faaliyet gösteren aile şirketimizde çalışmam nedeniyle ister istemez bu görevleri üstleniyorum. Şunu da belirtmeliyim ki yayınları kendi mutfağında yığmam bu yükü almamı ancak rahat çalışmamı sağladı."

Yirmi yedi yıldır ailesinin basım tesislerinde hazırlanan *The Beacon*'ın serüvenini anlatmayı burada noktılıyor sevgili Nükhet. Kendisine yayın konusundaki katkılarından dolayı bir kez daha teşekkür ediyoruz.

The Beacon ACI'dan kalacak olan bir izdir. Geleceğe uzatılan bir belgedir. Yayın Kurulu olarak önceliğimiz bu izin ne olacağına karar vermektir. Burada en önemli unsurlardan biri yaşadığımız döneme katkıda bulunmaktır. Amacımız, bu dergi aracılığıyla siz mezunlarımızla iletişim kurmak, bağları güçlendirmek, *The Beacon*'ı sizlerin katkıları ile yaşatmaktır. Sizi sizlerle paylaşmaktır. Bunu bugüne kadar hakkıyla gerçekleştirebildiysek ne mutlu bize!

Enerjinizi Yükseltin

menderes home

Online Alışverişinizde Ücretsiz Kargo

 www.mendereshome.com

 [facebook/mendereshome](https://facebook.com/mendereshome)

 [instagram/mendereshome](https://instagram.com/mendereshome)

menderes

 AKÇA HOLDİNG

Gülin Üstün ('86):

Sinema Bize Her Sabah Güne Başlama Enerjisi Veriyor

Film yapmak isteyen genç yeteneklerin yolu Köprüde Buluşmalar'dan geçer. Gülin Üstün, İstanbul Film Festivali'nin Köprüde Buluşmalar bölümünün yöneticisi. Bugün festivallerde ve Başka Sinema'da izlediğimiz film yönetmenlerinin birçoğu ilk adımlarını Köprüde Buluşmalar'da attı. İlk filmleri için destek sağlandı. Avrupa'nın önde gelen film festivallerinde gösterilen bu filmler beğeni topladı. Köprüde Buluşmalar, genç yönetmenlerin projelerini değerlendirerek, hayallerini gerçekleştirmek için yeni yollar keşfetmelerini sağlıyor. Gülin Üstün film festivalleri, film fonu ve destek kurumları, uluslararası yapım şirketleri arasında, sinemamızın genç yönetmenlerine yeni kapılar açmak, farklı olanaklar sağlamak için yorulmak bilmeden çalışıyor. O sinemamızın görünmeyen savaşçılarından biri. Kendisi görünmüyor ama Türkiye Sineması'nın uluslararası görünürlüğüne katkıda bulunuyor. Pek çok sinemacının umutlarının gerçek olmasında onun payı var. Gülin Üstün'le *The Beacon* için keyifli bir söyleşi yaptık.

ACI'dan mezun olduktan sonra neler yaptınız?

ACI'dan mezun olunca beni ben yapan hayatımın önemli bir dönemlerinden biri geride kaldı ve yepyeni bir sayfa açıldı. 16 kız arkadaş Boğaziçi Üniversitesi'ne geldik. Kuzey Kampüs Kız

Kerem Ayan, Gülin Üstün, Azize Tan

Yurdu'nda yan yana iki odaya yerleştik. Ben ve Işıl Moğulkoç İngiliz Dili Edebiyatı Bölümü'nde üniversite hayatımıza başladık. Kız okulundan geliyorduk, erkeklerle arkadaş olmasını Boğaziçi'nde öğrendim diyebilirim. İzmir'e bir daha dönme-yeceğimi o zaman bilmiyordum ama mezun olduğumda kararımı vermiştim. Hayatımın ve kariyerimin önemli bir gerçeği olan network olgusunun o sırada farkında değildim ama 'twist of life' dediğimiz durum o sayede gerçekleşti. Sevgili arkadaşım Banu Oran ('86) ve başka bir şahane insan Ayşe Erbezci ('86) sayesinde ACI mezunlarından Nil Bağcıoğlu ('75) ile ilk iş görüşmemi yaptım. Türkiye'nin en önemli ve ilk reklam ajanslarından olan Y&R Reklamevi'nde prodüksiyon bölümünde işe başladım. Dönemin önde gelen reklam yaratıcıları ile çalışma ve deneyim kazanma fırsatını elde ettim. Türkiye'de reklam dünyasının en parlak dönemiydi. Gece gündüz demeden çalışıyorduk. Kısa zamanda departman yöneticisi ve prodüktör olarak yapımın farklı aşamaları konusunda deneyim edindim.

Sinemayla ve yapımcılıkla yolunuz nasıl kesişti?

Kendimi ajansta daha fazla geliştiremeyeceğimi fark edince cesaretimi toplayıp ajansı bıraktım, reklam ve sinema dünyasının önde gelen yapım şirketlerinden Atlantik'ten gelen teklifi kabul ettim. Sinema sektörüne profesyonel anlamda girişim burada oldu. Türkiye'nin ödüllü yönetmenlerinden Reha Erdem ile reklamdan dolayı tanışıyorduk ve filmlerini izlemiştim. Kısa sürede reklam prodüksiyonlarının yanı sıra yeni uzun metraj filmlerin festival, dağıtım, finansman ve satış işlerini de devraldım. En son Hayat Var (Reha Erdem, 2008) filmi için çalıştıktan sonra artık kendi başıma yoluma devam etmek üzere ayrılma kararımı verdim. GU Film şirketini kurdum, uluslararası yapımlarla çalıştım ve Belçika ile bir ortak yapım gerçekleştirdim.

Köprüde Buluşmalar projesi nasıl doğdu? Film Geliştirme Atölyesi, Yapım Aşaması Atölyesi gibi çalışmaları nasıl organize ediyorsunuz?

Köprüde Buluşmalar ihtiyaçtan doğdu. O yıllarda Türkiye'den sinemacıların uluslararası festival ve marketlere erişimi, henüz sağlam bir network oluşmadığından ve deneyimsizlik nedeniyle kolay değildi. Köprüde Buluşmalar paneller dizisi olarak başladı. Avrupa'nın önde gelen sinema kurumlarının karar verici temsilcilerini ilk kez Türkiye'ye getirerek sinemacılara yeni bir ufuk açtı. Ben de o zaman bu panellere katılarak ilk uluslararası tanışmalarımı gerçekleştirmek fırsatını buldum. Kısa sürede bu yeni oluşumun gelişimi için çalışan bir ekip kurdum. Köprüde Buluşmalar artık Türkiye'den ve komşu ülkelerden projelerin ve yapımı devam eden filmlerin uluslararası sunumlarının yapıldığı, ortak yapımların ilk adımlarının atıldığı, yıl boyunca sinemacılar için atölyeler serisi düzenleyen ve Türkiye sinemasını uluslararası film sektöründe temsil eden, seçkin festival ve marketlerle işbirlikleri geliştiren bir platform oldu.

İstanbul Film Festivali'nde gerçekleştirilen atölye ve panelleri nasıl seçiyorsunuz?

Her atölye için çağrı yapıyoruz. Başvuruları sinema ve diğer yaratıcı sektörlerden gelen deneyimli kişilerden oluşan seçici kurul ile değerlendirerek atölyenin seçkisini belirliyoruz. Atölyelerde senaryo, yapım, pazarlama ve sunum eğitimleri uzmanlar tarafından veriliyor. Atölyeleri düzenlerken uluslararası kurumlar ve sinemacılar ile birlikte çalışıyoruz. Yenilikleri takip ederek sektör ile son gelişmeleri sürekli paylaşıyoruz. Tabii, okul arkadaşlarımızla yollarımız iş hayatında da kesişmeye devam ediyor. Eğitimlerimizden biri 5 yaşından beri sınıf arkadaşım Ayşegül Uyal ('86). Bu yıl Türkiye'den ve uluslararası katılımcılarla düzenlediğimiz Women in Film Industry sinema etkinliğinin konuşmacılarından biri de arkadaşım UNFPA (Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu) Gender Programme Coordinator Meltem Ağduk ('86) olacak.

Yaptığınız çalışmaların Türkiye Sineması'na katkılarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

İstanbul Film Festivali'nde Köprüde Buluşmalar kapsamında yeni akımlar, teknolojik gelişmeler, hikâye anlatma yöntemleri gibi çeşitli konular üzerine Türkiye'den ve uluslararası film sektöründen profesyonellerle sinema konuşmaları düzenliyoruz. Bu konuşmalarda hem yaşanan sorunlara çözümleri irdeliyoruz hem de başarı veya kimi zaman başarısızlık deneyimlerini sinemacılarla paylaşıyoruz. Her yıl Köprüde Buluşmalar'a uluslararası film sektöründen yaklaşık 100 konuk katılıyor ve Türkiye'den sinemacılar ile buluşuyorlar. Önemli olan yurtdışındaki yenilikleri Türkiye'deki sinemacılara ve sektöre faydası olacak şekilde tanıştırmak.

Filmlere destek ve sponsor bulmak için çok seyahat ediyorsunuz. Ne gibi zorluklarla karşılaşıyorsunuz?

Açıkçası finansman dışında bir zorluk yaşamıyoruz. Genç sinemacılardan oluşan ve yorulmak bilmeyen şahane bir ekibimiz var. Köprüde Buluşmalar, Avrupa Birliği Yaratıcı Avrupa Fonu'ndan destek alan Türkiye'den ilk sinema etkinliği oldu. Bu destek artarak iki sene devam etti. Kültür Bakanlığı, İstanbul Kalkınma Ajansı ve sponsor destekleri ile Köprüde Buluşmalar'ı gerçekleştiriyoruz. Köprüde Buluşmalar, uluslararası sektörde biliniyor ve ilgi görüyor. Amacımız ilişkilerimizin ve işbirliklerimizin sürekliliğini sağlamak ve Köprüde Buluşmalar'ı yenileyerek geliştirmek.

Umut veren genç yönetmenlerin yeni projelerine destek oluyorsunuz. Hatırladığınız önemli yapımları ve yönetmenleri belirtir misiniz?

Türkiye'den festivallere giden ve ödüller alan birçok sinemacı atölyelerde projelerini geliştiriyor. Uluslararası marketler, festivaller ve eğitim programları ile işbirlikleri gerçekleşiyor. Yönetmenler, yapımcılar ve diğer sinema çalışanlarının yurtdışındaki platformlara erişimleri kolaylaşıyor. Türkiye sinema sektöründeki gelişmeler ve yeniliklerden haberler Köprüde Buluşmalar ile duyuruluyor, hedeflerine ulaşıyor.

Bu yıl İstanbul Film Festivali'nde Köprüde Buluşmalar'dan 10 film gösteriliyor. Berlin Film Festivali'nde ise Köprüde Buluşmalar'dan Burak Çevik'in Tuzdan Kaide (2018) filmi prömiyerini yaptı. İki uzun metraj film projesi uluslararası sunumlarını gerçekleştirdi. Tuzdan Kaide tüm rolleri, erkekleri de kadın oyuncuların oynadığı deneysel bir film olarak ilgi çekti.

Pek çok başarılı yapım geçti Köprüde Buluşmalar'dan. Açılışını Berlinale'de yapan Mavi Dalga (2013, Zeynep Dadak, Merve Kayan) -ilk defa benim hayatıma da yakın bir hikâyeyi bu film ile Türkiye sinemasında buldum. Gençlerin üniversiteye hazırlık halleri, aşklar, büyüme ve sonunda aileden ayrılıp başka bir şehre okumaya gitme yolculuğu ile bitiyor film. Test gösteriminde ekip ile birlikte gözyaşlarımızı tutamamıştık. Sinemada iki kadın yönetmenin birlikte geliştirip çektiği en güzel projelerden biri bizim için. İzmir'de çekilen ender filmlerden olan İzmirli yönetmen Emre Yeksan'ın yönettiği ve yeni nesil güçlü yapımcılardan Anna Maria Aslanoğlu'nun yapımcılığını üstlendiği Venedik Film Festivali'nde açılışını yapan Körfez (2017), Cannes Film Festivali'nde açılışını yapan Albüm (2016, Mehmet Can Mertoğlu) Venedik'ten ödülle dönen Kaan Müjdeci'nin Sivas (2013) filmi ve Emin Alper'in çekimlerini tamamladığı ve merakla beklediğimiz Kızkardeşler (2018) filmi de yolu Köprüde Buluşmalar'dan geçenler arasında.

Dünya ve Avrupa Sineması içinde Türkiye Sineması'nın yerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türkiye Sineması kendini sürekli geliştiriyor, ustaların yanı sıra yeni kuşak sinemacılardan yeni bir bakış içeren projeler ve filmler ilgi görüyor. Köprüde Buluşmalar, marketler arasında özel bir yere sahip. En büyük özelliği önceliğinin Türkiye'den sinemacılara ve sektöre hizmet etmesi, uluslararası tanıtım ve dolaşıma destek olması. Köprüde Buluşmalar'a olan uluslararası ilgi hiçbir zaman azalmadı. Bunun sebebi her yıl çeşitlilik içeren projeler seçkisinin olması ve uluslararası yapımcılar, dağıtımcılar ve festivallerin temsilcilerine yeni keşifler yapma fırsatını sunması. Dinamik, üretken, yaratıcı ve kendini yenileyen bir sektöre sahibiz. Bu yıl görüşecekleri projeleri seçmek için okuyan konuklardan sürekli övgü alıyoruz.

İstanbul Film Festivali bu yıl 37. kez seyirciyle buluşacak. İstanbul Film Festivali'nin genel bir değerlendirmesini yapar mısınız?

İstanbul Film Festivali, Türkiye'nin en önemli ve en büyük sinema etkinliği. Bugüne kadar birkaç nesil sinemacı, uluslararası sinema ile ilk kez bu festivalde tanıştı. Tutkulu takipçileri ve destekçileri olan bir festival. Önemli buluşmalara ve tanışmalara sebep oluyor. Festivalsiz bir İstanbul ve Türkiye nasıl olurdu düşünmüyorum.

Bütün bu yoğun koşuşturma içinde sinemayla duygusal bağınızı nasıl yaşıyorsunuz? Sinema sizin için emek verdiğiniz bir sektör olmaktan öte ne anlam ifade ediyor?

Aslında oldukça duygusal yaklaşıyorum filmlerden çok filmleri yapan sinemacılara özellikle... Filmler için ise hissettiklerim daha iyi, çok daha iyi olabileceklerini bildiğimden şartları zorlama ve savaşıma isteği. Yani aslında tüm motivasyonum duygusal.

Sinema benim için büyümlü gücü olan bir dünya; hayatın zorluklarından uzaklaşma ve umut etmeye devam etme gücünü sinemada buluyorum. Kendim de bu sektörde çok severek çalıştığım için bunu bir iş değil ama severek yaptığım bir uğraş olarak görüyorum. Üretme ve yaratma hissi hiçbir zaman kaybolmuyor. Her zaman yeni bir fikir ile aynı tazelikle heyecanlanmak bilmiyorum başka hangi sektörde vardır? Sa-

nat ve sinema bize her sabah uyandıığımızda güne başlama enerjisi veriyor.

Festivallerde yaşadığınız bir anınızı paylaşır mısınız?

Daha yeni yaşadığım bir 'an'dan bahsedeyim. Büyük festivallerin koşturmacası içinde arkadaşlarınızla buluşup bir filmi birlikte izlemek neredeyse mucize denecek bir lükstür. Biz şanslıydık. Bunu Berlin'de yaşadık, deriz ya denk geldi. O yorucu tempo içinde en keyifli anlardan biri oldu. Sevgili arkadaşlarım Azize Tan ve Esin Küçüktepepınar ile hâlâ neden yarışma dışı gösterildiğini anlamadığımız Bulgaristan yapımı AGA filmi izledik. Rusya'nın en soğuk kuzey bölgesinde çocukları gittikten sonra başbaşa kalmış birbirini sevmeye devam eden yaşlı bir çiftin hikâyesi ve baba kızın arasında olaylar geliştikçe anladığımız kırgınlık. Muhteşem görüntüler, çok az diyalog ile üçümüzü de derinden etkiledi, gözyaşları içinde bitirdik filmi, yerimizden kalkamadık bir süre. Sonra ne şanslıyız dedik böyle iyi bir filmi birlikte aynı hisleri yaşayarak izledik. İşte mutluluk bu!

Muammer Brav, Gulcin Ustun, Umit Unal

Yazının Gizi, Yazarın Sırrı

Kısa öyküsü *The Americans*, 2016'da *Pushcart Prize*'in altı adayından biri olan Lisa Sardinias ('89) ile yazarlık üzerine bir sohbet...

Yazmak derin ve güçlü bir varoluş biçimidir. Hiç kuşkusuz, bunu istemek, kendini bu tercihe adanmak içsel bir zorunluluğun dayatmasıdır. İçinizde gizlice büyüyen bir şeyin artık görünür olma ihtiyacının sonucudur yazmak. Ceninin zamanı geldiğinde doğmaktan kaçamayışı gibi has edebiyat da zamanı gelince engelleri aşacak, tıpkı bir bebek gibi acıların ve sancıların sonunda ortaya çıkacaktır.

Yazmanın yolu uzun, menzili uzak, görüş mesafesi sislidir çoğu zaman. Yine de, eğer yazma tutkusunu içinde büyümeye başlamışsa bir kere, hiçbir güç artık ona engel olamaz. Üstelik her basamak, yazar adayından daha çok şeyi bilmesini, daha uzağı görmesini talep eder. Mitolojideki Sisyphus misali düşeceğini bile bile her sabah kayayı yeniden sırtlamak ve kan ter içinde tepeye kadar taşımaktır yazmak.

Kısa öyküsü *The Americans* ile 2016'daki *Pushcart Prize*'in altı adayından biri olan Lisa Sardinias öykü yazarak işe başlar. Yazdıkça kelimelerin gücünü daha iyi anlar. Kendi de bir öykücü olan Necati Tosuner, ona ara sıra yazma ödevi verir ve küçük öykücükler yazdırır. Bir olayı hikâye etmenin güçlüklerini yaşadıkça Lisa, az sözle çok şey anlatmanın ne kadar zor olduğunu farkına varır.

"Hadi yaz," diyen içsesinin peşine düşen Lisa birçok yaratıcı yazın atölyesine katılır. Bunlar ABD'de bu konuda eğitim veren en prestijli yazarların atölyeleridir. Her atölye ona yazdığı metin aracılığı ile düşünme, kendini tartma, kendi metnini di-

Lisa Sardinias

şarıdan görme imkânı verir. Bu çalışmalar aynı zamanda iç dünyanın karanlıkta kalmış, gölgeli dehlizlerine bir yolculuktur. Yazının gizini, yazarın sırrını, oluşturacağı metnin tadını yaşatır ona; onu biricik kılan özelliğini gösterir. Edebiyat yolculuğunun ilk adımlarıdır bunlar.

Öykü yarışmasının finalistlerinden biri olması ona *Emerging Writer Fellowship* kazandırır. Ardından bir 'Yazı Evi'ne kabul edilir. Burada geçirdiği 15 gün başlı başına heyecan verici bir deneyimdir. Uzaklarda bir yerde, Pasifik Okyanusu manzarasına karşı tek başına, zaman kısıtlaması olmadan yazmaya odaklanır. Bu evin küçük bir çiftlikte yer alması, ona başka güzellikler de sunar. Ormanda yürür, bahçe sular, keçi sağlar. Ve yeni bir hikâyeye başlar. Yazar adaylarıyla paylaşılan sohbetler, yapılan fikir alışverişleri bu deneyimden kalan en hoş anılarıdır.

1998 yılından beri New York'ta yaşayan Lisa'nın elinde pek çok öykü birikmiştir artık. Bu aşamada yazdıklarını, noktasına virgüline kadar sorgulayacağı, bir sorunla karşılaştığında danışacağı, üzerinde birlikte sesli düşünebileceği bir kişinin desteğini alma gereksinimi duyar ve bir editörle yoluna devam eder. Gün gelir hikâyesi olgunlaşır, editörü onay verir ve Lisa öyküsünü basacak dergi arayışına girer.

The Americans çok yönlü gözlemin, dünyayı dikkatle seyredişin ve hayatı anlama çabasının öyküye dönüşümüdür. Lisa'nın 70'li-80'li yıllarda İzmir Alsancak'ta geçen çocukluğunun hatıradan süzülüp edebiyata evrilmesi, sözcüklere dökülmesi, yazıda ışımasıdır.

Öykü şöyle başlar:

"I wonder when the new Americans will be moving into the Simons' old apartment one floor below us. Mr. and Mrs. Simon left when I was four or five, half my life ago, after that big earthquake in Izmir that cracked our living room wall. It was a beautiful crack, winding down to their sixth floor apartment like a river connecting us. But the earthquake must have really frightened Mrs. Simon, who had to be seated on a couch and given a glass of water—or was it alcohol?—and still looked as white as the plaster on the wall even after she drank it.

I guess that was a workday, because I don't see Baba in the replays of the earthquake in my mind. Mama was there, as always, but for once she looked calm, as if she'd been preparing for a natural disaster all along. She squatted before our cracked wall and carefully picked up the pieces of a broken lamp, which she later got fixed and returned to its original spot. Mr. Simon, whom I adored, was there, too..."

Yaz tatili için Çeşme'ye gelen Lisa ile yazmak ve yazar olmak üzerine sohbet etmek istediğimi söylediğimde ilk tepkisi "Ben yazar değilim ki!" oldu. Onu zor ikna ettim. Bir yazarın kendini güvende hissetmemesinin iyi bir şey olduğunu söyleyerek başladım sohbete. Güvensizlik bir yazarı risk almaya, kendisini aşmaya

yöneltir, diyerek onu kaygılandıran bu duyguya empati ile yaklaştım. Benim de o duvara tosladığımı, çoğunlukla tıkanma noktasına geldiğimi anlatırken bir bakıma aynı ortak noktaları paylaştığımızı vurgulayarak onu rahatlatmaya çalıştım.

Yazmak acılı bir süreçtir. Bu süreç senin için nasıl işliyor?

Öykülerimin konusu bana bir anda gelir. Bazen bir anekdottan, aklıma bir detay veya bir resim takılır; onu kafamda evirir, çevirir, sonra bir hikâye ortamında anlamaya ve anlamlandırmaya çalışırım. Bazen gördüğüm bir şey ben de bir duygu uyandırır ve defterime bir cümle olarak düşüverir. Bir hikâyenin niye su üstüne çıkmak istediğini ve özünde neyin yattığını anlamam yıllar alabilir.

"Taslak aşamasında, çok sayıda öyküm var," dedin. Bu öykülerin ortak bir teması var mı?

The Americans'ı yazarken anladım ki, beni düşündüren ve zorlayan temaların birçoğu büyüdüğüm coğrafyanın ve zaman diliminin ürünü. Geleneksel bir kültürün içinde modern bir yaşam istemek bazen sürtüşme doğurabiliyor. Sürtüşme de zaten öykünün özü. İşte, o zamandan beri merceğimi, oto-biyografik veya değil, bu tip sürtüşmelerin üzerine kuruyorum.

Öykülerini nasıl kurguluyorsun?

Aklıma önce öykülerimin başlangıcı gelir. Sonra, eğer yazdığım sahnenin bir devamı olacaksa, onu hayal etmeye çalışırım. Görsel düşünürüm. Genelde, nedense, girişi çekici kılmakta ve öykünün dramatik doruğunu yaratmakta zorlanırım. Tüm bunları çözümleyene kadar çok çaba harcamış olurum. Bir öykünün bitişini yazmak bana daha kolay gelir.

Yazmak üzerine son olarak ne söylemek istersin?

Yazmak karşılık bekleyerek yapılacak bir iş değil. Tam bir gönül işi, bir yaşam biçimi. Bu işin içinde çok okumak da var, onlarca muazzam yazarla bir ömür geçirmek de, hayatı her an, acaba bu anı nasıl yazıya dökebilirim diye sürekli izlemek ve dinlemek de. Yazarken hem çok eğleniyor hem çok zorlanıyorum, iyi bir çalışma gününün sonunda masamdan bitkin, doygun ve mutlu kalkıyorum. Kendimi öyle buluyorum.

‘Ses’ ile Yaşam

Sahne bizim sahne... sahnede içimizden biri... yıllar sonra okulundaki ilk konseri... orkestra yerini almış... berrak sesini sakladığı heybetli göğüs kafesi, filinta cüssesiyle, ünlü tenor belirliyor... bir alkış kopuyor... kibar bir reverans akabinde “bu gece yuvamdayım” sözcükleriyle duygularını dillendiriyor... ACI kampüsünde Cumhuriyetin 94. yılı Levent Gündüz ('93) ve Hakan Aysev Konseri ile kutlanıyor...

Carmen Operası'ndan

Levent Gündüz

1 Kasım 2017 tarihinde ACI kampüsündeki Cumhuriyet Konseri mezunlarımızı öyle coşturdu ki, “Neden gecenin yıldızı Levent ile bir söyleşi yapmayalım?” dedik; kıvılcımlarının ACI’da ateşlendiği sahne/sanat hayatının derinliklerini, sanatı yaşam şekline dönüştürmesinin aşamalarını, kariyerindeki son adımlarını paylaşmak üzere...

“Sevgili Levent, gerek gecenin koreografisi gerekse icra edilen eserler öyle güzeldi ki uzun süre akıllardan çıkmayacak bir gece yaşattın bize. O gece nasıl bir duygu içerisindeydin, her zamanki konserlerinden farklı mıydı?” diye sordum, bir cafede buluşup kahvelerimizi yudumlarken.

“O gece benim en az heyecanlandığım gecelerden biriydi çünkü evimdeydim, çünkü beni bilen seven insanlarla beraberdim, çünkü kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değildim, sadece paylaşmak isteğiyle oradaydım. Yarattığımız atmosfer benim kadar, hem sanatçı arkadaşım, hem ağabeyim olan Hakan Aysev’i de o kadar etkiledi ki konser bitiminde bana içerideki sevgi paylaşımından aldığı zevki çok güzel kelimelerle anlattı: “Ne kadar güzel insanlar var burada!””

“Biliyor musun, bizleri konserin içine çektiniz. Kalabalık bir aile olduğumuzu hissettirdiniz. Doğallık, sıcaklık vardı gecede. Bize o geceyi tattırdığın için teşekkür ediyor ve seni kutluyoruz.”

Şöyle bir gerilere giderek bilgilerimizi tazeleyelim; Levent’in, daha Konservatuvar ikinci sınıf öğrencisiyken akıcı lirik sesi ve üstün yeteneği sayesinde Türkiye’nin en büyük operası olan İstanbul Devlet Opera ve Balesi ile İzmir Devlet Opera ve Balesi’nde Sihirli Flüt’le başrolde başlayan profesyonel sahne hayatını, dünyaca ünlü operalarda seslendirdiği rollerdeki dikkat çekici performanslarıyla sürdürdüğünü hatırlıyoruz. Kariyerinin ilk basamaklarında ‘Türkiye’nin en genç opera solist sanatçısı’ olarak anılmaya başlanmasını, öğrenciliğinin ardından özellikle Avrupa’da ses getiren bir opera sanatçısı olmayı

başardığını biliyoruz; Domingo Operalia Şan Yarışması sonucunda, sadece 10 sanatçıdan oluşan finalistler konserine katılmaya uygun görülerek, Placido Domingo ile aynı sahneyi paylaşan ilk Türk opera sanatçısı. Avrupa’ya ilk açılışını ‘Jacquino’ rolüyle Düsseldorf Operası’nda yapıyor. Ardından, Almanya’nın çeşitli operalarında, Avusturya, İsviçre, Belçika, Hollanda konserlerinde, çeşitli festivalerde onu solist tenor olarak görüyoruz. Seslendirdiği dünyaca ünlü roller, çalıştığı şefler saymakla bitmiyor. Genç yaşında yaşamına çok şeyler eklemiş bir sanatçı.

Günümüze geliyoruz...Merak ettiğimiz çok şeyler var; “Şu anda neler yapıyorsun?” sorusunu sorup sözü Levent’e bırakıyorum.

“Şu anda mesleğimle ilgili yaptığım işleri söyleyeyim; İzmir Devlet Opera ve Balesi solist sanatçısıyım. Türkiye’nin diğer şehirlerine ve yurt dışı operalara konuk solist olarak gidiyorum. Konserler veriyorum. Üç ayrı yerde öğretmenliğim var. Yaşar Üniversitesi’nde Şan hocalığı yapıyorum. Özel olarak yurtiçi ve yurtdışında yarışma ve sınavlara hazırlanan genç opera sanatçılarına danışmanlık yapıyorum. Özel bir müzik kursunun ses atölyesi baş danışmanıyım, ayıca ses terapisi konusunda yetkin olabilmek için yardımcı doçent Dr. İlter Denizoğlu’yla ileri düzey çalışmalara başlayacağım. Aynı zamanda yardımımı isteyen genç sanatçılarla özel olarak çalışıyorum. Biraz da uyuyorum.” Gülümsüyoruz. “Günüm böyle geçer. Bir de her gün spor. Sporsuz bir gün düşünemiyorum.”

“Peki, operaya nasıl adım attın? Neden opera?”

“İzmir Amerikan Lisesi’nin açtığı kapılardan geçerek bu mesleği seçtim. ACI yıllarında sahnelediğimiz Damdaki Kemancı müzikali düğmeye basılan nokta oldu. Eserin rejisörü Necdet Aydın, müzik öğretmenimiz Kadriye Bayraşa ve eşi Müfit Bayraşa’nın yönlendirmeleriyle müzik yolum açıldı.

Eğer sesle, müzikle, tiyatroyla, dansla, çok büyük saygı ve disiplin içinde çalışma isteğiyle bir şey yapmak isterseniz opera sanatçısı olmalısınız, zira hepsini içine alan, tüm bu saydıklarımın hepsinin toplandığı tek yer opera. Tek sorun, tüm yaşantınızı ona adanmanız gerektiği, çünkü enstrüman içinizdedir. Biliyor musunuz, yirmi üç yıldır tüm yaşantımı sesim idare ediyor. Sabah diyeceğim günaydından, yediğimden içtiğimden, arkadaşlarımla konuşup gülüp gülemeyeceğimden, akşam kaçta yatacağıma kadar her şeyi ses telim belirler. Bol su içip tuz yememek, ancak doğru şeyler yemek, başışıklık seviyesini yüksek tutmak, sese ve nefese etki eder. Sırf bunların mutfakını öğrenmek için beş yıl Foniatri profesörü Fatih Ögüt ve yardımcı doçent Dr. İlter Denizsoğlu ile hastanede çalışmalara katılıp ses teli ameliyatlarına kadar konuk oldum.

Opera solistliği hayat boyu bir maratona hazzırlanmayla eş çalışma ister. Time dergisi araş-

tırmasına göre en stresli meslekler sıralamasında okyanus dibi elektrik kaynakçılığı ve mikrobeyin cerrahisinden sonra üçüncü sırada geliyor.”

“İzmir’den başka Türkiye’nin hangi şehirlerinde sahne aldın? Türkiye’de opera ne durumda?”

“Türkiye’de Devlet Opera ve Balesi’nin bulunduğu şehirler Ankara, İstanbul, İzmir, Samsun, Mersin ve Antalya. Oyunlardan ziyade sanatçılar, dönüşümlü olarak operalar arasında sahne alır. Ben, İzmir dışında İstanbul, Ankara, Antalya ve Samsun Devlet Opera ve Balesi’nde sahne aldım. Biz devlet memuruyuz. Memuriyet düzeni sanatta değişmeli ancak şu anda öngörülen düzenlemelerle değil.”

“Yurtdışındaki operalarda sahne almak için nasıl bir prosedür uygulanıyor?”

“Yurtdışına gidiş, ülkelerden gelen isteklerle oluyor. Dünya çapında titiz bir eleme ile oluşturulan kadrolarda yer almanız zor. Ses rengi, deneyim, oyunculuk başarısı ve dünya çapında ses getiren önceki rolleri sayesinde seçilen sanatçılar davet ediyorlar. Masraflarımızı onlar üstleniyor. Türk sanatçıların dezavantajları var; AB dolaşımı zor, vergi konusu zor, çalışma izni almak zor, dolayısıyla yabancı sanatçı için ödedikleri bedel daha yüksek oluyor. Netice itibarıyla davet alabilmek için oradaki sanatçıdan daha iyi olmak durumdasınız. Ancak Avrupa’da son beş altı yıldır mali sıkıntı gözleniyor, Avrupa davet konusunda sıkıştı. Birçok ülke operaları kapanma noktasında. Hatta İtalya’da durum çok vahim.”

“Türkiye ve yurtdışı deneyimlerini kıyaslarsan farklılıklar neler?”

Türkiye’de bir opera iki üç ayda hazırlanır. Bu çok uzun bir süre ve de eleştiri alıyor. Halbuki Avrupa ve festival yapan hızlı ülkelerde bu süre bir ay veya daha az. Bir örnek vereyim; Sadece solist sanatçıları ile değil aynı zamanda dünyaca ünlü opera şefleri ve rejisörleri ile dünyanın en önemli opera etkinliklerinden sayılan, Rusya’nın en eski opera festivali olan Fyodor Şalyapin Opera Festivali’ne geçen yıl davet edildim. Turandot operasında ‘Calaf’ rolü için sadece iki gün prova yaptım. Önceden burada hazırlandım, orada sadece bir gün solist şef ile çalıştık, bir gün de sahne provası yaptık. Ertesi gün dinlendik, ardından Aida operasının provasını yapıp ‘Radames’ rolünü seslendirdim. Tek koro, tek orkestra, 15 gün içinde 12 büyük opera eseri ve 2 konser yaptık. Gündüz prova, akşam temsil. Tam bir maraton.

“En çok oynamayı sevdiğin rol hangisi ve neden?”

“Şu ana kadar oynadığım roller içinde düşünürsek ilk sırada ‘Otello’ var sonra Carmen’den ‘Don Jose’. Otello, içinde tüm söyleme tekniklerini ve gücü barındıran oyunculğun en üst düzeyde olması gereken bir Verdi eseri. Duygusalıktan kıskançlığa, kıskançlıktan deliliğe, delilikten vicdan azabına

kadar her şeyi oynamanız gerekiyor, bunu üç saat boyunca sesinize yansıtmamız gerekiyor. Aynı değişken yapı ‘Don Jose’de var. Bu benim için çok önemli. Bir Otello temsilinden çıkışta iki buçuk üç kilo kaybetmiş oluyorum.”

Levent her zaman çıtayı yüksek tutan bir kişi. Zoru başarmayı tercih ediyor. Adeta bir meydan okuma. Acaba bu duyguyu okulumuz ACI mı açılıyor diye içimden geçirmiyorum değilim.

Bu arada motorsiklet tutkunu olarak geziler yaptığını, dalgıç olduğunu ve de yelken yarışlarına katıldığını öğreniyorum. Nefesim kesilmek üzere. Bu kadar işinin arasında bu etkinlikleri hangi zaman diliminde yaptığını gerçekten çok merak ediyorum.

Levent’i deşifre etmeye devam ediyorum...

“Sahnede hiç aksilik oldu mu, unuttuğun replik gibi, olursa nasıl üstesinden geliyorsun?”

“Olmaz olur mu? Ama size bir şey itiraf edeyim; Türkçe tercümeyle yapılan yabancı operetlerde sahne üzerinde söylemem gereken repliği unutup kendi sözlerimi yazmam konusunda çok ünlüyümdür. Bir anı aktarmak isterim; aynı rolü söylediğimiz tenor arkadaşım bir gün gelip “bugünkü temsilin kaydını bulmamız lazım çünkü senin sahnede doğaçlama yaptığın sözler müziğe çok daha uygun oldu” dedi. Hala gülüşürüz.”

Levent, dünyaca ünlü Tenor Andrea Bocelli tarafından kurulan ve Mozart, Bellini, Verdi, Puccini’nin en ünlü opera ve müzikal klasiklerini kendilerine has yorumlarıyla seslendiren dört İtalyan sopranodan oluşan Le Div4s ile birlikte bir kez İstanbul’da, bir kez de İzmir’de aynı sahnede yer aldı. Aynı konseri önümüzdeki aylarda İtalya’da bir kez daha yapmak üzere hazırlanıyorlar.

Diğer bir projesi de www.babilsarkilari.com adresini tıkladığınızda karşınıza çıkıyor; 21 ayrı ülkenin en beğenilen parçalarının büyük senfonik orkestra için özel düzenlemelerle orijinal dillerinde seslendirilişi. Bu proje, İtalyan soprano Patrizia Zanardi, İzmir Devlet Opera ve Bale müzik direktörü Arjantinli şef Tulio Varas ve Levent Gündüz 3D mapping eşliğinde müziğin birleştiriciliği ve barış teması altında bir çalışma.

“Gelecek ile ilgili hedeflerin, düşüncelerin neler?”

“Yapabildiğim yere kadar sahnelerde olmak ve mümkünse yeni seslere danışmanlık yaparak onları sahnelere kazandırmak. Yani öğretmenim ötesinde tecrübe paylaşmak. Çocuk gelip, bunu yapamıyorum, diyor, ben onu çözüyorum. Herkesin enstrümanı içinde olduğu için herkesin fiziksel ve psikolojik durumu farklı, herkese aynı şeyi öğretemezsiniz. Her öğrenciye öğretilen özel olmalı, kişiye özel. Bu fikirle hareket ettiğim için yeteneği olan engelli çocuklarla rahat çalışıyorum.”

Bu yaklaşımını, Yaşar Üniversitesi Şan Bölümü öğrencisi otizmli Recep Ege Altıncioğlu’na uygulayarak onun, Kanada’nın Vancouver kentinde Kasım 2017’de yapılan 8. ANCA Dünya Otizm

Festivali’nde ‘Performans Sanatları’ kategorisinde opera aryası söyleyerek birincilik ödülü almasında çok büyük rol oynadı. “Bilimsel araştırmalarım sonucu Recep’in konsantrasyonunu toplama yollarını bulmam, duyduğu sesi taklit edebilme potansiyelini ve tüm duyularını birleştirerek daha kolay öğrendiğini fark etmem ile Recep’in olağanüstü duyum gücü ve güçlü sesini harmanlayarak ona uygun repertuvarla başarıyı yakalamasını sağladığımız düşüncesindeyim,” diye açıklıyor öğrencisi Recep’in hayatına dokunuşunu ve otizme yaklaşımda, sanat aracılığıyla farkındalık yaratışını...

Titiz ve duyarlı çalışmalarına sıkı bir disiplinle devam eden sevgili Levent Gündüz’e teşekkür ediyor ve yolunun her daim açık olmasını diliyoruz.

Levent Gündüz için detaylı bilgi: www.leventgunduz.com

Turandot Operası’ndan

Bir Yazar: Doğu Yücel ('95)

Doğu Yücel

Bulutlu bir öğleden sonra. Yağmur az önce dinmiş. ACI'da Ekin-Yazın Etkinlikleri var. Blake Hall'da *Assembly* var. *Assembly*'de ACI mezunu bir konuk var. Öğrencilere yazarlık serüvenini anlatacak. Onlardan biri sanki. O kadar genç ve o kadar alçakgönüllü ki. Biraz da heyecanlı. Gülümsüyor. Bir çocuk gibi gülümsüyor, içtenlikle gülümsüyor ve mahcup bir gülümsemeye salona, "Merhaba, ben Doğu Yücel," diyor.

Doğu Yücel, yazar ve çevirmen Şükran Yücel ('71) ile tiyatroc Erkan Yücel'in oğulları, sine-ma yazarı Fırat Yücel'in ('97) ağabeyi. *Blue Jean*, *Headbang* ve *Radikal* için yazdığı müzik yazıla-ryla da tanınan Doğu, konuşmasına ACI'nın yazarlık serüvenindeki en önemli duraklardan biri olduğunu belirterek başlıyor ve ardından yazın yolculuğundaki kırılma noktalarına ge-çiyor.

İlk kırılma noktası okul dergisi *Abaküs*. Doğu bu derginin editörü. O yıllarda çiçeği burnun-da tarih öğretmenleri Didem Erpulat'tan ('87) destek istiyorlar, Didem Hanım öğrencilerini kırmıyor, sponsor öğretmenleri oluyor. Nük-het İzmiroğlu'nu ('71) da yanlarına alıyorlar ve *Abaküs*'ü Tükelmat'da basıyorlar. Espirili, fan-

zin bir dergi. Doğu, ilk Türkçe öyküsünü --öncekiler İngilizce çünkü-- o sayfalar için yazıyor. *Aşk Şeytan* ve *ÖYS Üçgeninde Bir Faust*.

İkinci kırılma noktası öğrencilik yıllarında katıldığı bir *Assembly*. Konuk konuşmacı yine bir yazar. Muzaffer İzgü. Doğu o gün çok şaşıyor, çünkü Muzaffer İzgü her öyküsünü baş-tan sona en az beş kez yazıp bozduğunu, sonra tekrar yazdığını açıklıyor. Üstelik o yıllarda hayatımızda bilgisayarlar da yok. Kendi yazdığı öyküleri beğenmeyip bir kenara atan öğ-renci Doğu bunun üzerine kendine dönüp soruyor: "Sen kim oluyorsun da öykülerini sadece bir kere yazıp bırakıyorsun?" ve o günden tezi yok, yazmış olduğu her şeyi tekrar tekrar elden geçiriyor.

Doğu'nun üçüncü kırılma noktası öykü yarışmaları. Fantastik edebiyat revaçta olmadığı için önce hayal kırıklıkları yaşasa da çok geçmiyor yarışmalardan ödüllere dönüyor ve yavaş yavaş bir yazarın en güzel rüyası gerçekleşiyor. Öyküleri, romanları basılıyor, senaryoları film oluyor. *Düşler*, *Kabuslar* ve *Gelecek Masalları* (2000), *Hayalet Kitap* (2002), *Okul* (2004), *Küçük Kıyamet* (2006), *Varolmayanlar* (2011), *Güneş Hırsızları* (2014). Taylan Biraderler *Okul'u* ve *Küçük Kıyamet'i* beyaz per-deye taşıyor. Son olarak da 2017 Kasım'ında Can Yayınları ya-zarın yeni romanını basıyor. *Kimdir Bu Mitat Karaman?*

Doğu, yazmanın insanın kendi kendine oynadığı bir oyun, bir beyin fırtınası olduğunu söylüyor. Öğrenciler en sevdiği yazarları soruyorlar ona. "Jules Verne, Stephen King, Italo Cal-vino, Paul Auster, Shakespeare ilk aklıma gelenler," diyor. Ya-zarlığının şekillenmesinde ACI'daki İngilizce Edebiyat dersle-rinin büyük payı olduğunu vurguluyor ve öğretmenleri Mr. Lutz'ı sevgiyle anıyor. Ondan her söz edişinde gözleri parıl-dıyor. "Mr. Lutz bize egzersiz yaptırırdı derslerinde. Sadece kağıt kalemle. Kalemizin ucunu kağıda koyun ve hiç kaldır-madan yazın, derdi." Sonra o güzel gülümsemesiyle ekliyor usulca, "Biz de yazardık!"

O gün bugündür Doğu yazıyor; sürekli yazıyor, hiç durma-dan yazıyor. Kalemmini kaldırmadan yazıyor... İyi ki de yazıyor!

Bir Roman: *Kimdir Bu Mitat Karaman?*

"Herkesin kendisini dev aynasında gördüğü bir zamanda sadece Mitat zavallı benliğini olduğu gibi kabul ediyor. Adında olmayan h'yi bu yüzden seviyor."

Birinci bölüm, başlık "h".

"Adı, Mitat. Dikkat etmiş olmalı-sınız, arada bir harf eksik, t ile a arasında olması gereken h orada değil. Nüfus memuru mu atlamış onu, annesi mi ihmal etmiş, kimse bilmiyor. Suç babada değil, onda herkes mutabık. Çünkü Mitat'ın babası yok. Var da yok. O h harfi gibi, orada olması gerek, ama değil. Mitat'ın soyadı, Karaman. Onda da h'den eser yok. Çünkü Mitat bir kah-raman değil. Ne kahramanı, figüran bile sayılmaz. Kamera çekimdayken yoldan geçen biri o. Filme çekildiğinden haber-siz arkadan yürüyor. Kalabalık yapıyor sadece."

Kitabın kahramanı Mitat Karaman silik bir tip. Beceriksiz ve sakar. Her daim tedirgin. Bahtsız da! Babadan ve 'h' harfinden yoksun. Doğum günü bile 29 Şubat'ta. Kendini apandisite benzetiyor, ya da kablosuz internet kullanıl-maya başladığından beri ihtiyaç duyulmayan internet kablosuna. Sözün özü, Mitat Kara-man işlevsiz eleman. Suya sabuna dokunma-dan yaşayıp gidiyor. "Ucunda en ufak başarı-sızlık ihtimali gördüğü her işten uzak durur. Bu, bir fıstık kadar küçük veya dünyayı yerinden oynatabilecek kadar büyük olsa da fark etmez, başarısının sınanacağı hiçbir pozisyona sok-maz kendini. Bunun için de hayatını her türlü değişime ve yeniliğe kapamıştır. Böyle bakıldı-ğında aslında Mitat'ın kendisi, kabuğu kapalı bir antep fıstığıdır."

2016 yazı. Eylülün ikinci haftası. Çırağan'ın karşısından Yıldız Sarayı'na çıkan Müvezzi

Caddesi'nde eski bir apartman. "Cennet Apartmanı için estetik ameliyatlara genç görünen bir ihtiyar demek doğru olurdu. Bina dışarıdan güzel görünse de içeriden çürümekteydi. Apartmandan gelen tuhaf sesler bunu belgeler nitelikteydi." Cennet Apartmanı'nda dairelerin kapıları *Für Elise* ile çalıyor. Yakın zamanda önüne dikilen rezidans nedeniyle, en üst kattakiler dı-şında kimse Boğaz'ı göremiyor. Bu şanslı sakinler, muhafazakâr Yıldız Hanım'la ar-zuhalcı kocası Kadim Bey ve balkondaki çiçekleri "komşuçatlatanlar". Bir alt katta

oturan Mitat apartmanın en sakini. Oysa içinde fırtınalar kopuyor, paranoya krizleri geçiriyor, saplantılarla kendini heba ediyor, bilinçaltı hayaletlerine sürekli fikir soruyor. Diğer dairelerde akli her daim başka şeylerde olan gü-zellik uzmanı çapkın Ceylan; kontrol delisi işadama Başar; gözetleme deliğinden dünyayı takip eden dedikoducu Meryem; cinlerle kafayı bozan güzel sanatlar öğrencile-ri Eylem ile Büşra ve onların mutasyona uğramış tüysüz kedileri Sfenks yaşamakta. Karanlık bastırdıktan sonra or-taya çıkan cüce Dilaver ve öfkeli kurt köpeği Cabbar ise mahalle komşuları. Mitat'ın hiçbirisiyle ilgisi yok. Bir gece-yarısı kapısının zili çalınca kadar. Binbir tereddütten sonra, diyafonun düğmesine basıp apartmanın kapısını açmasa belki de hiçbir şey olmayacak... Ama zor da olsa karar veriyor ve düğmeye basmayı nasılsa beceriyor. Ne oluyorsa ondan sonra oluyor ve Mitat'ın hayatı tümüyle değişiyor.

Doğu Yücel'in yeni kitabı "*Kimdir Bu Mitat Karaman?*" ke-yifle okunan bir roman. Sürükleyici bir hikâyenin içinde yürümenin heyecanını tattıran bir yeni zaman polisiyesi, kocaman kakhahalar attıran ve düşündüren bir kara mi-zah örneği, içine girdikçe derinleşen, derinleştikçe pers-pektifi açılan bir yeni Türkiye resmi.

Sakin, Mütevazı ve Azınlık

Baran Say

Ekimde İstanbul. Beşiktaş'ta Joker'de bir randevum var. Kendinin farkında olan caz kontrbasçısı Baran Say ile. Kuzguncuk'tan geçiyorum Beşiktaş'a. Çok heyecanlıyım, Baran'ı yıllardır görmemişim. Önce biraz Denizcilik Müzesi'nde vakit geçiriyorum ve Baran geliyor, Bonus ile. Joker'de bizi Baran'ın üç yaşındaki kızı Yasemin ve eşi Neslihan bekliyor. Çok güzel bir aile. Mekân harika. Tam da bir müzisyenle buluşma mekânı. Neslihan da caz söylemiş. Sahnede tanışmışlar zaten. Müzikte buluşmuşlar. Bu arada Yasemin biz sohbet ederken, iki saat boyunca, getirdiği mercan renkli hamurlarla uslu uslu oynuyor. Şekiller şekiller. Yalnız sonuna doğru, "Karanlık oldu," diyor. Bol bol konuşuyoruz. Neslihan, Baran ve ben...

Baran 17 yıla yakın bir süredir İstanbul müzik piyasasında aktif olarak çalışmakta. On beş civarı albümde eşlikçi olarak kontrbas çalmış. İstanbul'da Nardis başta olmak üzere Mitanni, Q Jazz Bar, Babylon, Moda Deniz Kulübü gibi mekânlarda, otellerde ve özel etkinliklerde sahne almış. Yurtiçinde Akbank Caz Festivali, IKSİV İstanbul Caz Festivali, Garanti Caz Yeşili, Nilüfer Caz Tatili, Kapadokya Caz Günleri, Genç Caz ve X Jazz gibi festivallere katılmış.

Anlatıyor Baran: "Sanırım müzisyenliğin en güzel yanlarından biri de sürekli farklı yerler görüp değişik kültürlerle tanışma şansı yakalamak. İşiniz gereği epey seyahat etme fırsatı buluyorsunuz. Yurtiçinde birçok şehirde, yurtdışında ise Ruhr Triennale (Almanya), World Music Fest (Kanarya Adaları), HIFA (Harare, Zimbabwe) ve Evmelia (Yunanistan) gibi festivallerde; Dışişleri ve Kültür Bakanlığı aracılığıyla da İsviçre, Almanya, Avusturya, Gürcistan, Hindistan, Ukrayna, Namibia, Güney Afrika, Mozambik, Zambia, Gine, Zimbabwe, Kamerun, Etiyopya ve Kenya gibi çeşitli ülkelerde sahne aldım. Nisanda Özbekistan, temmuzda Lübnan ve kasımda Fransa'da da sahne alacağım.

Bu tip yolculuklarda insan müziğin evrenselliğini birinci elden gözlemleme şansı buluyor. Bir bakıyorsunuz Addis Ababa'da, Las Palmas Gran Canaria'da veya Odessa'da yerel caz müzisyenleriyle sahnede *jam session*'da laflamaya başlamışsınız. Aynı dili kullanmadan ve buna ihtiyaç duymadan fikir alışverişinde bulunmuşsunuz, üstelik tek kelime konuşmadan."

Dünyanın birçok ülkesindeki müzisyenlerle laflayan Baran nasıl bu noktaya geldiğini şöyle anlatıyor. Kolay değil azınlık olmak.

"1998 ACİ mezunuyum; hazırlık, orta ve liseyi ACİ'da okudum.

Ben hazırlık öğrencisiyken ilk erkek mezunlar verilmişti sanırım. Kırmızı süveterlerle gezen bizler okul abilerimiz ve ablalarımız tarafından kollanır, sevilir ve aynı zamanda maskara da edilirdik haliyle.

Müzik hayatım, 5-6 yaşlarında, evdeki eski tenis raketiyle MFÖ çalarak başladı. Ailemin her türlü karşı görüşüne rağmen, gayretlerim sonucunda hazırlıkta Maria Rita Epik müzik okulunda klasik gitar dersleri almaya başladım. Dersler çok iyiydi, ben de oldukça başarılı olabiliydim (Asturias, Yesterday falan derken). Fakat baraj sınavlarına hazırlandığım dönemde Nirvana *Nevermind* ve GNR *Use Your Illusion* albümleri piyasaya çıktı.

Beynimden vurulmuştum; şarkı sözlerini ezberleyerek İngilizceci geliştirirken, bir yandan da okulda 'cover-rock' grupları kurmaya başladık. Hazırlıkta okul servisindeki ekibimizle söylediğimiz Queen *Bohemian Rhapsody* yorumlarımız muhteşemdi. Favorilerimiz arasında Grup Vitamin

Say Ailesi

de vardı o dönem. Okuldaki esnek/rahat ortam sayesinde her haftasonu kendimizi Blake Hall'da prova yaparken bulduk. *Assembly'lerde* çaldığımız korkunç müzikler sayesinde arkadaşlarımızın da epey beğenisini(!) kazandık. (*Assembly'de* Stone Temple Pilots veya Alice in Chains duymak hoşunuza giderse!) Yelpaze the Doors'dan Nirvana'ya, U2'dan The Tea Party'ye, hatta Bon Jovi'ye kadar uzanıyordu...

Lisede bas gitarist bulamadığımız için bas çalmaya karar verdim; okul arkadaşlarımdan da yardımıyla hızlı ilerledim. ACİ mezunu olan ve o zamanlardan beri gönlünü müziğe vermiş birkaç profesyonel isim mevcut bugün piyasada.

Lise 2 ve 3 yıllarımda kendimi oldukça idealist hissederken, azılı bir uluslararası ilişkilerci/diplomat olmaya karar verdim. Üniversite'ye hazırlanırken bir yandan da Fransızca öğrenmeye başladım. Koç Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'ne girdim. Fakat sürekli bir şeyin eksikliğini çekmekteydim. Üniversitede de 'cover-rock' gruplarında sıkça yer aldım. Taksim bir mabetti o zamanlar; şu an esamisi okunmuyor maalesef. Bu büyük bir kayıp aslında. Günümüzde bu da bir elitizm veya özentilik olarak görünmekte. Ama yanılıyorlar.

Koç'ta geçirdiğim bir buçuk yıl sonunda okuldan kendimi geri dönüşü olmayan

bir biçimde attırmayı başardım. Ailemle aram-
daki birçok köprüyü yaktıktan sonra Viyana
Konservatuarı'na kabul edildim. Kontrbasla ilk
sevdam o dönemde başladı. Sonrasında da hiç
bitmedi. Zorlu ama keyifli bir süreçten sonra
Almanca ve Caz Bas konularında epey ilerledim
Viyana'da geçirdiğim 4 yıla yakın süre içerisinde.
Orta Avrupa-Akdeniz zıtlığı arasında gidip ge-
lirken 2003'te Türkiye'ye dönmeye karar verdim.

2004'ten beri aktif bir şekilde caz kontrbasçısı
olarak hayatımı sürdürmekteyim. Yaptığım işler
arasında performans müzisyenliği başta olmak
üzere stüdyo müzisyenliği ve eğitmenlik var."

ACI'nın sana özel olarak verdiği ne gibi değerler
vardı dersek?

"O dönemde MEB müfredatı uyarınca verilen zo-
runlu müzik dersi dışında yapılabilecek fazla bir
şey yoktu; fakat biraz istekli olunca, okulun bize
sunduğu kaynaklar sonsuzdu. Müzik becerisi ve
ilgisinin flütle ölçüldüğü bir dönemden bahse-
diyordum; şu gün artık Big Band kuran birtakım
liseler mevcut memlekette ama içi oldukça boş
ve altı doldurulamadığı takdirde bir takım elitist
özentinin hobisi olmaktan öteye geçemeyecek.

Çağdaş müzik ve onun türevleri elitizmin ve
azınlığın uğraşı/hobisi olmaya devam ettiği sü-
rece biz bu ülkede vasatlığın krallığında yaşa-
maya devam ederiz. Yenerler ve Ortaçlar da işte
tam olarak bu vasatlığın ortasında oturmaktalar.

Fazıl Say mesela adeta radikal bir uç. Akrabam değil kendisi,
soran olacaktır, ama vasatlığın hükmü altında nepotizm uya-
rınca insanlar merak ediyor haliyle. Maalesef günümüzde sa-
natlarda bile 'hamili kart yakınımıdır' kısırdöngüsü hâlâ geçerli.

Çok net bir saptamada bulunacağım; eğer dünyanın tüm li-
derleri bir enstrüman çalsaydı şu gün savaşlar olmayabilirdi.
Komik geliyor biliyorum ama müziğin insandaki etkisi böyle
aslında... İnsana dinlemeyi öğretiyor ve dinlemeyi öğrenince
de ruhu okşuyor. Görsel sanatlarda da görmek diye bir mevzu
var sonuçta. Geometri veya satranç da görmeyi gerektiriyor
mesela, en başta bilim görmeyi emrediyor. *Veni ve Vidi*. Oysa
Vici dünyanın bugünkü halinin kabaca özeti.

İnsanın mayasındakini gerçekleştirmesi, özünü ortaya çıkar-
tıp kendini o yola adanması en doğal hakkı ve mutluluğun ön-
cül koşulu kanımca. Başka türlü bir yolun sağlıklı olmadığına
birçok defa şahit oldum ve her seferinde şaşırıyorum. Ellile-
rine gelip kendisini gerçekleştirmeyi yeni başarmış pek çok
insanla da tanıştım, ne yapmak istediğine henüz karar vere-
memiş olanlarla da. Ama hepsi mutluydu çünkü hâlâ aramak
için fırsatları, zamanları ve gönülleri vardı."

Baran'ın dediği gibi insanın kendini gerçekleştirmesi önem-
li. Bulamadıysanız kendinizi aramaya devam. Shakespeare'in
On İkinci Gece'sinde Duke Orsino'nun dediği gibi "*If music be
the food of love, play on*". Bunu düşünüyorum, bir yandan da
dünya liderlerine bir enstrüman yakıştırmaya çalışıyorum. Bu
beni epey meşgul edeceğe benziyor. Ellerinde bendirler, saz-
lar, trompetler, arpler, ziller, gitarlar, balalaykalar, santurlar,
gaydalar, düdükler, kemanlar, ukuleleler ile liderler Davos'ta
konser veriyorlar, mesela açlar yararına.

1970

Veli Usta

1970'den beri sizlerle

VELİ USTA KORDON KÖRFEZ

Atatürk Cad. No:182/A Alsancak/İZMİR (0232) 421 0190 - 464 2705
www.kordonkorfezrestaurant.com kordon@kordonkorfezrestaurant.com

VELİ USTA ALSANCAK ŞUBE

Cumhuriyet Blv. No:131/A Alsancak/İZMİR (0232) 464 8090 - 464 8092
www.balikipisiricisiveliusta.com info@izmirbalikipisiricisi.com

VELİ USTA İNCİRALTI

10 Sokak No:179/A İnciraltı/İZMİR (0232) 277 7766 - 278 8500
www.izmirbalikipisiricisi.com inciralti@izmirbalikipisiricisi.com

GRUPLARA ÖZEL SALONLARIMIZ VARDIR

A Winter Snapshot of Amsterdam

Notes from a New Year's visit to family in Amsterdam

The First Day

A four-layer day is predicted. Having added gloves, scarves and hats we descend the stairs, our feet placed carefully on each narrow tread, hands gripping the rails in case of a sudden slip. There is no room for people to pass one other on the constrictive stairway of this tall, canal-side house. At the bottom my son realises he has left his phone in the apartment, but he is not worried enough to want to climb back up the three flights of ever-narrowing, incline-increasing steps.

We cross over the road to admire my daughter-in-law's bicycle locked into a crowded bike rack by the side of the canal. The bottom half of a bell remains fastened to the mint green handlebars, the top part having been removed, probably by someone else who has lost half of their own bell. I picture a series of bell resonators, as the technical term goes, covertly circulating the city until, by chance, perhaps two parts of the same bell are reunited. Below us in the water are various boats of dubious sea-worthiness, their roofs spotted with mould like cheese maturing in a damp cellar.

Turning left onto Overtoom, the main street, we pay attention to right-of-way bike lanes, priority tram tracks, and row upon row of parked and chained bikes that limit the amount of space for pedestrians. On the way to Vondelpark we pass the back of the *Hollandsche Ménage* and peer through the open doors at the horses in their stalls. In the cold air, steam is rising from the extensive muckheap and I wonder how the residents of the nearby apartments cope with the smell in warmer weather. Perhaps they just don't open their windows.

In Vondelpark, a solitary grey heron picks its way across the icy lake intent on an underwater prey. With each careful upward pull of its leg, the thin ice breaks into pieces and scatters. Then a stout Labrador, ignoring calls from its owner, charges across the wet grass stretching down to drink from the lake. A passer-by stirs the water and clears the ice, but the dog has already galloped off along the bank to look for a better watering hole. Meanwhile my husband

is reliving the boyhood thrill of sliding across ice patches instead of picking a cautious way around them. The heron stands still in the water as though frozen in place.

We meander into a handicrafts market between the Rijks, Stedelijk and Van Gogh museums with stands displaying paintings, greeting cards, patchwork quilts and printed cushion covers. One stall is selling pencils to be planted when they reach the end of their useful life, mutating into thyme or chilli peppers or mint. I am just wondering whether the remaining lead in the pencil stub would poison the growing herbs when a face in the crowd smiles at me in recognition.

'Mrs Özbay!' he exclaims and leans forward to grasp my hand and kiss me on both cheeks. I am having trouble remembering this bearded, smiling stranger although I have guessed correctly that he is an ex-student. He is apparently called Onur and, usefully, turns out to have become an assistant professor of orthopaedics at Dokuz Eylül University. Dr Onur claims he was spurred into becoming a doctor after I told him he was not fulfilling his potential or something like that. Apparently I used the word 'pathetic' although memory can be unreliable - even in a doctor!

Down narrow streets full of tourists, over canal bridges lined with bicycles we begin our lunch odyssey starting with crab, scallops

and fish and chips at the Seafood Bar, followed by sharing a Vans-tepele chocolate biscuit from the master cookie maker. A side street or two further on, opposite Cats and Things, my daughter-in-law and I are accidentally locked into a chocolate shop with a party of women. They sit down at a table set with wine, water and numerous squares of chocolate. We are not invited to join them. Instead we wait at the counter while Adil, the chocolatier in charge, pours champagne into glass flutes and promises to prepare our take-out hot chocolate in a moment. Between pulling glasses out of a box marked Paşabahçe and placing each full glass on a tray, he asks, 'Would you prefer a slightly fruity tasting Madagascan or a more bitter Mexican?'

At last our hot chocolate drinks are made and served. Adil unlocks the door for a brief moment to let us out onto the chilly street, relocks it and then turns from us, raising his glass to welcome the women waiting for their alcohol accompanied 'Chocolab' tasting session to begin.

Tram stop number 17 is our next destination. My son handing out our travel cards says, 'The card has to be read when you board but also when you get off. Remember, check in and check out.' We are waiting at the pedestrian crossing opposite the tram stop when a short woman pulling a bright blue suitcase walks straight into the road, ignoring the cyclist braking to avoid hitting her, the car barely stopping and the bystanders gasping in surprise. The woman strides over to wait for a tram and it occurs to me that she had very nearly checked out before she checked in.

The Second Day

The woman who offers her help when my husband and I are studying the map at the tram stop is smartly dressed in a sheer black coat and a red beret. The beret and her lipstick are perfectly colour-matched, her blonde-grey hair is well cut and her dark-framed glasses are very stylish. She wants to give us some essential advice about being a tourist in Amsterdam:

'Don't bother with the Van Gogh museum. It's not worth it.' Her head shakes in disgust. 'There's only one decent picture there of the woman in the blue dress. It's on the second floor. And it's not even by Van Gogh.' As though to rid herself of the very thought of Van Gogh, her head quivers once more.

'Go to the Heritage. It's wonderful - it's my favourite. No, no, I don't mean the collection, although it's supposed to be quite good. I mean the building.' She puts a hand on my arm and gives it a little shake. 'It's the best, the most beautiful, in the whole of Amsterdam.'

'Be careful on the trams. They're full of pickpockets. Oh, it's no good holding on to your handbag like that,' she says, gesturing at the way I'm clutching the bag at my side. 'They work in gangs and use knives to cut the strap. I don't like to say it but these thieves are all from-. Well, you know what I mean.' She throws her head back and raises her eyebrows to emphasize her point - whatever it was.

'Do cross the water behind the central station and go to see the view from the Eye restaurant. But whatever you do, don't have coffee there. It's too expensive.' In a disapproving gesture at the high prices she flings her hands apart and a shudder runs through her body. Her manicured fingernails flash red, like her lipstick.

'And watch when you're crossing the cycle lanes. Everyone rides too fast and there are mopeds speeding along, too. I don't ride a bicycle anymore. My balance is still fine but look at this.' She holds out her left hand and I see it shaking. 'I have a type of Parkinson's disease and I can't trust myself to control the bike properly.'

'Here's your tram. No, not that door. Go to the next one down. Quickly now, the driver won't wait for you. They never do, not in Amsterdam.' A gentle fingertip tap on my shoulder encourages me to hurry up, board the tram and get on with tackling the vicissitudes of the city.

I am thinking of her later in the day in the Van Gogh museum as I make my way to the second floor. There's her favourite painting *The Blue Dress*, not by Van Gogh, but by Kees van Dongen. The woman in the blue dress is fingering her necklace, her head thrown back with eyes half closed. Her lips, her hair, her cloak are all varying shades of red, as is the background she stands against. The fingernails on both hands are turned inward against her body, but I feel sure that if I could see them they would be painted a deep extravagant red.

Hindistan'ın Sırrı ve Tılsımı

Gideceğim, gidiyorum derken sağ salım gittim geldim. Sizde de olur mu bilmem, itiraf etmem gerekirse, her yolculuğa çıkmadan önce içimi kaplayan kayboluş dürtüsü yeniden benliğimi kaplamadı desem yalan söylemiş olurum. “Nereden çıktı şimdi bu yolculuk?” diye kendime kızarken, gerek Çin, gerek Küba, gerek Vietnam ve gerek Kamboçya gezilerimde aynı dürtüyü duyumsadığımı irkilerek anımsıyorum. Gitmeden önce kime söylediysem, “Hindistan’a mı?” diyen kaygılı bakışlarla, hüzünlü ifadelerle karşılaştım. Ama yine de gitme fikri hep üstün geldi. Ve sonunda gittim. Gördüm, gezdim ve hastalanmadan döndüm.

İşte büyüdü dünyadan geriye kalanlar... Hindistan seyahatinden döndüğümde anlayamadım beni büyüyenin ne olduğunu! Sanırım beni tekrar tekrar çeken, bu büyüdü ülkenin, karamsarlığa yer vermeyen inançları ile pozitif enerji vermesi. On iki günlük bir gezide bendeki oluşan Hindistan imajına gelince:

Öyle bir ülke düşünün ki, Çin’den sonra dünyanın en kalabalık ülkesi. Gezinleri Hindistan’a çeken neden bu değil elbet. Nedenlerin başında Hindistan’ın renkli kültürü ve ilginç coğrafyası geliyor. Burada renkli sözcüğü kendi anlamı dışında zengin bir çeşitliliği de ifade ediyor. Bu çeşitlilik 28 eyaletten oluşan ülkenin her yerinde farklı bir şekilde karşımıza çıkıyor.

Hindistan, gerçekten ilginç bir ülke... Gazetelere verilen ilanlara bakmak bu ilginçliği özetleyebilir: “Şu kastın evlenme yaşına gelmiş olan kız ve erkekleri, şu kapalı salonda, şu gün

toplansınlar,” gibi ilanları okuyanlar bir kapalı salonda toplaşıp birbirlerine eş olmaya talip oluveriyorlar! Dört ana kastın bölünmüş olduğu yaklaşık üç bin alt-kasttan birinin evlilik çağındaki binlerce üyesi, bu gazete ilanları ile evleniyor. İstatistiklere göre insanlar on sekizlerine geldi mi “zamanıdır gayrı!” deniliyormuş Hindistan’da.

Hindistan deyince akla ilk gelen sözcüklerden biri ‘yoga’. Öyle rağbet görüyor ki, bir çeşit dergâh olan Aşram yoga merkezleri uluslararası zincirlere dönüşmüş durumda.

Ve Gandhi... Kuşkusuz Hindistan deyince akla ilk gelen isim. Mahatma Gandhi 1869’da bir başbakanın oğlu olarak dünyaya geliyor. Londra’da hukuk eğitimini takiben bir süre Güney Afrika’da çalışıyor. Bu dönemde siyasi kişiliği şekilleniyor. Bu ülkede ırk ayrımcılığına karşı verdiği mücadeleyle tanınıyor Gandhi. Daha sonra ülkesine dönerek haksızlıklarla ve eşitsizliklerle mücadeleye başlıyor. Yaşamı hapisler, yürüyüşler, direnişlerle geçen Gandhi 1948’de fanatik bir Hindu tarafından öldürülüyor.

Delhi’nin her yanı yemyeşil. Yollarda da oyuncakmış izlenimi veren üstü sarı, dışı siyah,

mini mini sevimli taksiler dolaşıyor. İnanılmayacak kadar hareketli olan caddelerdeki tüm karmaşaya karşın sanki her şey doğal seyri içinde akıp gidiyor. Deli gibi akan Delhi trafiğinde, arabalar, ‘tuktuk’lar, inekler ve bisikletler arasında, sarsıla sarsıla yol alarak kalp çarpıntılarıyla ilerliyorsunuz. Sokaklarda pislik ve fakirlik kol geziyor. Etlerin üzerine sinek ordularının kalkıp indiği açık hava kasapları, sokakta traş yapan berberler, sokak yemekçilerinden yayılan ağır yağ ve baharat kokuları, ütücüler, her zaman manzarayı tamamlayan inekler, köpekler, öküz arabaları arasında buluyorsunuz kendinizi. Çöp içinde yüzen sokaklarda yatanlar, dükkânlardan gelen yemek kokuları, yerlere serilmiş örtülerin üzerinde oturan sebze satıcıları, tanrılara sunulan turuncu çiçekleri iplere dizerek kolye yapan çiçekçiler... İçine düştüğümüz kültürün renkliliği karşısında iyice şaşkına dönüyoruz. Trafikte vazgeçilmez unsurlar dan biri de klakson sesi. Kimi ülkeler, nasıl olur da klakson sesini, otomobil gürültüsünü azaltalım diye düşünse dursunlar, Hindistan’da böyle bir sorun kesinlikle yok. Tam tersine, trafiğe çıkan tüm araçların arkasına kocaman harflerle (‘Please Horn!’) ‘Lütfen korna çalın’ diye yazılmış. Önündeki kamyonu sollayan araç, kornaya bir basıyor ki duymayan kalmıyor! Sollayan dedim, özür dilerim, sağlıyor demem gerekiyordu. Çünkü birçok eski İngiliz sömürgesinde olduğu gibi Hindistan’da da trafik tersten akıyor.

Sokakta taş kıran ya da yolları süpüren kadınlara sıkça rastlıyoruz. Kadınlar gündelik hayatın içinde. Geceleri yalnız gezen kızlar bile herhangi bir taciz yaşamıyor. Kadınlar her yerde ve hayatın her alanında erkeklerle beraber. Kadın erkek ilişkileri daha iç içe, daha demokratik. Kadınlar, inşaatlarda amelelik dâhil her işte erkeklerle birlikte çalışıyor. O çok etkileyici sari’leriyle kum ya da tuğla taşıyan kadınlar görmek çok şaşırtıcı oluyor. Kadınların giyimine gelince; rengârenk sari’lerine sarınıp, göbekleri açık, burunlarında hızmalarıyla dolaşıyorlar. Bu son derece normal, çünkü ‘sari’ denilen 32 metrelik geleneksel Hint giysisi göbeği açık bırakacak bir dizayna sahip. Bölgele, haftanın günlerine ve koşullara göre bin bir çeşit renge bürünen kadınların görünüşleri gerçekten hoş. Hintli kadınların ‘sari’leri kadar ilgi çeken bir diğer özelliği de kaşlarının arasına koydukları ‘bindi’ denilen renkli yuvarlak benler. Eskiden sadece evli kadınlar sürerlermiş bu boyayı, şimdiyse güzelleşmek isteyen herkes!

Erkekler de kulaklarına küpe takıp başlarına rengârenk sarıklar doluyorlar. Küçük tezgâhlarda taze tütün yapraklarına sarılan ve ‘pan’ adı verilen koyu kırmızı renkli bir maddeyi bir süre çiğnedikten sonra tükürüyorlar. Elbette bunun oluşturduğu pislik, genel pislığe ekleniyor. Hatta bu acı-tatlı maddenin uyuşturucu etkisi olduğu söyleniyor ve Hintliler bu kötü alışkanlıktan vazgeçeceği benzemiyorlar.

Milyonlarca insan sokaklarda, caddelerin kenarında, tren istasyonlarında yatıyor. Çocuklar sokaklarda açıyorlar dünyaya gözlerini. Ve o gözler ebediyen kapana kadar da sokaklarda yaşamak zorundalar. Her zaman yanlarında taşıdıkları battaniyeleri ve birkaç parça giyeceklerinden başka hiçbir şeyleri yok. Bu yüzden hiçbir yere de yerleşmiyorlar; her gece başka bir köşede dalıyorlar uykularına. Beslenemedikleri ve pislik içinde kaldıkları için de sık sık hasta oluyorlar.

Pazar yeri ise rengârenk. Her köşe başında kazanlar kaynıyor, koca bir Moğol pilavı tenceresi yanında safıranlı mercimek fokurduyor. Çayı sütle kaynatan ‘sütlü

çaycılar'a rastlıyoruz adım başı. Sık rastladığımız bir diğer meslek grubu da 'sakal düzelticiler'! Yüzlerce tavuğun tek tek yerleştirildiği kafesler ise dağ gibi yığılmış sokaklara.

Büyük caddelerden birine K. Atatürk adını vermiş olmaları dikkatimizi çekiyor. Ayrıca binlerce motosiklet, inanılmayacak gürültüler çıkararak etrafımızda fır dönüyor. Bir de trafikte üç tekerlekli açık hava taksilere rastlıyorsunuz. Göz alabildiğine uzanıyor bisiklet taksiler. 'Tata' marka otobüslerin ise hem içi hem dışı salkım saçak insan dolu.

"Eğer Hindistan'ı tanımak arzusundaysanız, ülkemizle ilgili daha önce duyduklarınızdan belleğinizi arındırınız; ön yargıların sınırlı ve sığ tutsaklığından sıyrılınız. Hindistan'ı yaşarken herhangi bir kıyaslamaya girmeyiniz. Çünkü Hindistan başkadır, farklıdır. Güzel ya da çirkin; çekici ya da itici; gizemli ya da ürkütücü yanlarıyla birlikte, olduğu gibi değerlendiriniz. Hindistan'ın sırrı ve tılsımı burada yatar..."

Bir ülkeyi en iyi şekilde kim özetleyebilir? Tabii ki, o ülkenin tarihine yazılmış, o ülkeyle bütünleşmiş, kendini ülkesine adanmış biri. Yukarıdaki satırlar, İndra Gandhi'nin yabancı gazetecilere hitaben yaptığı konuşmanın bir bölümü.

Evet, Hindistan hiçbir ülkeyle kıyaslanamayacak bir ülke.

Tac Mahal, bir anıtmazar. Şah Cihan'ın karısı Mümtaz Mahal'in anısına yaptırılmış. Mümtaz Mahal, 1629 yılında, imparatora 14. çocuğunu doğururken ölmüş. Şah Cihan bu acı kayıptan sonra iki yıl süreyle yas tutmuş, sade bir hayat sürmeye başlamış. Şah, daha sonraki yıllarda imparatorluğunu genişletmek ve yeni ülkeler fethetmekten çok, mimari alanda sanat eserleri meydana getirmeye yönelmiş ve eşine olan sevgisinin büyüklüğünü tüm dünyaya duyurmak için bu anıtmazarı yaptırmış. Anıt yirmi bir yılda 1653'te tamamlanmış.

Gördüğünüz gibi Hindistan gezmekle bitmiyor. Tekrar tekrar gidip gezilesi bir ülke. Bu konuda Hindistan'ın UNESCO Dünya Mirası Listesi'nde, yirmi üçü kültürel ve beşi doğal kategoride olmak üzere yirmi sekiz varlığının bulunduğunu da belirtmem gerekir.

Hindistan sadece bunlardan ibaret değil, bunlar biraz fikir veren ama Hindistan'ı anlatmaya kesinlikle yetmeyen bilgiler. Hindistan en iyi, gezerek ve yaşayarak anlaşılabilir.

Umdüğünü bulamamışların, doyuma varamayışın, baş kaldıramamanın, küskünlüklerin ve kurumuş gözyaşı dereciklerinin belirgin izlerini aramanız boşuna. Bu yolculuğumda Hindistan'ın bana anlattıklarıyla farkındalıkta, anlamda yeni boyutlar edindim. Yolculuk da bu demek değil mi? Hint kültürünü anlamada yeni boyutlar kazandım.

Şurası bir gerçek ki Hindistan oldukça geniş bir mekâna ve zengin bir kültüre sahip. Sadece Hindistan değil, başlı başına Hinduizm, Budizm gibi kavramlar bile sonsuz bir yelpazeyi çağırıştırıyor. Büyüklüğü, genişliği ifade etmenin en basit yolu ise yine büyük boyutlu düşünmekten (meditasyondan) geçiyor. İnsanın Hindistan'ı algılayabilmesi için başını çevire çevire bakması gerekiyor. Zaten yürümeye başlayan insan, gözü peşi sıra ruhunu ve bedenini de sürüklüyor.

Kalite ve zarafetin bir arada olduğu bambaşka bir alışveriş keyfi..
Gül Güler dokunuşlarıyla evinizi en sevdiğiniz, en özel hale getirin!

www.gulguler.com.tr
info@gulguler.com.tr
+90 536 746 11 03
gul_guler
Gül Güler

Eğitimde 30 yıllık birikim artık parmağınızın ucunda!

IQ PLUS ONLINE

Bizim İşimiz, Sizin Geleceğiniz

Dershanecilikte 30 yıllık birikim artık parmağınızın ucunda!

E-LEARNING

YAYIN VE TAKİP FARKIYLA IQ PLUS ONLINE

Alanında uzman Türk ve anadili İngilizce olan öğretmenlerimiz ile Canlı Ders

- GENEL İNGİLİZCE: A1, A2, B1, B2, C1, C2 seviyeleri
- KIDS: İlköğretim 2. sınıftan 7. sınıfa kadar
- TOEFL: Bankacılık sektörü dil tazminatı ve yurt dışı eğitim fırsatı sınavıdır.
- IELTS: Yurt dışı eğitiminiz için fırsat sınavıdır.
- YDS / E-YDS: Akademik kariyerinizde ilerleme sağlayan yabancı dil sınavıdır.
- CONVERSATION: Konuşma kulübü

Canlı Dersler ► Konu Anlatım Videoları ► Soru Bankası
Ödev Takip-Raporlama ► Deneme Sınavları ► Rehberlik

TEOG - YGS - LYS - ARA SINIFLAR

ÜCRETSİZ DENEME DERSLERİNE KATILIN.

www.iqplus.online • 0 850 885 15 50

İnsan Düşlerini Sevmeli

Aksel Bonfil

Tutku da tıpkı bir tohum gibi farklı süreçlerden geçer. Büyür, gelişir, taçlanır, çiçeklenir. Köklerini ne kadar derine salarsa, güneşe o kadar yaklaşır. “Tutku filizlendi”, “tutku çiçek açtı” gibi ifadeler bundandır. Yazımı ‘tutku’ ile açtım; çünkü size tutkulu bir sanatçıyı anlatacağım.

ACI’dan mezun olurken çoktan kararını vermişti. İstanbul Bilgi Üniversitesi’nde Sinema ve Televizyon okuyacaktı. Yenilikçi, riskli, mücadeleci, kamçılayıcı bir yolu seçtiğinin daha o yaşlarda farkındaydı. Ancak eğitim sadece okulla sınırlı kalmamalıydı. Kendini geliştirmek için kurslara, seminerlere, eğitimlere katılmalıydı. Gerek kamera arkası gerek kamera önü mesleğinin her yönünü en ince ayrıntısına kadar öğrenmeliydi. Öyle de yaptı; okul dışında pek çok yapımcılık ve oyunculuk atölyesine katıldı. Aksel o dönemler için “sürekli bir öğrenme arzusu içindeydim,” diyor.

Henüz İzmir SEV İlköğretim Okulu öğrencisiyken geniş hayal gücünü yansıtan kısa öyküleriyle arkadaşlarını güldürdü. Bu işi daha da ileri götürüp sahne sanatlarına adım atması, başka bir karakter olmanın esrarını keşfettiği Türkçe Tiyatro Kulübü’nde ve Moods gösterilerinde gerçekleşti. Gösterinin tasarım ve yönetim sürecinde de yer almasıyla daha da büyüledi. Klasik gitar ve kısa süreli şan dersleri aldı. Bir vesile ile tanıştığı Demet Akbağ aracılığıyla, bir dizinin bir bölümünde konuk oyuncu olarak ilk kez kamera karşısına geçti. Üniversiteden mezun olur olmaz, ki henüz 21 yaşındaydı, Süheyl ve Behzat Uygur’a *Hasta Etme Adamı* adlı bir oyun yazdı ve yönetti. Bu oyunun hâlâ sahneleniyor olması onun için tarif edilmez bir mutluluk kaynağıdır.

Atölye çalışmalarından birinde yolu BKM Mutfak’a düştü ve Yılmaz Erdoğan’ın öğrencisi olarak *Çok Güzel Hareketler Bunlar* ekibine dâhil oldu. Henüz toymuştu. Diksiyon dersleri aldı. Sayısız oyun, eleştiri ve yorum okudu. Bunlar yaratıcı malzemeleriydi, onu besleyecek, büyütecek çalışmalardı. Skeç yazımı konusunda deneyim kazandığı BKM Mutfak Atölyesi’nde çok sayıda oyunda rol aldı. “Bir düşünle yola çıkmıştım. İnsan düşlerini sevmeli ve onları yerinde kullanabilmeli. Bu, tüm insanların yaratıcı yeteneklerinden biridir ve herkes kendi düşünüyü yaratmakta özgürdür,” diye açıklıyor Aksel, o yıllarla ilgili düşüncelerini.

Güneşi Beklerken dizisinde stajyer olarak başladığı senaryo yazarlığı sürecini, *Kiraz Mevsimi*, *Adı Mutluluk*, *Seviyor Sevmiyor*, *Aşk Laftan Anlamaz*, *Söz* gibi dizilerin senaryo ekibinde çalışarak sürdürdü. *Kiraz Mevsimi*’nin onda ayrı bir yeri vardır. İlk işiydi, ekip işiydi, heyecanla ve çok seyerek yazmıştı. Yılmaz Erdoğan’ın *Kelebeğin Rüyası* filmindeki küçük rolüyle tiyatro sahnesinden sinema sahnesine taşındı. Sinemanın görünmeyen oyuncularını ile tanıştı ve o dünyanın da içine girdi.

Henüz lise öğrencisiyken başladığı ‘kısa film’ serüveni 2011’de kendi yazıp yönettiği *Efsun* adlı filmin 32. İFSAK Enternasyonal Film Festivali’nde en iyi film ödülü almasıyla taçlandı. 2012’de yazdığı *Bir Kurabiye Masalı*, Enternasyonal Lions Kısa Film Festivali’nde en iyi film ödülünü aldı. Bu film ve bir yıl sonra yazıp yönettiği *Nefs* Los Angeles Türk Kısa Film Festivali ve Adana Altın Koza Film Festivallerinde finalist oldu. Aynı yıl BKM Mutfak’ta, kabare tarzındaki kısa oyunu *No Name*’i yazıp sahneye koydu. Senaryo yazmaya yoğunlaştığı bir dönemde BKM yapımı *Deliha 2* filminden gelen teklifle oyunculığa hızlı bir dönüş yaptı ve Ocak 2018’de restoran şefi Can olarak sinema perdesinde karımıza çıktı.

Şimdi sözü Aksel’e bırakalım...

Tiyatro ve sinemaya ilgin nasıl başladı? Bu alanlara olan yatkınlığınızı nasıl keşfettin?

İlkokul yıllarında kısa hikâyeler yazardım. Ailem, yaz aylarında Fuar Açık hava Tiyatrosu’na gelen oyunlara götürürdü beni. Yurtdışı seyahatlerimizde kültürel aktivitelerimiz olurdu. Sahne merakım o yıllarda başladı. Tiyatro dünyasının büyüüne kapıldım. Lise yıllarında kamera ile tanıştım ve sinemaya âşık oldum. Üniversitede yazarlık öne çıktı. Aslında hepsi birbirini besleyen, tamamlayan şeyler. Üçüyle ilgili çalışmalar yapmaktan dolayı çok mutluyum.

İzleyici seni tiyatro ve film çalışmalarından tanıyor. Oysa senin ödül almış kısa metrajlı filmlerin de var. O süreçten söz eder misin?

Ürettiğim şeylere eleştirel gözle bakmaya; yanlışlarımı, doğrularımı, eksiklerimi görmeye küçük yaşta başladım. Kamerayla tanıştıktan sonra, daha iyiye, daha güzele doğru çalışma, çabalama sürecine girdim. Üniversite yıllarında sınıf arkadaşlarımla çok kısa film çalışmaları yaptık. Bunlardan bazıları yurtiçi ve yurtdışında ödüller aldı. *Nefs* ve *Efsun* adlı kısa filmlerim internette mevcut. Dileyenler izleyebilirler.

Deliha 2 Filminden

Bugün olduğun kişi olmanda kimlerin etkisi oldu?

Öncelikle ailemin. Beni, hayalini kurduğum meslek konusunda koşulsuz desteklediler. Sonra da öğretmenlerim. İzmir Amerikan Koleji'nin üzerimdeki olumlu etkilerini anlatmakla bitiremem. En yaratıcı yıllarımdı, diyebilirim. Kendimi gösterebileceğim çok alan vardı. Başka bir okulda, inanım bu potansiyelim yarısına bile ulaşamayabilirdim.

Çalışma disiplinin nasıl? Üretirken hangi süreçler işliyor?

Beyin her zaman çalışma halinde. Yaratıcılık da bunun sonucu işte. Aynı anda üzerinde düşündüğüm onlarca proje var. Birkaçı öne çıkıyor haliyle. İş kafamda yeterince demlenince yazma aşamasına geçiyorum. Sabahları daha verimli çalışıyorum. Sabah

insanıyım. Yarattığım proje için bir müzik bulur ve devamlı aynı müziği dinleyebilirim. Konuya uygun film ve kitaplar okumayı tercih ederim. Biraz kapanmak iyi gelir bana. Yazma konsantrasyonu farklı. Bazen soyutlanmak gerekebiliyor.

Kelebeğin Rüyası ve Deliha 2'de yaşadığın oyunculuk deneyimi hakkında neler söylemek istersin? Yazarlık ve yönetmenlik şapkaların bu deneyime nasıl yansıdı?

Kamera arkası deneyimim, mutlaka kamera önünü de beslemiştir. Maceram oyunculukla başladı, sonra uzun süre ara verdim. Epey de özledim. Hiç aklımda yokken, bir telefonla aniden, oyunculuk yeniden hayatıma girdi. *Deliha 2* filmi için bir ay boyunca Muğla-Köyceğiz'de kamp yaptık. Yaşadığım en güzel deneyimlerden biriydi. İçimdeki oyunculuk aşkı yeniden alevlendi. Kamera arkası çalışmalarım sürecektir, oyunculuk için de yeniden heyecanlandım, diyebilirim. Hayatın neler getireceğini göreceğiz. Sürprizlere açığım. Fazla planlamak iyi değil. Sırada ne varsa onu yapacağım.

Kâğıttan Bir Kayık

Aksel Bonfil Lise 1'de. İngilizce öğretmeni benim. Hazırlığı atlamış gelmiş Lise 1'e. 14 yaşında. Sıralara sığmıyor. Sınıf arkadaşı İdil'le işaretleşip konuşuyor. Ben kızıyorum. Dersimi bozmayın isterseniz gidip dışarıda çiçekler, kelebeklerle oynayın, diyorum, *Absent* yazmayacağım, diyorum. Aksel arada okuduğumuz romanla ilgili olarak insan ilişkilerine dair çok olgun yorumlar yapıyor. Dikkatimi çekiyor.

O yıl ISTA (International Schools Theatre Festival) Tarsus Amerikan'da. Tema *Crime throughout Ages. Site specific performances*. Avrupa'nın değişik ülkelerinden yüzün üzerinde öğrenci *ensemble* tarzı tiyatro yapıyor. Üç gün boyunca sanatçılarla çalışıp dördüncü gün gösteri yapılıyor. Ben bir grup öğrenci ile katılıyorum. Aksel de var aralarında. Büyüleniyor. Seviyor ISTA'yı. Tarsus'u da seviyorlar. Sonraki yıllarda Avrupa'daki festivallere de katılıyoruz. Aksel, deneyimlerini *assembly*'de paylaşıyor. Tüm izleyiciler onu dinliyor. Herkesi yakalıyor. Sakin ve kendinden emin.

2006 Nisan'ında beni Atatürk Kültür Merkezi'ndeki *Kâğıttan Gemiler* oyununa davet ediyor. Henüz 17 yaşında. Arkadaşı Caki Simrioğlu ile bir oyun yazmışlar. Benjamen adlı yaşlı bir adamı Aksel oynuyor. Oyun öyle çlgın gençlik oyunu değil. Karısını kaybetmiş Benjamen'in, yeni taşındığı apartmanda, sorun yaşayan bir karı kocayla onların çocukları ve torunlarına yardım etmesi. İnsanın başka insanlara yardım ederek acısını hafifletmesi üzerine. 17 yaşındaki Aksel 70 yaşındaki adamı anlayıp oynuyor. Kâğıttan bir kayık yapıp Aksel'e imzalatıyorum. "Bunun arkası gelecek," diyorum. Ve o kâğıttan kayığı saklıyorum.

Aksel şanslı. Kendisine destek olan bir ailesi var. Annesi ile kış tatilinde Londra'ya gidiyorlar. Müzikaller izliyor. Aynı zamanda müzisyen Aksel. Dönüşte ıslık ıslık gözlerle gelip bana izlediği müzikallerden bahsediyor. *Phantom of the Opera* ve diğerleri.

Yıl 2017. Yine Nisan. İstanbul Göztepe Kültür Derneği, Fuar İsmet İnönü Kültür Merkezi'nde gururla sunuyor. *Struma*. İki perdelik müzikli oyun. Yazan ve yöneten Aksel Bonfil. 12 Aralık 1941 tarihinde Romanya'daki Nazi zulmünden kaçan 769 Yahudi, Struma gemisi ile Filistin'e gitmek için yola koyulur. Onların hikâyesi ve trajik sonları üzerine oyun. Aksel şöyle der, "Masum insanların yuva arayışı... Oyunu yazarken meselenin politik kısımlarından tamamen uzak durmak istedim. Bu bilinçli bir tercihti. Çünkü suç, taraf, ihmaller, çıkarlar gibi konuların muhatabının başkaları olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden sadece geminin içine odaklandım. Orada yaşamış olması muhtemel hayatları düşündüm. Hayalleri olan, yaşamak, aşık olmak isteyen insanların kendilerini içinde buldukları cehennemi... Sadece büyükler değil. Bir sürü genç ve çocuk, henüz anlamını bile kavrayamadıkları şeyler uğruna yitip gittiler. Yıllar sonra bugün, değişen pek de bir şey

yok. Bir çözümse aranan bu birbirimizi ve dünyayı sevmekten başka ne olabilir?" İçinize işliyor insanların çaresizlikleri ve umut etme gücü. Hele çocuklar... Oyundan sonra Aksel'e 11 yıldır sakladığım kâğıttan kayığı uzatıp bir kez daha imzalatıyorum.

Yıl 2018. 24 Şubat. İzmir'de fırtına ve yağmur. İsmet İnönü Kültür Merkezi'nde Göztepe Kültür Derneği Tiyatro Topluluğu gururla sunar. *Avluya Düşen Yıldız*. İki perdelik müzikli komedi. Yazan ve yöneten Aksel Bonfil. Şarkıların söz ve müziği de Aksel'in. Şık giyimli hanımlarla beyler ve çocuklar deli gibi yağın yağmura rağmen Fuar'ın yolunu tutmuşlar, elde şemsiyeleriyle. Konu 1940'lardan günümüze uzanan bir kortejo masalı. Sarit Bonfil şöyle anlatıyor kortejoları, "Diaspora Yahudilerine özgü sosyal konutlar. Bir avlu etrafında konumlanmış yaşam üniteleri. 'Aile Evi' ya da 'Yavuthane' de deniyor. Basmane semtindeki izleri ve kent belleğindeki yeri korunması gereken kültürel mirastır." Girişte çok güzel bir fotoğraf sergisi var kortejolarla ilgili.

Konu: Lusî'nin okul ödevi kortejo yaşamını araştırma. Basmane'de şimdi otel olan bir kortejo ya gider. Tuğlaların arasında bulduğu bir günlük, 1940'larda İzmir'de yaşayanların hikâyelerini anlatır. Yine üç nesil. Çocuklar, gençler ve büyükler. Aksel şöyle diyor, "Herkesin komşusunu dahi sevmemeye başladığı garip bir dönemden geçiyoruz. Hepimiz kendi paçamızı kurtarma derdindeyiz. Yardımlaşma kelimesi tedavülden kalkmak üzere. 1940'larda gerçek yoksulluk içerisinde yaşamış ama buna rağmen neşesini ve umudunu kaybetmemiş bu insanların hikâyelerini dinlemek hepimize iyi gelecek. Unutmaya başladığımız bazı güzel duyguları bize hatırlatacak." Bitlenseler de, ekmek bulamasa da, avluya yataklarını serip yıldızlara bakarak hayaller kuran ve hiçlikten hep yaratımların hikâyesi bu.

Aksel'in derdi bize insan olmayı unutturmamak. Shakespeare, "Tiyatro, insanı, insana, insanla, insanca anlatma sanatıdır," der. Aksel tam da bunu yapıyor ve *Avluya Yıldızlar Düşer* şarkısıyla oyunu bitiriyor...

*Dön sen yüzünü aldırma insan
Gün olur devran döner derler
Bak yine gökyüzüne her zaman gülümse
Avluya yıldızlar düşer*

Tesadüf İşte Merrey & Merrey

Hoş bir öğleden sonra Kıbrıs Şehitleri'nde aylıklık zamanı. Sevgili emekli felsefe öğretmenimiz Yılmaz Murat Bilican'ın Yüksek Oda'sını keşfetmeye çalışıyoruz. İçinden felsefe, sanat, edebiyat ve hayat geçen bir oda. Derken Yılmaz'ı buluyoruz K2 Güncel Sanat Merkezi Rezidans Binası'nda. Emekli olunca dünyayı dolaşıp geliyor, yüksek tavanlı küçük odasında katılımcılarla birlikte "hayatı keşfetmeye devam," diyor. Derken ısırlı bir kız çocuğu çıkıyor karşımıza ve merhaba diyor. Merrey Şenocak. Merrey lisedeyken en sevdiği birkaç dersten birinin hocası olan Yılmaz Bey ile aynı binayı paylaşıyor. Ve bizi üst kattaki üretimhanesine konuk ediyor.

Tesadüf işte. Konuştukça, yirmili yaşlarının başında olan bu ışık kızın içinden dev bir sanatçı çıkıyor. Odasına ranzalı yatak da koymuş. Çok çalıştığı akşamlar eve gitmeyip orada kalıyor. Bana "Kerime Öğretmenim" diyor. Atölyede, birlikte Lise 1'de okuduğumuz *Ordinary People* isimli kitap var. Önemli yerlerin altlarını çizmiş. Bakıp onun ne yararlı bir roman olduğunu konuşuyoruz. Boyalar, kalemler, kâğıtlar, giysi askısı, giysiler ve bir de çok güzel bir horozibiği çiçeği var ildir'dan aldığı. Nedense onu unutamiyorum ve de cumbadan süzülen günışığını. Ve atölyeyi ve Merrey'i. Onu daha yakından tanımaya çalışıyorum.

Merrey bu bölge güvenli mi gece kalmak için? (Kerime Öğretmenin koruma içgüdüğü)

"Atölyemi çok seviyorum açıkçası. Bütün handikaplarına rağmen burada geçirdiğim süre boyunca çok şey öğrendim kendi üretimimle ilgili. Bir yandan da ilk defa İzmir'in yerlisi gibi hissettim kendimi. Şehirle ilgili de çok şey öğrendim diyebilirim. Hayatım boyunca birçok defa buna benzer sistem kurmak istediğimi biliyorum.

Bu iyi bir prototip oldu bence. Güvenliğiyle ilgili de şöyle söyleyeyim: Tabii ki çok hareketli bir sokak ve her tip insan var. Eğlence sektörünün göbeğindeyiz, ama bu kadar hareketli oluşu nedeniyle suç işlenmesi düşük bir ihtimal, diye düşünüyorum. Köşedeki taksiciden bakkala herkesle tanışıyorum ve dert etmemeye çalışıyorum bu durumu."

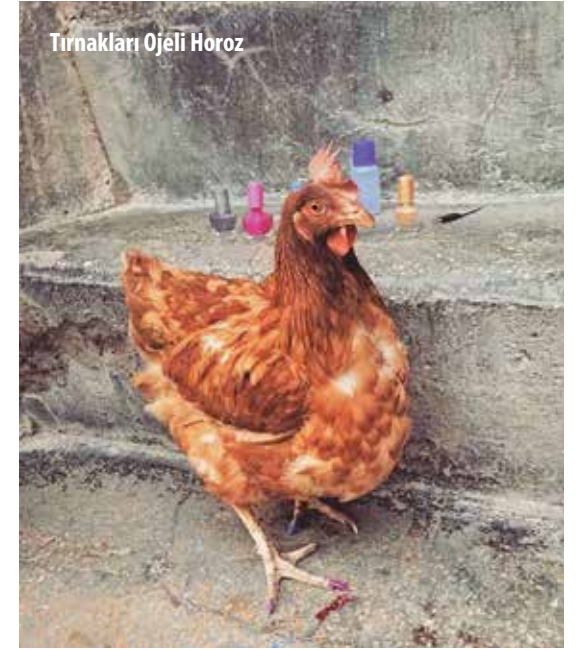
Ailenin bu konudaki tavrı ne?

"Altı ay kadar tek başıma Hindistan'da dolaşmışım. Orada içgüdülerime güvenip dikkatli olmaktan başka şansım yoktu. Dört sene Londra'da yaşadım ve suç oranı en yüksek mahallesinde oturduğum bir yıl da oldu. Hedeflerimi belirlediğim bu süre boyunca tüm destekleriyle yanımda olan ailem, sanırım önceliğimin rahat etmek olmadığını beni tanıdıkça (ben kendimi tanıdıkça) kabul ettiler." Aile tarihinden de bahsettik ve Merrey'in dördüncü kuşak ACI'lı olduğunu öğrendim. Anneannesinin annesi olan Fatma Nine zamanında Kadın Yetiştirme Yurdu'ymuş ACI. Ninden Sonra anneanne Merrey ('56), anne Melis ('77) ve Merrey ('11) farklı dönemlerine şahit olmuşlar ACI'nın. Merrey ACI'daki son yılında portfolio hazırlayıp University of Arts London'a bağlı olan okullardan birine, Central Saint Martins College of Arts and Design'a kabul edilmiş. Okuldan mezun olduktan sonra orada yaşamaya devam etmeyi seçmemiş. Londra'nın kendi karakteri ile çatışan çok yanı olduğunu hissetmiş ve bir süre Türkiye'de yaşamaya karar vermiş.

Neler neler konuştuk? Daha doğrusu o anlattı, ben dinledim. Sanskritçe, felsefe, dil, Heidegger, Wittgenstein, projeleri, İstanbul'da kurmaya başladığı sanat eğitimi ve üretimi gerçekleştirilen mekânı. İstanbul'da UK'deki sanat okullarına portfolio hazırlama programı tasarlıyor. Mekan yaratıp deneyim sunmayı seviyor. Yazıyor, kendi müziğini yapıyor ve çiziyor.

Merrey üniversite mezuniyet projenden bahseder misin? Neyi amaçladığından ve sergi sürecinden?

"*Bewitching Empathy* ya da 'Anlayış Büyüsü' isimli projemde, hissiyat simülasyonu olarak işleyen bir alan yaratmak istedim. Dar, karanlık, yalnız ve doğasından koparılmış alanlarda tutulan kadınların yaşadıkları duyguyu aktarabilmesini amaçladım. Sosyal veya gerçek bariyerlere takılan bütün bedenlerin ortak bir hissiyatı olan bu durumu en radikal biçimde aktaran bir form seçtim. Bu alan 15 metre yüksekliğinde ve 1 metre genişliğinde, tavandan asılmış siyah kumaşlardan meydana getirdiğim bir tüp kabindi. İçine giren katılımcı, iki adet göz boşluğu olduğunu fark ediyordu, tam o zamanda du-

ran bir de kulaklık vardı. Sürekli bir döngü halinde tasarladığım müzik ise, hayata yeni bir ritm gerektiğini öneriyordu, yeni bir dans. Tüm yalnızlığın ve köşeye sıkışmışlığın içindeki cesaret, kulaklığın içindeki sestir bence. Herkese yaşam alanı sağlayabilecek yetimiz olduğunu hatırlama cesareti olarak özetleyebilirim.

Sergileme süreci boyunca kumaşların içine her yaştan ve kültürden insan girdi neredeyse. Açılış gününde iki İranlı kadın yanıma geldi ve buna erkeklerin de girip girmediğini sordu. Tabii ki girdiğini söyledim, çok sevindiler. Londra'ya geldiklerinde örtülerini çıkardıklarını, fakat İran'a döndüklerinde, benim yarattığım bu alana benzer bir dünyaları daha olduğunu söylediler. Bunu uluslararası bir ortamda seyirciye açmam hoşlarına gitmişti. Kocaman kucaklaştığımızı hatırlıyorum. Bir başka ilginç olay ise öğrencilerden birinin, neredeyse her gün gelip içinde biraz vakit geçirdiğini itiraf etmesiydi. Bir taraftan dikkat çekici bir leke haline gelirken, diğer taraftan görünmez olmayı deneyimlemek ona kendi araştırmasında bir araç olmuştur sanırım."

Daha yakın tarihli bir sergiden, bir oto tamirhanesini sergi alanına hatta 'güzellik salonuna' dönüştürdüğün projenden söz eder misin? Darağaç Projesi?

"Darağaç birkaç arkadaşımın atölyesinin bulunduğu bir sanayi mahallesinin eski adı. Şimdi Umurbey diyorlar. Sergi için mekân seçmek, bunun için izin almak vb işlerle meşgul olduğumuz süreçte projenin ana karakteri olan 'anonim kız' diye hitap ettiğim mahalleli bir genç kız ile tanıştım.

Tüp Kabin

Onunla tanışmam ve tırnakları mavi bir horoz görmem ile başlayan bir macera. Kızın kardeşi olan çocuk horozların da bulunduğu sokakta oyun oynuyordu ve ilk önce çocuğa sordum, 'Neden bu horozun tırnakları mavi?' diye. Ablasının onlara oje sürdüğünü söyledi. Ablasıyla tanışıp bunu kayıt altına almanın ilginç olabileceğini düşündüm. Daha önce hiç görmediğim bir olayı seyirciyle paylaşarak, gündelik bir olayın derininde yatan anlamların tartışılmasını istedim. Sergide bu kayıdın yanı sıra, başka ekranlarda dikkat dağıtıcı pop görseller ve google'dan fotoğraflanmış yüzeysel 'horoz anatomisi' bilgileri birlikte sunuldu. Bu ekranlara bakan seyircinin oturduğu koltuk ise oto yıkamanın önünde duran hurdaya dönmüş antika deri koltuktu. Salonun adının 'Can Sıkıntısı' olma nedeni genç kıza 'bunu yapmak aklına nereden geldi,' diye sorduğumda aldığım yanıtı. "Can sıkıntısı". Can sıkıntısı bizi bir seri oyalama eylemine sürükler. Hiçbir şeye hizmet etmediği halde sürekli yaptığımız şeyler gibi. Tüketimin ta kendisi yani aslında. Güzellik sektörü vb de bu tip tüketimlerin başını çekiyor, diyebiliriz sanırım. Dikkatimizi dağıtan, renkli görseller ile bezeli bir dünyamız var, nerede yaşarsak yaşayalım bu yeni gerçeklerimiz olmuş durumda. Dövüş horozları aslında insanın geldiği halin bir portresi gibi. Absürd duruma gelmiş plastikliğimizi ifade etmeye çalıştığım bir salondur burası. İçinde yine durmadan başa dönen yankılanma oranı yüksek bir ses vardı; gergin bir bas rifinin üstüne, horoz sesinin bozularak iyice keskinleştirilmiş bir hali. Salonda uzun süre vakit geçirmek mümkün olamayacak kadar rahatsız ediciydi."

Şimdi de Oruç Aruoba ile birlikte tasarlamakta olduğun bir proje üstünde çalışmaktasın. Port İzmir'de sergilenecek. Nasıl bir deneyim olacak?

"Port İzmir üç yılda bir İzmir'de yapılan bir sanat etkinliği. 2017-18 teması *Breathe*. Küratör Necmi Sönmez ile sanatçı seçmek için yaptığım atölye ziyaretleri sürecinde tanıştık. Oruç Aruoba ile aynı projeye seçilmiştik. Oruç Hoca'nın evine yaptığım ziyaretler sırasında çalıştığımız alanların benzerliği ile birlikte bir usta çırak ilişkisi kurduk kısa süre içinde. Oruç Hoca'nın defterlerine göz gezdirirken büyük bir karalama halinde bir 'O' gördüm ve onun ne olduğunu sordum. İmza mıydı neydi merak ettim. 'O' başlıklı bir kitaba yazmaya başlayacak olup hiç yazmadığını söyledi. Ben de kendi 'O' etrafında dönen yazılarımdan okudum. 'O' ile başlayan veya 'O'na yazılmış veya 'O'nu anlatan gibi. Bu durum olayın akışına yön verdi ve bir dizi metin ve imgeden oluşan bir derleme çıktı ortaya. Oruç Hoca'nın rehberliğinde benim derlediğim bir kitap sunmayı düşünüyorum. Deneyim kısmı bu sefer samimi bir paylaşımdan geçiyor sanırım. Kitapta Oruç Hoca'nın defterlerine ve dolayısı ile Wittgenstein'a da yer var. Felsefe başlığı altında toplanabilen ama aslında sadece özel günlükler olan bir derleme diyebiliriz."

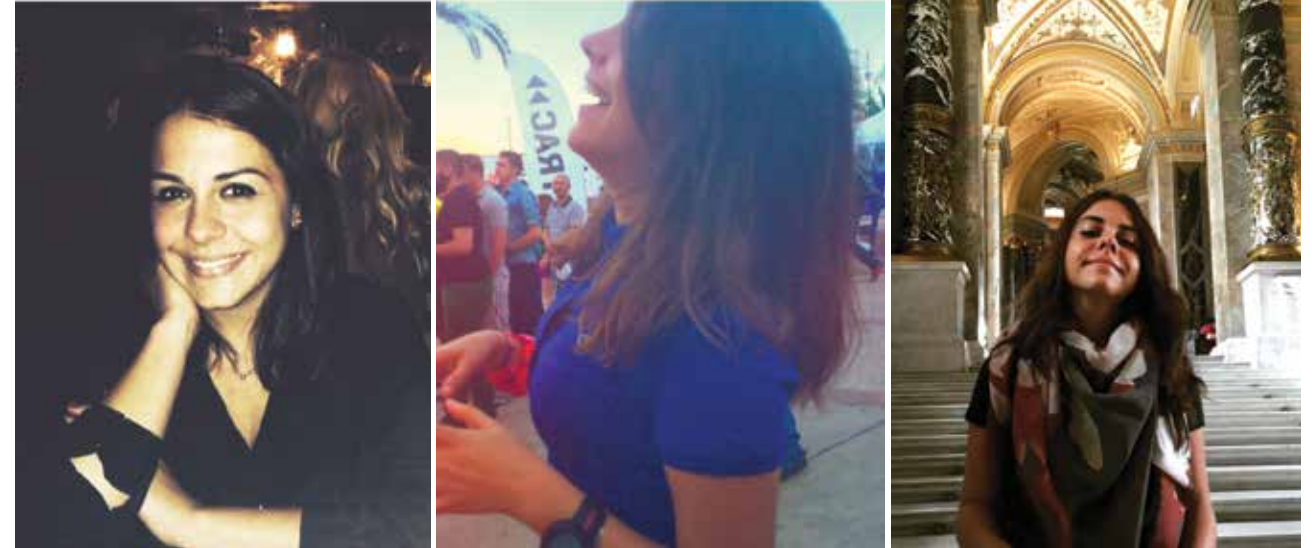
Dört kuşak ACI'lı olunca, tabii annemle Merem'i de ziyaret ediyorum bir gün. İki Merem bir arada ve çok iyi anlaşıyor. Annemle zarif ve güler yüzlü. Frambuazlı pasta, kurabiyeler ve çay eşliğinde sohbet. Annemle ile Fatma Nine zamanını, yani 1920'lerdeki dönemi, kendi dönemindeki Mitchells çiftini, matematik öğretmeni İbrahim Taner'i konuşuyoruz. İzmir'in eski zamanları, yunusların oynadığı körfez. Merem doğunca göbeğini ACI kampüste Bristol'un oralarında bir yere atmışlar. Torunu için "farklı ve enteresan" sözcüklerini kullanıyor. Merem & Merem ile geçirilen bir çay saati çok değerli.

Merem İbranicede keskin ışık anlamıyla kullanılan 'savaşçı' kelimesine sesteş, Latince'de 'yol gösteren ışık', Fince'de 'deniz feneri' demekmiş. Bu iki ışıklı insana hoşçakalın deyip çıkıyorum, ışığı arkamda hissederek.

Merem & Merem

"İşe Yarar Bir Şey"

İzmir Karaca Sineması'nın Başka Sinema gösteriminden çıktığım bir kış günü Sevgi Yolu'nda yürürken Çiğdem Çımrın ('04) ile karşılaştım. Yanındaki orta yaşlı bir adamla İngilizce konuşuyorlardı. Adamı patronum diye tanıştırdı. İnsan hakları konusunda çalışan bir avukat olmuş diye kaydetmişim hafızama. Telefon numaraları alındı verildi. Düşündükçe aklıma ACI'da yıllarca okutulan *To Kill a Mockingbird* kitabı geldi. Güneyde küçük bir kasabada avukat olan Atticus Finch'in masum bir siyah Amerikalıyı savunması. "Gentlemen," diye başlayıp "This case is as simple as black and white," diye devam etmesi. Tabii siyah Amerikalıların yoğun bir şekilde ötekileştirildiği ve nefret söylemine maruz kaldığı bir dönemde böyle bir davayı ancak Atticus Finch üstlenebilirdi. Bir de filmde bu rolü Gregory Peck'in oynadığını düşünün. Üç parça takım elbisesi, gözlükleri, köstekli saati ve sakın duruşu ile... Yıllarca eşitlik, demokrasi ve adaletin simgesi olmuştur. Çiğdem ile konuşmak istedim. Ne yaptığını daha iyi anlamak istedim. Söz konusu hukuktu.

Ekim başında İstanbul'daydım. Kuzguncuk Bostanı'nda buluştuk Çiğdem'le. Yıllar önce ne istediğini bilen 14 yaşındaki kız karşımda şimdi çok şık, zarif ve güzel bir kadın olarak duruyordu. Birkaç dakika geciktiği için özür diledi; ilkeli ve düşünceli. Mültecilerin Sesi Olalım Projesi'nde Ulusal Danışman, Serbest Avukat ve İstanbul Barosu İnsan Hakları Komisyonu üyesi. Bostanda sonbaharın sarı, kahverengi, kırmızı tonları arasında Çiğdem'in hayatının renkleri üzerine konuştuk.

ACI geçmişinde şu anda yaptığın işin izlerini görüyor musun? İlgili alanların ve sevdiğin dersler açısından?

"Elbette! Öğrenci-Öğretmen ilişkilerindeki açıklık ve tolerans; özgür düşünmeyi ve eleştirel bakışı teşvik eden ACI, bugün beni ben yapan en önemli unsurlardan biridir. Biz, ACI mezunlarının en önemli şansı (ve belki de bugünün Türkiye'sinde en büyük şanssızlığı; çünkü herkesin aynı olacağı gibi romantik bir beklentinin önüne geçmek imkansızdı) öğretmenlerimiz ve okul yöneticileri tarafından her mecrada, her konuda her zaman muhatap alınarak fikrimizin sorulması ve ortak kararlar alınmasıydı. Bu bağlamda demokratik ve çoğulcu yaklaşımları bizler ilk olarak okulda deneyimlemiş olduk. Bu deneyim bize hayalini kurduğumuz her şeyi yapabileceğimiz hissiyatını verdi. O yüzden hayal kurmaktan da çekinmedik, ancak okuldan çıkınca evdeki hesaplar dışarının gerçeğine çoğu zaman uymadı ve hayal kırıklıklarımız diğer yaşlıtlarımıza göre daha derin ve keskin oldu. MUN (Model Birleşmiş Milletler) ve EÇEV Eğitim Kulübü (damlaya damlaya burs olur kampanyası) kendimi bulmamı sağlayan iki önemli okul-dışı ACI aktivitelerim olmuştur.

En sevdiğim dersler, Tarih ve İngilizceydi. Tarih ve İngilizce derslerini söylememin nedeni öğrenciyi düşündüren, entelektüel bir bakışı kazandıran konuların ele alınmasıydı. Örneğin, bizim okuduğumuz, yaşamızın çok üstünde gerçekçi bir Osmanlı tarihidi; Shakespeare'in *Romeo ve Juliet*'i, *Macbeth*'iydi, Harper Lee'nin *Bülbülü Öldürmek* kitabıydı, George Orwell'in 1984'ü, Ray Bradbury'nin *Fahrenheit 451*'i, Aldous Huxley'in *Cesur Yeni Dünya*'sı ve Joseph Heller'in *Catch 22*'suydu. Birçok insan bunlardan ya çok geç yaşlarında haberdar olup okudu ya da hiç okumadı."

ACI sonrası ne yaptın?

“Bilkent Üniversitesi’nde Hukuk okudum. Ben aslında hep Uluslararası İlişkiler ve Siyaset Bili-mi okumak istemiştim. Sonuçta hukukta karar kıldım. Şu anda da kamu hukuku alanında dok-tora yapıyorum...”

ACI’dan mezun olmama rağmen MUN bağı-m kopmadı. Mezun olduğum yıl da ACI’nın MUN ekibini Didem Hanım’la birlikte Hollanda’da-ki THIMUN Konferansı’na götürdük. Üniversite 2. Sınıfta, Ayşe Nil Ada (ACI’03) ve Can Selçuki (ACI’02) ile birlikte Bilkent MUN Kulübünü kur-duk. Harvard MUN de olmak üzere birçok ulusal ve uluslararası MUN konferansında üniversitemi-zi temsil ettik.”

Çiğdem Ankara’da çok güzel geçen 4 yıllık öğ-rencilikten sonra İstanbul’a gelir. Oldukça ünlü ve büyük bir hukuk bürosunda avukatlık stajına başlar. ACI, TAC, UAL, Alman Lisesi ve RC mezun-larının çalıştığı, dizilerdeki gibi inci küpeli, yüksek ökçeli hanımlar ve şık beylerin çalıştığı bir büro. Ulusal ve uluslararası şirketlerden oluşan mü-vekkil portföylerine hukuki danışmanlık hizmeti verir. Paranın nasıl zor kazanıldığını öğrenir ve deneyim kazanır. “Uzun saatler süren toplantılar, aşırı-stresli vakialar, zorlu hukuki metinlerin ha-zırlığı, uykusuz ofiste geçirilmiş günler-haftalar belki de aylar...” 3 yıl bu şekilde geçer.

Sonra ne oldu?

“Bu içinde bulunduğum uluslararası ortamın, avukatların Türkiye dışında deneyim kazanma-larını teşvik eden bir yapısı vardı. Bunun için Hollanda’da Leiden Üniversitesi’nde yüksek lisan-sa gittim. European and International Business Law üzerinde yüksek lisans yaptım ve 6 ay da Lahey’de bir danışmanlık bürosunda part-time çalıştım. Yüksek lisanstan mezun olacağım yaz Columbia Üniversitesi’nde Amerikan Hukuku üzerine kısa bir eğitime katıldım. 2012 Kasım’da Türkiye’ye döndüm ve uluslararası bir hukuk bü-rosunun İstanbul ofisinde çalışmaya başladım. Burada 2016 Mayıs sonuna kadar çalıştım.”

Burası farklı mıydı ilk çalıştığın bürodan?

“Burası daha heterojen bir avukat ekibini içinde barındırıyordu. Yapılan işler salt hukuk danış-manlığını aşan, yönetim, yönetişim ve networ-king desteğini de barındıran bir muhtevaya sahip danışmanlık hizmeti idi. Bunların hepsi

neo-liberalizmin ortaya koyduğu piyasa terminolojisine uy-gun hizmetlerdi ve bana göre bu kadar para odaklı ve sömü-rü üzerine kurulu bir yapının hukukla ve avukatlık mesleğiyle bağdaşan bir tarafı ne yazık ki yoktu. Ama hepsi bir deneyim oldu sonuçta benim için...”

Bunların farkına vardığın zaman ne yaptın?

“Bunları sorgulamaya başladığım zamanlarda, politik felsefe dersleri almaya başladım. Daha sonra Eylül 2014’te burslu olarak İstanbul Bilgi Üniversitesi Kamu Hukuku Programı’nda doktora çalışmalarına başladım. Eylül 2014 ile Mayıs 2016 arasında hukuk bürosunda çalışırken derslere gidip geldim. Derslerimin olduğu çoğu akşamlar akşam saat 9’da dersten çıkıp ofise dönüp işlerimi yapmaya devam ettim.”

Sonrasındaki seçimler ve yollar?

“Kamu hukuku alanında yaptığım doktora çalışmaları-m, Bilgi Üniversitesi’ndeki akademik çevre, hayata karşı duruşlar ve bakışlar beni çok olumlu yönde etkiledi. İçimde biriken ve ofisteki çalışmalarım da ne kadar yorulsam da geçmeyen ve hatta giderek artan, arttığının farkında olduğum ama nasıl yöneteceğimi bilemediğim o tanımı olmayan garip enerjiyi nereye aktarmam gerektiğini farkına varmamı sağladı. Adeta *comfort zone*’umdan --kendi yarattığım fildişi kulemden, zin-danımdan-- çıkmamı sağladı.”

Çiğdem Çımrın

Nasıl çıkabildin bu zindandan?

“Temmuz 2015’te Amerikan Barolar Birliği Huku-kun Üstünlüğü İnisiyatifi’nde (ABAROLI) gönüllü avukat olarak çalışmaya başladım. ABAROLI ha-yatıma girdikten sonra hafta içi hukuk bürosunun bulunduğu plazada müvekkillerime, hafta sonra-ları da ABAROLI ekibiyle birlikte Sultanbeyli, Fatih ve Küçükçekmece toplum merkezlerinde Suriyeli mültecilere hukuki danışmanlık hizmeti verdim. Evet garip bir kafa karışıklığı yaratıyordu ama be-nim için dev bir vizyon değişikliğini de beraberin-de getirdi.

Bunlar olurken 2016 Haziran başında işten ayrıl-dım. Doktora yeterlilik sınavıma hazırlanmaya baş-ladım. Hukuk bürosu ve “corporate” ortam benim için kendi bağlamında miladını doldurmuştu.”

2016 senin için önemli bir dönüşüm yılı olmuş. İstanbul’da yaptığın çalışmalar? Doktora ile il-gili çalışmalar?

“Bilgi Üniversitesi’nde hocam olan Prof. Dr. Turgut Tarhanlı’dan aldığım “İnsan Hakları ve İş Dünyası” dersi, beni 2008’den bu yana içinde olduğum, de-neyim kazandığım, yakından bildiğim şirket aktör-lerinin yatırımları ve faaliyetleri bağlamında insan hakları sorumluluğunun tartışıldığı yeni gelişmek-te olan alanla tanıştırdı.

Eylül 2016’da New York’a gittim. Orada New York Üniversitesi’nde bu alanda çalışan akademisyen-le tanıştım. O ekiple birlikte bugün yer aldığım “Mültecilerin Sesi Olalım” projesini yapıyoruz. Bu proje kapsamında belli bir yazılım kullanarak Arapça anahtar kelimelerle Türkiye’de tekstil sek-töründe çalışan Suriyeli mültecilerin sosyal medya profillerindeki kamuya açık paylaşımları üzerin-den, tekstil sektöründe Suriyeli emeği, çalışma ko-şulları gibi birçok konuda veri elde ederek değer zincirini ortaya koymayı başardık.”

Çiğdem yaşları 11 ile 29 arasında olan İstanbul’da tekstil alanın-da çalışan Suriyeli mültecilerle mülakat yapıp deneyimlerini so-ruyor. Bu verileri çok uluslu markalar, STK’lar, işveren kuruluşları ve kamu aktörleri gibi paydaşlarla değerlendirerek çözüm geliştirmek için ikili ve çoklu paydaş toplantıları organize ediyor. Çok-lu-paydaş katılımının önemine inanıyor sorunların çözümü için.

Suriyelilere ilişkin bu projenin yanı sıra bir yandan insan hak-ları alanında doktora tezini yazıp diğer yandan da Türkiye’de faaliyet gösteren uluslararası markalara sosyal ve hukuk ko-nularına ilişkin danışmanlık hizmeti sunuyor. Markaların te-darik zincirlerinde ortaya çıkan insan hakları meseleleri dâhil olmak üzere adil emeğin (*fair labour*) sağlanmasına ilişkin her türlü konuyla ilgileniyor.”

Etkilendiğin kişiler?

“İskenderiyeli Hypatia. 370-415 yıllarında felsefe ve bilim alan-larında önemli çalışmalarda bulunan bu bilim kadını fanatik bir grup tarafından katledilene kadar sahip olduğu bilgileri etrafın baskısına boyun eğmeden cesurca ve kaygı duymadan öğren-cilerine anlatmaya devam eder. Herhangi bir şeye inanmadan önce o şeyi sorgulamanın ve dolayısıyla bağınazlığın karşısında özgür düşüncenin önemini ortaya koyar.”

Hypatia’dan Çiğdem’e uzanan yolculuk. İnançlar, sorgulamalar, özgür düşünce ve emek. 2017’nin önemli yerli filmlerinden Pelin Esmer’in *İşe Yarar Bir Şey* filminde avukat hanıma niçin avukat olduğu sorulur. “İşe yarar bir şey yapmak için,” der. Çiğdem gibi ve daha niceleri gibi mutlaka.

Ödüller

Zeynep Oral'a Saygı Gecesi

Beşiktaş Belediyesi'nin her ay organize ettiği Ustalara Saygı etkinliklerinin Mayıs 2017 tarihindeki 150. etkinliği, 'Zeynep Oral'a Saygı Gecesi' olarak düzenlendi. Halen Pen Yazarlar Birliği Türkiye Başkanlığı'nı sürdüren gazeteci, yazar, insan hakları savunucusu Zeynep Oral ('64) için yapılan etkinlikte Fazıl Say, Genco Erkal, Zuhale Olcay, Aylin Ateş sahne aldılar, Gülriz Sururi ve Zeynep Oral'ın yazar dostları da konuşmacı olarak katkıda bulundular. Zeynep Oral, geçtiğimiz sonbaharda da, İstanbul Kültür Sanat Vakfı (İKSEV) tarafından organize edilen 21. İstanbul Tiyatro Festivali Onur Ödüllerinden birini aldı.

Eurimages Co-Production Development Awards
Çizgi Film Ödülü

Eurimages Co-Production Development Awards'un bu yılki çizgi film ödülü Sinem Sakaoğlu'nun ('92) *Kara* projesine verildi. 9 Mart 2018'de Sakaoğlu'na sunulan 20,000 euro değerindeki bu ödül *Kara* filminin geliştirilmesine destek olacak. Fon, bu yıl bütün dünyadan 10 ortak yapımcı piyasasıyla işbirliği yaptı. Animasyon filmleri de bunlardan birisi oldu. Uluslararası ortak yapımları en baştan, en sona, her aşamada destekleyecek olan bu ödüllere aday olmak için öncü yapımcının Eurimages ülkelerinden birinde yaşıyor olması ve uluslararası platformdan diğer ortaklarla işbirliği yapması şart. Bu yıl animasyon filmi dalında 12 aday vardı. Ödül Alman-Belçika ortak yapımı *Kara*'nın oldu. Yapımcı Sakaoğlu, 2010 yılındaki *The Sandman and the Lost Sand of Dreams* adlı Alman-Fransız ortak yapımıyla da Avrupa'da büyük ses getirmişti.

Jüri, genç kadın yapımcının kültürel kimliğinden kaynaklanan şiirsel yaklaşımından; geleneksel motiflerle dokuduğu nostaljik gerçeklikten; bunları büyümlü bir görsellikle işlemesinden etkilenecek bu projeye destek verdiğini açıkladı.

Yönetmen Sakaoğlu filmini şöyle tanıttı: "*Kara* (meaning "black" in Turkish) is a partly autobiographical, partly fantastic story of a girl's search in Istanbul for someone she has lost. *Kara* swings between drama and comedy, good and evil, and will introduce creatures both delightful and frightening. Some characters will be charming and some detestable. It weaves its tender journey through the mystery infused 'Arabian Nights' streets of Istanbul. This is based on a true story -except for the parts that I made up. It was the summer I got fleas. The summer of small sticky Istanbul alleys, tooting of distant big ships, loud street sellers, and piss stink stronger than the morning sun. It was the summer of my first kiss."

Bedia Muvahhit Tiyatro Ödülü

Serra İzmiroğlu ('04), İzmir'de geçen yıl düzenlenen Bedia Muvahhit Tiyatro Ödülleri Töreni'nde Tiyatro Salt'taki *Sessizliğin Beş Çeşidi* oyunundaki performansı ile 'Kerem Yılmaz Genç Kuşak Yılın Başarılı Kadın Oyuncusu' ödülünü aldı. Serra şu anda İstanbul'da Laçın Ceylan ve Nihat İleri'nin sahne atölyesi çalışmalarına katılıyor ve aynı zamanda Boğaziçi Caz Korosu bünyesinde yer alan MAGMA Filarmoni Korosu'nda ve MAGMA Oda Korosu'nda soprano korist olarak yer alıyor.

Kitap

Aytül Akal'ın yeni kitapları

Çocuk hikâyeleri yazarı Aytül Akal ('71), önceki yıllarda yayımladığı seri kitaplarına 2017'de yenilerini ekledi. Beş kitaplık *Mıymıy Teyze* serisinin dördüncü kitabı *Mıymıy Teyze Alışverişte* ve beşinci kitabı *Mıymıy Teyze Evde Yalnız*, birer yıl arayla yayımlanarak seriyi tamamladı. Tamamlanan diğer serileri şöyle: Mavisel Yener ile birlikte kaleme aldıkları *Kayıp Kitaplıktaki İskelet* serisinin son kitabı *Fare Sarayı* ve *Bu ne Biçim* serisinin son kitabı *Bu Ne Biçim Kardeş*. Ayrıca, *Çok Uslu Yaramazlar*'ın ikinci kitabı *Okumak mı Yazmak mı*, *Süper Çocuklar*'ın üçüncü kitabı *Koku Delisi* ve *Hexonya Gezegeni*'nin ikinci kitabı *İmdaat! Uzun Yağmır*, 2017 sonunda tamamlandı ve kitapçı raflarında yerlerini aldı. İlk kitabı *İkizler Arkadaşlar* adıyla yayına giren yeni serisi ise *Çok Uslu Yaramazlar*.

Aytül Akal, hikâye kitaplarının yanı sıra şiir kitapları da yazıyor. *Bir Ayağı Yerde Bir Ayağı Gökte Şiirler* adıyla geçen yıl yayımlanan yeni şiir kitabı yanı sıra Mavisel Yener ile birlikte kaleme aldıkları *Uçan Şiirler*'i de eserlerine ekledi. Böylece bugüne kadar 164 kitaba ulaştı.

Doğu Yücel'in ('95) *Kimdir Bu Mitat Karaman* adlı beşinci romanı Can Yayınları tarafından yayımlandı. (Kitap ile ilgili açıklama sf. 35 'Bir Roman'da)

Doğan Novus Yayınları'dan *Dost Sensin*, M. Tevfik Urgancıoğlu'nun ('98) kaleme aldığı kişisel gelişim kitabı olarak raflardaki yerini aldı.

Çeviri eserleri ve ödüllü öyküleriyle tanınan Kerem Işık'ın ('94) ilk romanı *Özgür Çocuklar 1- Davetsiz Misafir*, çocukların dünyasına özgü çarpıcı bir dayanışma ve direniş öyküsü sergiliyor.

Eğlenceli dili ve yaratıcı kurgusuyla dünya üzerindeki dokuz ila on altı yaş arasındaki tüm çocukların haklarını korumak ve özgürce yaşamak amacıyla üye olabildikleri gizli bir topluluk olan *Özgür Çocuklar*'ın serüvenlerinin yer aldığı sürükleyici roman, Tudem Yayınları tarafından yayımlandı.

Müzik

▶ Nitsa Çukurel Kapancıoğulları ('99), müzik grubu Mavi Maymun'la 10 şarkının yer aldığı 42 dakikalık *Dünyayı Ararken* adlı ilk albümünü yayınladı. Aşağıdaki linkten albüme ulaşabilirsiniz: <https://itunes.apple.com/tr/album/d%C3%BCnyay%C4%B1-ararken/1334628230>

▶ Daha önce *'Kar'a* adını taşıyan çocuk şarkıları albümüyle kendini duyuran müzisyen ve eğitim psikoloğu Banu Kanıbelli ('84), bu kez büyükler için *Yer Gök* albümünde karşımıza çıkıyor. Kanıbelli, usul usul söylediği şarkıları ve umut vaat eden sözleriyle dinleyeni eşsiz bir yolculuğa çıkarıyor. Albümde 11 şarkı yer alıyor.

▶ Kurumsal kariyerini tanınmış içecek firmalarında müdür olarak devam ettiren Can Akyol ('94), iş yaşamının yanısıra müzikle uğraşarak *'Evime Dönmek İçin'* adlı ilk klibini yayınladı. Aşağıdaki linkten klibe ulaşabilirsiniz: <https://youtu.be/dqZsqAYb0c4>

▶ Emre Çakar'ın ('11) üyesi olduğu Ahmet Beyler müzik grubu, Zeynep Casalini ile birlikte *Aşk Yayıcam Valla* isimli düet çalışmalarını, PASAJ&GARAJ Müzik etiketiyle 13 Şubat 2018 tarihinde müzikseverlerin beğenisine sundu. Şarkının bestesi ve düzenlemesinde Emre Çakar'ın imzası bulunuyor. Emre Çakar, Ahmet Beyler tarafından geliştirilen ve 'Sosyal Müzik' adı verilen doğaçlama müzik atölyesini 21 Şubat 2018'de PechaKucha İzmir'de bir konuşma yaparak tanıttı.

Sergi

Suhandan Özay Demirkan – *Liflerin Dili*

Suhandan Özay Demirkan ('63) İzmir'de Galerî A'da, 6-24 Şubat 2018 tarihleri arasında gerçekleşen '*Liflerin Dili*' sergisini dünyada tekrar gündemde olan 'zanaatın yükselen trendi' üzerine kurgulamış. 'Lif Sanatı' geleneksel elyaf malzemeler, süreçler ve tarihin yanısıra diğer yaratıcı disiplinler arasındaki beklenmedik ilişkileri araştıran sanat üzerine kurulu yenilikçi çalışmalarını içeriyor. Serginin ikinci bölümünü ise kağıt ayakkabı heykelleri ve sanatsal ayakkabı düzenlemeleri oluşturuyor. Sanatçı farklı temaların objektifiyle ayakkabı tasarımına bakarken, geleneksel ve geleneksel olmayan çeşitli teknikleri harmanlıyor ve çalışmalarının, bir kadının hayatının farklı evrelerinde düşlediği farklı ayakkabılar üzerine bir fantezi olduğunu belirtiyor. *Liflerin Dili*, Fransa'nın Lyon kentindeki Dekoratif Sanatlar ve Tekstil Müzesi'nde (Musée des Tissus et du Musée des Arts Décoratifs) 2017 Aralık başından beri sergilenmekte.

Sanatçının eserleri ayrıca Angewandte Kunst Museum Arşivi, Viyana, Avusturya; Central Museum of Textiles, Lodz, Polonya; Virtual Shoe Museum, Den Haag, Hollanda; Eski Kitap ve Kağıt Müzesi, İzmir, Türkiye; Uşak Halı ve Kilim Müzesi, Uşak, Türkiye ve özel koleksiyonlarda yer almaktadır.

Bilimsel yayınları ve sanatsal etkinlikleriyle, Türkiye'de 'Lif Sanatı' kavramını yaygınlaştıran Suhandan Özay Demirkan çalışmalarını Alaçatı'da sürdürmektedir.

Kanatsız Kuşlar sergisi Berlin'de

Uluslararası cam sanatçısı Felekşan Onar ('84) İstanbul'daki Suriyeli mültecilerin durumuna dikkat çekmek amacıyla, Berlin'deki Pergamon Müzesi'nin İslam Sanatları Bölümü'nün Suriye kısmında, 27 cam obje sergiledi. Sergi salonunun duvarlarının çok renkli tavus kuşları, ördekler ve güvercinlerle kaplı olmasına karşın, zemininde üfleme camdan naif, kanatları traşlanmış küçük kırılmaçılar olarak sergilenen enstalasyon, ezici bir tezat oluşturuyor. 26 Ocak-9 Mart 2018 tarihleri arasında gerçekleşen *Kanatsız Kuşlar* sergisi, şimdi yıkıntıya dönmüş olan başkent'in üzücü kaderini paylaşmakla kalmıyor, Türkiye içindeki Suriyeli mültecilerin durumuna da vurgu yapıyor.

Montevideo'da Bienal

İzmir Ekonomi Üniversitesi Güzel Sanatlar ve Tekstil Tasarım Fakültesi Moda ve Tekstil Tasarım Bölüm Başkanı Prof. Dr. Elvan Özkavruk Adanır ('85), aynı üniversiteden öğretim görevlisi meslektaş Dr. Jovita Sakalauskaite ile birlikte Uruguay'ın başkenti Montevideo'da 5 Ekim 2017'de başlayan bir bienale katıldı. Eserlerinde, bulundukları havzada ana tanrıça olarak kabul gören kadını, keçe objeler aracılığıyla simgeledi. Yirmi yıldır kesintisiz yapılan bu bienalde, farklı kültürler için tekstil sanatı eserleriyle 75 ülkeden sanatçı yer aldı.

Venüs'ün Kuşları

Anber Haciraifoğlu'nun ('75), '*Venüs'ün Kuşları*' adlı ikinci kişisel resim sergisi 5 Şubat-5 Mart 2018 tarihleri arasında İzmir'de Galerî Fa'da açıldı. Sergilenen eserler sanatçının akrilik boya ve dolgu malzemeleriyle yaptığı soyut kuşlar ve güvercinlerdi.

Anber Haciraifoğlu, İzmir Narbel'deki İnönü İlkokulu'ndaki çocuklar için beş yıl önce başlattığı seramik ve resim derslerinde çocukların yaptığı resimlerden bir masal kitabı hazırlanmasını sağladı. Sergi süresince satılan bu kitabın geliri öğrencilerin yararına kullanılmak üzere okula bağışlandı. Anber Haciraifoğlu, bu sanat projesi ile çocukların eğitim hayatına katkı sağlamış oldu.

Doğanın En İyileri Sizlerle!

YAKINDA

www.naturessupreme.com

www.center.com.tr - 00 90 232 445 62 10

center

Network Çözümleri

Donanım Çözümleri

Bakım ve Teknik Destek Çözümleri

ERP Yazılımları

E-Defter

E-Fatura

E-Arşiv

www.paralog.com.tr - 00 90 232 445 62 10

paralog

ACI '67

50 yıl önce bugün. Ne kadar çok zaman geçmiş; kimler ölmüş, kimler kalmış. Hatırladığım, aklımdan hiç çıkmayan o uzun ama çok uzun sürecek Vietnam Savaşı. Ve bunu takiben Amerika'da çıkan 300,000 kişilik savaş karşıtı büyük gösteriler. Kolejden mezun olalı bir yıl olmuş ama hâlâ bir üniversiteye gitmek için uğraşıyorum. Zira Ankara'da olaylar başlamış, üniversiteler karışık, üniversiteler huzursuz. Hacettepe Üniversitesi yeni kurulmuş, İngilizce öğretim yaptığı için çok tercih ediliyor. Bir ilkler yılı 1967: İzmir Aliağa Rafinerisi'nin temeli atılıyor, Tuborg Türkiye'ye geliyor, '67 mezunumuz Gülgün Çayırılı Eriş zamanın müdürü Mr. Ross'un sekreteri olarak çalışıyor ve Bursa Tofaş, Murat 131'i Türk halkı ile tanıştırıyor. İstanbul'da ise Levent-Yenikapı metro inşaatı fizibilitesi yapılıyor. O günlerde geleceği görmek imkânımız olabilseydi bu bize normal gelecekti belki ama o gün, "oooo, metroyu ne zaman göreceğiz kim bilir?" diyoruz. Lokantalarda 3 TL'ye yemek yiyip, 1.5 TL'ye Hayat Mecmuası okuyoruz. Düğünlerde, sünnetlerde takacağımız altının gramı daha henüz 34.95 TL. Durumlar biraz karışık. Yine de hayat güzel, üstelik bir hayli de ucuz.

İki çocuklu bir anneyim bu yıl! Tekrar işe başlamanın heyecanı içindeyim. Arada bir dünya ile ilgileniyorum. Neler mi oluyor? Florida'ya tarihinde ilk kez kar yağıyor. Amerika'da herkes çok üzgün, Elvis Presley evinde ölü bulunuyor. Türkiye'de Bahar ve 1 Mayıs İşçi Bayramı olarak kutlanan gün bundan böyle "Kanlı 1 Mayıs" olarak ölü canlarla anılacak. Kıbrıs'tan bir başka ölüm haberi geliyor: Kıbrıs Rum kesimin başpiskoposu Makarios ölüyor, yerine Spiros Kiprianu geçiyor. TV ekranı yeni bir dizi ile bizleri esir alıyor: *Köklər*. Herkesin ağzında bir Kunta Kinte! Sinemalar ise fenomen bir filmle dolup taşıyor; oyuncakları, kahramanları, müziği ile *Star Wars* her yerde. Ama beni en çok etkileyen 11-15 yaş arası coşkulu ve heyecanlı çocuklarla dolu bir sinema salonu ve "There is always a bigger fish" ve "Always pass on what you have learned" gibi bilge sözler. Bir taraftan da Türk Sineması'nın unutulmazları, o sıcacık aile filmleri: *Selvi Boylum Al Yazmalım*, *Gülen Gözler*, *Aile Şerefi* ve *Bizim Aile*... Gittikçe ünü artan bir Kemal Sunal ve bir ekol yaratacak olan Orhan Gencebay: "Hatasız kul olmaz, hatamla sev beni..."

ACI '77

İstanbul'dan İzmir'e dönüş. Zor günler geçiriyoruz milletçe. İdam kararları veriliyor, idamlar gerçekleşiyor. Tarihin ne yazacağına daha sonra göreceğiz ve nasıl bir dönem yaşadığımızı yaş aldıkça "ıdrak" edeceğiz. Amerika'da siyasi hayat epey hareketli: Nixon Amerikan başkanlığına seçiliyor, Nixon siyasal rakiplerini yasadışı yollarla dinleterek "Watergate" olayına imza atıyor, aynı Nixon Hanoi bombalamasından sonra Vietnam savaşını sona erdiriyor. Türkiye'de ise İsmet Paşa 33 yıl sonra CHP başkanlığını "Karaoğlan" Bülent Ecevit'e bırakıyor. TRT bir ilke imza atıyor: Naklen yayın yapıp Münih Olimpiyatları ile bizi ekrana kilitliyor. Ben iş, eş ve çocuktan boş kalan zamanımda, 7 madalyalı Amerikalı ilah Mark Spitz'le kulvarlarda gidip geliyorum. Kalan zamanımı ise Baba Cartwright ve üç oğlundan oluşan *Bonanza*, müziği başlar başlamaz ne bulaşık ne çamaşır düşündüğüm *Görevimiz Tehlike* ve izleyenlerine hayvan sevgisi aşılayan *Alfile* geçiriyorum. Tam o sırada Türk sineması karşımıza öyle bir ilah çıkarıyor ki hiçbir filmini kaçırmıyoruz. *Sev Kardeşim*'de Tarık Akan, *Tatlı Dillim*'de Tarık Akan, *Mavi Boncuk*'ta Tarık Akan... Ve daha sonra, efsaneye dönüşecek olan Kemal Sunal. Şimdi isterseniz *Tatlı Cadi* Samantha gibi burnumuzu oynatıp 1977'ye atlayalım.

ACI '72

ACI '82

Oğlumun eğitimi nedeniyle İstanbul İzmir arasında mekik dokuyorum. İstanbul şimdi İstanbul değil, büyük keyif alıyorum bu gidip gelmelerden. Banker Kastelli pek çok kişiyi dolandırıp yurt dışına kaçmayı başarıyor. İngiltere, topraklarından çok uzakta olmasına rağmen Falkland adaları için Arjantin'le savaşıyor. Bu arada Kanada bağımsızlığına kavuşuyor. Haftalık *Nokta* dergisi yayın hayatına başlıyor ve basında bir boşluk doluyor. Basından bir başka haber: *Günaydın* gazetesi çıkmaya başlıyor. Edebiyat ve sinemada bizi gururlandıran olaylar peşpeşe geliyor: Yaşar Kemal Fransa'da *Prix Mondial Cino Del Duca*'yı, Ataoğlu Behramoğlu *Asya-Afrika Yazarlar Birliği Edebiyat Ödülü*'nü alıyor; Yılmaz Güney *Cannes Film Festivali*'nde *Yol* filmi ile birinciliği paylaşıyor. Bu arada bizler çok mutluyuz çünkü iki gün renkli TV yayını var artık. Bir başka ilk: Filiz Dinçmen ilk kadın büyükelçi olarak Amsterdam'da göreve başlıyor. Nüfusu 1 milyarı aşan Çin bize çok ama çok kalabalık geliyor. En İyi Film ve En İyi Erkek Oyuncu Oscar'ını alan *Ghandi* filminde Ghandi şöyle diyor: "Dünya herkesin ihtiyacına yetecek kadarını sağlar, fakat herkesin hırsına yetecek kadarını değil."

ACI '87

Uzaklarda, Çin Halk Cumhuriyeti'nde Tiananmen Meydanı'nda on binlerin protesto gösterisi yıla damgasını vuruyor. Fotoğrafa bakıyorum, koca meydanda çömelerek oturan on binlerce kişi var, hepsi genç... Türkiye resmen Avrupa Ekonomik Topluluğu'na başvuruyor. Herkes sevinç içinde, o uzun vize kuyrukları yok olacak, Avrupa'da serbestçe dolaşılabilir. *Muhteşem Süleyman* sergisi okyanusu aşır Washington D.C.'de sergileniyor. Dolardan kötü haber var, ilk kez dört haneli rakama ulaşır 1,300 TL oluyor. İstanbullular sabah uyandıklarında beklenmeyen yoğunlukta bir kar yağışı ile karşılaşılıyor; iki haftalık kar tatili çocukları sevince boğuyor. Oysa sonraki yıllarda bu durum sıradanlaşacak. Soğuğun tavan yaptığı

Moskova'da devlet başkanlığına Mihail

Gorbaçov seçilerek yepyeni bir döneme imza atıyor. Bizde ise Şener Şen *Muhsin Bey* ile bütün sinemalara imzasını atıyor. Dünyada ve Türkiye'de sevilen isimler teker teker hayata veda ediyor. Güle güle Danny Kaye, James Baldwin, Dalida ve güle güle Adile Naşit...

Sevinç içindeyiz. Schengen antlaşmasının yürürlüğe girmesi ile Avrupa'ya gidiş işlemlerimiz kolaylaşacak. Avrupa'da değişimler birbirini kovalıyor. Bosna savaşı başlıyor ve birbiri arkasına yeni devletler oluşuyor: Yugoslavya Hırvatistan ve Slovenya'yı resmen tanıyor. Bosna-Hersek hükümeti bağımsızlığını ilan ediyor.

İspanya'da Katalonya özerkliğini kazanıyor. Biz Naim Süleymanoğlu'nun olimpiyatlarda altın madalya kazanması ile seviniyor, 117 yıl hizmet veren Galata Köprüsü'nün bir yangınla kullanılmaz hale geldikten sonra sökülerek Haliç'e çekilmesine üzülmüyoruz. Kadınlar konusunda ilkler: Azize Düşer Türkiye'nin ilk kadın kaymakamı, Amerika'da Carol Moseley Braun ilk siyahi kadın senatör. Ve çocuklar büyüyor, yeni endişe konumuz araba kullanmaları. Bu konuda çıkan bir yasa içimizi ferahlatıyor: Arabalarda ön koltuklarda emniyet kemeri kullanımı zorunlu oluyor. Sinemalar bizi korkutmak için her filmi deniyorlar: *Dracula*, *Aliens*, *Critters* ve *Hayvan Mezarlığı* bunlardan bazıları. Bir iade-i itibar ile 1992'yi bitirelim: Vatikan dünyanın güneşin çevresinde döndüğünü söyleyen Galileo'ya hakkını teslim ediyor.

ACI '92

Çocuklarımı tehdit ediyorum: "Bakın beni sakın kızdırmayın, kendimi kopyalar, her yerde yanınızda olurum!" Ben bu işi başaramıyorum ama İskoçya Roslin Enstitüsü, ilk klonlanan ve Fahri İskoçya vatandaşlığı alan Dolly'yi bizlerle tanıştırıyor. Türkiye'de gazete, radyo ve TV'ler Vehbi Koç'un naaşının çalınması, Susurluk Olayı, Devlet Bahçeli'nin MHP'ye başkan seçilmesi, Etibank'ın ilk özelleşen banka olması ile çalkalanıyor. Yaşar Kemal *Nomino Ödülü* ile İtalya'dan dönüyor. *Nobel Ödülü* ise bir İtalyana, Dario Fo'ya veriliyor. Satrançta yılların şampiyonu Garry Kasparov, IBM Deeper Blue 2'ye karşı 2-1 yeniliyor ve biz "daha neler göreceğiz bakalım," diyerek çıkıcıkıyoruz. Amerika'da ise olaylar Madeline Albright'ın ilk kadın dışişleri bakanı olmasından, İtalyan modacı Gianni Versace'nin Miami'de evinin önünde öldürülmesine kadar uzanıyor. Ve bütün bunların Discovery Astronotları tarafında tamir edilen Hubble vasıtasıyla uzaydan izlenmesi bizi biraz ürkütüyor!

ACI '97

ACI '02

Yirmi birinci yüzyıl başlayalı tam iki yıl olmuş. Yeni bir yüzyıla girmenin heyecanını takmayan hayat üzüntü, heyecan, düşkünlük ve beklentilerimiz ile devam ediyor. İran, Kolombiya, Nijerya, Ukrayna deprem ve uçak kazalarıyla, Mısır ise bir tren kazasıyla büyük kayıplar yaşıyor. Hollanda ötenaziye yasallaştırıyor. Türkiye ayakta; futbolda dünya kupasında üçüncü oluyor. Orhan Pamuk *Benim Adım Kırmızı* ile Fransa'nın En İyi Yabancı Kitap Ödülü'nü alıyor. Yugoslavya'dan bir güzel haber: Yugoslavya Federal Cumhuriyeti Parlamentosu, Bosna-Hersek'te 43 ay süren savaşa son veren Dayton Barış Antlaşması'nı onaylıyor.

Yüzüklerin Efendisi-İki Kule, *Yıldız Savaşları 2- Klonların Saldırısı* ve *Örümcek Adam*... Yılın bu üç popüler filmine *Harry Potter Sırlar Odası* gişe rekorları kırarak cevap veriyor. Eminem ise 7.6 milyon kopya ile yılın en çok satanı. Amerika'nın popüler dergisi *People*'a göre yılın en seksi adamı Ben Affleck. George Clooney'nin hakkı yeniyor. Apple ikinci jenerasyon İpod'ı piyasaya sürüyor, 20GB kapasiteyle. Sanyo SCP-5300 ise kameralı ilk telefon olarak piyasaya çıkıyor. Ve o günden sonra dünya bir daha aynı olmuyor...

Derleyen: Aynur Sayiner ('83)
Nûkhet İzmiroğlu ('71)

İstanbul Üniversitesi Onkoloji Enstitüsü çocuk hemotoloji/onkoloji uzmanı ve Cerrahpaşa Tıp Fakültesi öğretim üyesi **Prof. Dr. Rejin Akyüz Kebudi** ('75), 150 ülkede 45 bin üyesi bulunan Amerika Klinik Onkoloji Derneği (ASCO) tarafından 2018 Uluslararası Onkolojide Kadın Lider ve Mentor Ödülü'ne layık görüldü. Kebudi'ye ödülü, 3 Haziran 2018 tarihinde Chicago'da 30 bin kişinin katılımıyla yapılacak ASCO kongresinde takdim edilecek.

Moral & Partners ortaklarından **Vefa Reşat Moral** ('99) uluslararası hukuk piyasasının en prestijli ödülllerinden biri olan ILO Client Choice Ödülleri'nde 'Türkiye'de Yılın Kurumsal Danışmanlık Hizmetleri Avukatı' olarak ödüllendirildi. Ayrıca, 2018 yılında bir çok başarıya imza atan Moral & Partners, The Lawyer European Awards kapsamında Türkiye'de Yüksek Övgü Alan Hukuk Bürosu seçildi.

Capital dergisince yayınlanan Global büyük şirketlerde görev alan 'Global 50 Türk' listesinde Ünilever Sunsilk / Elidor Global Başkan Yardımcısı olarak **Zeynep Özcan** ('89) yer alıyor.

2002 yılında henüz 24 yaşındayken Stefanel Türkiye Genel Müdürü olan **Fusun Çevikel Kuran** ('94), 2013 yılında Brooks Brothers Genel Müdürü olarak göreve başladığı firmada Brooks Brothers ve Edwards markalarının olduğu RMK Classic'de CEO olarak görev aldı.

Fusun Kuran'ın Genel Müdürü olduğu Edward firması, Türkiye Eğitim Vakfı'nın (TEV) mutlu gün kutlamaları için oluşturduğu 'Bir Dünya Çiçek' projesine destek veriyor. Proje kapsamında tasarlanan dev çiçekler Edwards Mağazaları'nda görülebilecek. Bağışçılar şık bir seçim ile eğitime katkı sağlayacaklar.

Tangül Aktuğlu Kardeş ('95); "Cake Lab by Tangül" markasıyla İzmir Çiçekliköy'de bir butik pasta tasarım atölyesi kurdu.

Melis Kurtel Emin ('95), Bademler Köyü Koleji İlkokulu'nu kurarak 2017-2018 eğitim döneminde faaliyete geçirdi. Montessori yöntemiyle eğitim veren okulda çocuklar doğayla iç içe, ağaçlar, hayvanlar ve bitkilerle etkileşim içinde meyve sebze yetiştiriciliğinden hayvan bakımına kadar her şeyi öğrenerek eğitim alıyorlar. Melis, Köy Enstitüleri'nin bu sistemden esinlenerek kurulduğu bilgisini verdi.

Lori Şen ('01), 2007 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi'nde müzik eğitimine başladı, ardından Fulbright bursiyeri olarak ABD'de Westminster Choir College of Rider University'de Vokal Performans ve Pedagoji üzerine yüksek lisans yaptı. Mezo-soprano Lori Şen, klasik müzik, müzikal tiyatro, Sefarad şarkıları ve caz türlerinde geniş bir repertuara sahip. Üç yıldır Washington Maryland University'de şan dalında eğitim görüyor ve doktorasını 2018 öğrenim dönemi sonunda tamamlayacak.

Ege Genç İşadamları Derneği (EGİAD) Yönetim Kurulu Başkanlığı da yapmış olan **Seda Kaya Ösen** ('97), Ocak 2018'de Batı Anadolu Sanayici ve İş Adamları Dernekleri Federasyonu'nun (BASİFED) Yönetim Kurulu Başkanlığı'na seçildi.

Deniz Can ('05), İzmir'de ve yurtdışında sanat gezileri düzenleyerek sergi danışmanı, kültür rehberi olarak serbest çalışıyor.

Pınar Karacan ('89) Dokuz Eylül İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nde profesör oldu.

Umut Özyer ('95) Başkent Üniversitesi Tıp Fakültesi Radyoloji Anabilim Dalı'nda profesör oldu.

Jocelyne Edizel ('69), karamelalı tatlar, çikolatalı kremalar ve sürekli yenilenen pastaların arkasındaki görünmeyen sihirli el olarak imâlathanesini uzun yıllar boyunca heyecan ve tutkuyla işletti; İzmir'e yeni bir damak zevki getirdi.

İzmirli, onun sayesinde *concorde*, *charlotte*, *marquise*, *opera*, *fraisier*, *framboisier* gibi pastalarla tanıştı. Uzun yıllar süren profesyonel yaşamında amatör ruhunun heyecanını hiç kaybetmedi, her zaman yenilikten yana oldu. Alsancak'a butik pastacılık anlayışını ilk getiren kişi olması nedeniyle, Alsancak Kültür ve Güzelleştirme Derneği tarafından ödüllendirildi.

Üniversiteden mezun olduğu 1974 yılında ACI'nın öğretim kadrosunda matematik öğretmeni olarak göreve başlayan **Anet Gomet** ('70), tam 40 yıl boyunca büyük bir sevgi ve özveriyle okuluna hizmet etti ve öğretmen olarak girdiği ACI'dan Türk Müdür olarak emekli oldu.

Eğitime olan katkısı hiçbir zaman unutulmayacak olan Anet Gomet, İzmir'e ve topluma katkıda bulunması nedeniyle, Alsancak Koruma ve Güzelleştirme Derneği tarafından ödüllendirildi. 19 Mart 2018 tarihinde Konak Belediyesi Türkan Saylan Kültür Merkezi'nde gerçekleşen ödül töreninde öğrencileri, meslektaşları ve sevenleri sevgili Anet Gomet'i yalnız bırakmadı.

We celebrate the births of:

- » **Hilkat Çetinkaya Maro's** ('67) **granddaughter**
- » **Yeşim Aksoy Karakaplan's** ('67) **granddaughter**
- » **Vildan Tunca Bulamur's** ('68) **grandson**
- » **Nilay Bürsin's** ('71) **granddaughter**
- » **Jülyet Lererey Boz's** ('71) **grandson**
- » **Ayşe Öner Ardic's** ('74) **granddaughter**
- » **Mine Ünsalan Erim's** ('76) **granddaughter**
- » **Selva Soyer's** ('76) **grandson**
- » **Aslı Önen Ülker's** ('77) **grandson**
- » **Simten Ülker Cömert's** ('77) **granddaughter**
- » **Afife Can Ersoy's** ('83) **granddaughter**
- » **Gülin Işıkcı Vaneck's** ('90) **twin sons**
- » **Cevdet Türkmenoğlu's** ('94) **twin daughters**
- » **Ayşe Akkın Çakan's** ('94) **daughter**
- » **Can Dede's** ('95) **daughter**, **Nur İzmir Dede's** ('72) **granddaughter**
- » **Engin Alaybayoğlu's** ('95) **daughter**, **Gülgün Dicle's** ('73) **granddaughter**
- » **Rakel Kohen Kastoryano's** ('95) **son**
- » **Kemal Grebene's** ('96) **daughter**
- » **Lütfullah Kitapçı's** ('97) **son**, **Kamer Başkurt Kitapçı's** ('77) **grandson**
- » **Başak Çilingiroğlu Kurtoğlu's** ('97) **daughter**, **Candan Ateşoğlu Çilingiroğlu's** ('74) **granddaughter**
- » **Oğuzhan Özçoban** ('97) & **Begüm Uysal Özçoban's** ('99) **son**
- » **Suat Tükel's** ('99) **son**
- » **Hanzade Tanyalçın Gökşin's** ('98) **son**, **Begüm Şanlı's** ('74) **grandson**
- » **Halim Ercan's** ('99) **daughter**, **Yeşim Kara's** ('76) **granddaughter**
- » **Nitsa Çukurel Kapancıoğulları's** ('99) **daughter**, **Luiza Çukurel's** ('74) **granddaughter**
- » **Evren Alam's** ('00) **daughter**
- » **Eli Selaniko's** ('02) **daughter**

We celebrate the marriages of:

- » **Semra Menküer Gömeç's** ('71) **daughter**
- » **Fusun Çağlar Yurtman's** ('77) **son**
- » **Katya Asal Levi's** ('77) **daughter**
- » **Rakela Melamed Abuaf's** ('77) **son**
- » **Karin Epik's** ('77) **son**
- » **Filiz Gencer Özbek's** ('80) **son**
- » **Canan Tütüncüoğlu Fidan's** ('80) **son**
- » **Beril Atakan Miskavi's** ('80) **son**
- » **Kıvılcım Keskiner's** ('80) **daughter**
- » **Yeşim Sepici** ('89)
- » **Levent Kılıççoğlu** ('95)
- » **Suat Tükel** ('99)
- » **Osman Sezener** ('00)
- » **Selim Süloş** ('02), **Hülda Öklem Süloş** ('74) **son**
- » **Esra Kora** ('06), **Sitire Silivri Kora's** ('80) **daughter**
- » **Osman Akça** ('06)
- » **Gül Özusta** ('08), **Ayşe Öztim Özusta's** ('80) **daughter**
- » **Berk Taner** ('09)
- » **Deniz Taneli** ('10)

We grieve for:

- » **Evin Evin Egeli McCain's** ('56) **husband**
- » **Kesibe Tabak Özhan's** ('57) **husband**, **Destina Özhan Akgün's** ('76) **father**
- » **Aygül Çayırılı Yazganoğlu's** ('61) **husband**
- » **İlnur Baltacı Mateescu's** ('63) **mother**
- » **Zuhal Kırçak Dalgıç's** ('65) **husband**
- » **Nil Danışman Gennaoui's** ('71) **mother**
- » **Simin Barbaros Kurtoğlu's** ('71) **son**
- » **Rahime Özbaş Odabaşoğlu's** ('71) **mother**
- » **Hüceste Paker Ardeniz's** ('71) **mother**
- » **Bilgi Bilgiç's** ('71) **mother**
- » **Suna Atabay Tamsay's** ('71) **husband**
- » **Muhayyel Eyniç İzmiroğlu's** ('74) **mother**
- » **Nar Ruç Edgü's** ('74) **mother**
- » **Mine Ünsalan Erim's** ('76) **mother**
- » **Gül Göker Yılmazkoç's** ('77) **father**
- » **Sinem Yücel Ünel's** ('80) **father**
- » **Sedef Sağıroğlu Orbay's** ('81) **mother**
- » **Melda Durgunoğlu's** ('82) **father**
- » **Şebnem Karasu's** ('82) **mother**
- » **Ayşe Yazıcıoğlu Çalapverdi's** ('82) **mother**
- » **Deniz Ege Yalman's** ('82) **mother**
- » **Arzu Tözge Turhan's** ('82) **father**
- » **Rezzan İzmirlioğlu's** ('82) **mother**
- » **Arzu Şardağ's** ('83) **father**
- » **Şule Çelebi Egeli's** ('83) **mother**
- » **Sibel Aşçı Günay's** ('83) **husband**
- » **Nûkhet Vardarlı Çandır's** ('83) **father**
- » **Beril Soyak Cura's** ('83) & **Şafak Soyak Menzilioğlu's** ('85) **father**
- » **Cevval Taneli Olman's** ('84) **mother**
- » **Aslı Şerefli's** ('89) **mother**
- » **Ebru Algım's** ('89) **mother**
- » **Nehir Ünver Somer's** ('89) **father**
- » **Burcu Kaner Soylu's** ('94) **father**
- » **Şükrü Akkan's** ('94) **father**
- » **Murat Ersoy's** ('95) **mother**
- » **Onur Susuzlu's** ('96) **mother**
- » **Baran Say's** ('98) **father**
- » **Şükrü Altuntaş** ('99) **father**
- » **Ekin Özbakkaloğlu's** ('04) & **Ezgi Özbakkaloğlu's** ('15) **father**

› **Mevhibe Meto Ata ('35)**

Okulumuzun çınarlarından İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Okulu mezunu Mevhibe Meto Ata, genç Cumhuriyetin sayılı meslek kadınlarındandı. Dalya diyen nadir mezunlarımızdan Mevhibe Hanım, **Melek Meto Erim'in ('37)** ablasıydı. Kendisini geçen yıl kaybettik.

› **Sevim Turhan Postacıoğlu ('46)**

Sevim Turhan Postacıoğlu, ACI mezunu üç evlat yetiştirdi; **Emine Postacıoğlu Örs ('71)**, **Gül Postacıoğlu Kocagöz ('75)**, **Sema Postacıoğlu ('76)**. Yetişenler Derneği'nin bir dönem başkanlığını üstlendi, derneğin aktif üyesi olarak hizmet verdi. EÇEV'in kurucu üyesiydi. Civar köylere gidip çocuk bakımı eğitimi gibi topluma yararlı etkinliklerde görevler aldı. Okulumuzun 'enter to learn depart to serve' mottosunu lâyikıyla yerine getirmiş toplum gönüllüsü bir ev hanımıydı. Geçen yıl aramızdan ayrıldı.

› **Nevval Akiş Dicle ('48)**

Geçtiğimiz aylarda kaybettiğimiz Nevval Akiş Dicle, çevresinde dokunabileceği hayatları gözlemler, onların elinden tutar, mutlak başarıyı yakalamalarına destek olurdu. Hayat felsefesini aşıladığı ACI mezunu kızları, **Nurgün Dicle Atabay ('71)**, **Gülgün Dicle ('73)**, **Akgün Dicle ('74)** de annelerinin misyonunu devam ettiriyorlar.

› **Ayla Tansu Sağiroğlu ('56)**

Sevgi dolu yüreğinde herkese yer vardı. Hiç kimsenin aç olmadığı, sokakta kalmadığı bir dünya görmek isterdin. Ne güzel bir hayal! Biz göremesek de acaba bir gün gerçekleşir mi? Hayatın gaileleri ve hay huyu arasında yetiştirdiğin üç evladına aynı sevecen yüreği geçirdiğini görmek bize iyi geliyor. Büyük bir boşluk bırakarak gittin. Evlatların ve torunlarınla iftihar etmeye devam edebilirsin. Er ya da geç buluşacağız. O zamana kadar huzurla yat, mavi gözlü "Polyanna"mız.

('56) Sınıfı

› **Arman Çentoğlu Mavi ('57)**

Arman, 1957'lilerin *baby'si*, sakın, hanımefendi ve çok olumlu bir arkadaşımızdı. **Emine Aslı Mavi Siddik ('92)** ve **Ayşe'nin** annesiydi, kendi adını taşıyan bir torunu vardı. Geçen yaz bütün sınıf ona torun tebriğine gittik. Torununa bakarken gözlerindeki parıltıyı unutmuyorum. İyi ki hepimiz oradaydık. Bu onu son görüşümüz oldu. *Baby'miz* bizi erkenden bırakıp gitti. Işıklar içinde yatsın. Onu özlüyoruz.

('57) Sınıfı

› **Gülden Erokay Armağan ('61)**

Gülden kardeşimiz zarif, naif, iyimser, nazik. Kırılgan gibi görünmesine rağmen yaşadığı dayanılmaz olaylarda her zaman dimdik durdu. En kötü zamanlarda, artık bütün teselli yollarımız tükendiğinde olağanüstü bir gayretle o bizleri teselli etti. Senin eksikliğin çok acı. Dualarımız hep seninle. Nur içinde yat.

Tezer İzmiroğlu Gülan ('61)

› **İlğün Pasmaz Çırpıcı ('62)**

İlğün Pasmaz Çırpıcı'yı kısa bir süre önce kaybettik. Okul yıllarında öğretmenleri ve arkadaşları tarafından sevilen iyi bir basketball oyuncusu, iyi bir anne, iyi bir eş, iyi bir dost olarak onu her zaman gülün yüzü ve zarafetiyle hatırlayacağız.

› **Sınıfımızdan Bir Yıldız Kaydı: Zeren Özbaş Güven ('63)**

Nazilli'de doğan Zeren, çok disiplinli bir baba ile her cümlesinin sonuna kahkahasını ilâştirmeyi başarabilen sevecen bir anne ve onun üstüne titreyen bir teyze tarafından adeta bir prenses gibi yetiştirildi. Özgüveni yüksek bir çocuktur. O yıllardan kalan onunla ilgili en ilginç anım, doğada yapılan sportif aktivitelerde tombul bir izci kızın peşine eşyalarını taşımak üzere, ailesi tarafından bir yardımcının takılmasıydı!

Kolej yıllarında her zaman iyi bir öğrenciydi. Şamatası, kahkahası bol bir arkadaşı. Lise yıllarında ben de yatılı olunca, Zeren'i daha yakından tanıma fırsatını buldum. Açık sözlülüğünü, dobralığını ve içtenliğini çok sevdim. Aynı sınıftan yatılı dokuz kızdık, aramızda güçlü duygusal bağlar kurduk. Zeren'in kavrayışı yüksek, sevdiği konulara odaklanması güçlüydü. Herkesin karşısında titrediği tarih hocamız Fikret Hanım'ın gözdesi olmuştu; her derste sözlüye kalkan asistanı gibiydi. Onu hukuk eğitimine yatkın olacağı konusunda cesaretlendiren, belki de bu sözel yeteneklerinin güçlü olmasıydı. Ben Ankara'ya ODTÜ'ye, Zeren İstanbul Hukuk Fakültesi'ne gidince yollarımız ayrıldı. Ama her zaman güçlü bir iletişimimiz vardı. Zeren, Hukuk Fakültesi'ndeki eğitiminde ve profesyonel avukatlık yaşamında gururlu, başarılı ve enerjik bir genç kadın olarak karşımıza çıktı. Eminim o davudi sesi adliye koridorlarında yıllarca çınlamıştır! Güzel bir evliliği oldu; eşiyle birlikte aşkı, dostluğu ve profesyonelliği yaşadı. İşinde kocasına destekti; evinde geleneksel bir evkadınıydı ve İzmir'in en iyi avukatlarından biriydi.

ACI ('63) mezunları içinde profesyonel meslek yaşamı en uzun sürdüren arkadaşımızdı Zeren. Hastalık ile boğuştuğu son üç yılda, sonuna kadar ofisindeki masasında, işinin başında bulundu. Bu sabrını ve çalışkanlığını alkışlıyorum.

Zeren, karasal iklimde yetişen, sadece akşam vakti açan ve karanlık bastırınca hemen kapanan, nergis türünde güzel bir çiçekmiş. Arkadaşımız, bir yıldız olarak kayıp gitti. Burnumuzda tüten bir koku, yüreğimizi okşayan bir çiçek artık o. Kayıp giden dokuzuncu yıldızımız... Diğer sekiz yıldızımızla buluşmuştur bile...

Şayeste Dalyan Daşer ('63)

► Lale Dikmen Türker ('64)

Sevgili arkadaşımız Lale Dikmen Türker, 21 Nisan 2017 günü sevenlerince sonsuzluğa uğurlandı. Lale, İzmir, Karşıyaka'daki evlerinde annesi Naciye Dikmen ve Babası Sedat Dikmen'e yaşamlarının en büyük ikinci armağanı olarak dünyaya gelmişti. Neşeli çocukluk günlerinin ardından, İzmir Amerikan Kız Koleji yıllarında ve sonrasında sevgili sınıf arkadaşlarıyla birlikte mutlu anılar biriktirdi. Sınıfta her öğrencinin bir takma adı vardı, arkadaşları O'na "Kontes"i uygun görmüşlerdi. ODTÜ'de 1964'te başladığı Sosyoloji Eğitimi'ni 1968'de tamamladıktan sonra Almanya'da Freiburg Üniversitesi'nde iki yıl lisansüstü çalışması yaptı. 1975'te evlendiği Engin Türker ile 42 yıl süren mutlu bir birlikteliği oldu. İçine adım attığı diplomatik yaşam zorluydu. Diplomat eşinin atandığı Avusturya, Kıbrıs, İsveç, Fransa, Bahreyn ve Oman'da eşinin yanında çağdaş Türk kadını olarak ülkesini temsil etti. Genç bir diplomat eşi olarak başlayıp, büyükelçi eşi ve sefere olarak ülkemizi temsil ettiği tüm ülkelerde giderek daha büyük sorumluluklar yüklendi ve diplomatik çevrelerin takdir ve saygısını kazandı. Lale ve eşi Engin, 1979 yılında dünyaya gelen oğulları Kerem'i 2014 yılında derin bir acıyla sonsuzluğa uğurladılar ve onun anısına 'Mimar Kerem Türker Vakfı'nı kurdular. Lale ve sevgili oğlu, bundan böyle, bu vakıf aracılığıyla toplum için yararlı şeyler yaparak yaşamaya devam edecek.

► Onur Pekerten ('94)

ACI tarihinin en kalabalık dönemidir ('94) mezunları ve ne yazık ki en çok gülüşü söneni. Ne acıdır ki bu sene altıncı kez yüreklerimize acı düştü. Dönemimizin beyefendi, güzel yürekli Onur'unu sonsuzluğa uğurladık. Dönem arkadaşları olarak Onur'un ve diğer beş arkadaşımızın anısına ACI'da bir çiçeğin yetişmesine vesile olmak geliyor sadece elimizden. Sonsuza kadar kalbimizdesiniz...

Ekin Gökovalı Kolat ('94)

► Göklerden bir yıldız kaydı. Kalbimiz kapkara oldu.

Mehmet İzzet Tok ('00)

İnsan... karakterli, kültürlü, mütevazı...
İnsan... yalansız rıyasız...
Türkiye'deki ender profesyonellerden...
Mühendis, pilot, teknisyen, motorcu, bisikletçi, yazar, yazılımcı, aşçı ve tabii mükemmel eş, harika baba... birkaçı sadece sıfatlarının...
İşinde de özel hayatında da,
Ne iş yaparsa yapsın eksiksiz, kuralına göre, detaylı ve başarılı...
Hepimize örnek...

Bizlere emeği büyük...
Vatana emeği büyük...
İnsanlığa emeği büyük...

Yapamadığı yapamayacağı hiçbir şey yoktu...
Bir tek bu illet lenfomayı yenemedi...
Çok iyi direndi... ne gerekiyorsa eksiksiz yaptı...
Hiç umutsuzluğa kapılmadı...
Kendisi hasta yatağından ümit verdi bizlere...
Büyük kısmını temizlemişti...
Ancak az bir kısım kaldı...
İşte o azcık kısım bu değerli beyine saldırdı...
ve onu aramızdan aldı...

"İyi gider abi" derdi keyfi yerindeyken...
Bu sefer hiç iyi gitmedi...

Herkes için, her şey için büyük kayıp...
Acı tarifsiz...

Gözün arkada kalmasın...
Mekânın cennet olsun...

Nedime Tok ('03)

Sınıf Temsilcinizi Biliyor musunuz?

Yıl	Ad	Kızlık Soyadı	Soyadı
1937	AYŞE	MAYDA	
1939	ZİHNİYE	İÇTEN	HARMAN
1946	SILVIA	BENCUYA	FRANKO
1946	YILDIZ	TINAZ	İZMİROĞLU
1947	GÜNGÖR	ORHON	PURA
1950	AYSEL	ŞAHİN	KARACASULU
1950	RAŞEL	AYKAS	ESKİNAZİ
1951	SEVGİ	ALANYALI	AYSAY
1951	SEYDA	FIRAT	KAYHAN
1952	YÜKSEL	KROM	
1954	FÜSUN	EMİR	ÇELEBİ
1954	İSMET	KABAAĞAÇLI	NOONAN
1955	SEZER	BİRSEL	BIRKAN
1955	SEMRA	BODUR	DİNÇER
1956	EVİN	EVİN	MCCAIN
1956	SEVİN	NALBANT	ORAN
1956	ŞENEL	KARABACAK	GİRGİNKARDEŞLER
1957	ESİN	YİĞİT	ÇAĞATAY
1958	SEVİN	YILDIRIM	
1960	SEMA	TURATA	TOLGA
1960	SARA	BENCUYA	PARDO
1961	AYŞE	SERİNKEN	VELİBEŞE
1961	NADYA	KOHEN	KAYA
1962	ESİN	BAYKAL	KARACASULU
1962	MİNE	AYDIN	ÖZBAŞLI
1963	İLKÖR	BALTACI	MATEESCU
1963	FÜGEN	TANBERK	ÇETİNALP
1963	TÜLİN	TEZER	AKSÜNER
1964	FAİKA	YAMANLAR	KESTELLİ
1964	GÖNÜL	ETİ	ERDUR
1965	ZUHAL	KIRÇAK	DALGIÇ
1965	OYA	YAZGAN	GÖKTEPE
1966	ÜLKEN	GÜNDEM	İNAN
1966	ALİYE	MORAL	
1967	GÜLGÜN	ÇAYIRLI	ERİŞ
1968	AYTAÇ	AŞIK	AKSADE
1968	BAHAR	DAYI	VARDARLI
1969	MERAL	AYDIN	ÖZSOY
1969	SELMA	RÜSTEM	AYSU
1970	GÜLGÜN	YEMİŞÇİ	DOLUNAY
1970	SERAN	ARA	ÖZİZMİR
1971	GÜLGÜN	İZMİROĞLU	ÜNAL
1971	OYA	GÖKTEPE	ÖKMEN
1972	FÜSUN	ŞENOCAK	
1972	NEŞE	ERYILMAZ	ÖZBAŞ
1972	NUR	İZMİR	DEDE
1972	SERRA	KARAFERYALI	ÇALIK
1973	BERRİN	ŞENER	ERTÜRK
1973	ÇİĞDEM	ARDALI	KÖSTEPEN
1974	AYŞE	ÖNER	ARDIÇ
1974	CANDAN	ATEŞOĞLU	ÇİLİNGİROĞLU
1974	ŞULE	DEMİR	
1975	SEMRA	ÇAKAR	ERGEZEN
1975	YEŞİM	TARAKÇIOĞLU	
1976	BEYNUN	ERENER	ÖZKAN
1976	CANAN	KAYRAL	BİRSEL
1976	DESTİNA	ÖZHAN	AKGÜN
1976	ROZA	NAVARO	ÇUKUREL
1977	AYŞEN	KARACASULU	GÖKTÜRK
1977	FATMA	KARAL	TANER
1977	HEVES	ŞAHİN	ÖZYILMAZ
1977	KAMER	BAŞKURT	KİTAPÇI
1978	FERHAN	KAPAR	ERON
1978	GÜLNUR	TÜRKMENOĞLU	YÜCEL
1978	ÖZEN	AYTAYLAN	ONMUŞ
1979	BERNA	KARACASULU	KAYHAN
1979	ESRA	ŞARI	UĞURBİL
1979	MELTEM	HEYBELİ	TÜRKMENOĞLU
1980	DİLEK	KARACA	TANER
1980	NURSEL	TABAKOĞLU	ZATİ
1980	ROZET	ŞEN	KANYAS
1980	SİNEM	YÜCEL	ÜNEL
1980	SİTARE	SİLİVRİLİ	KORA
1980	ŞAFAK	BARİŞÇİMEN	ÖZPOYRAZ
1981	ARZU	KARAAHMETOĞLU	YILDIRIM
1981	SİREN	YUKARUÇ	TAHTAKIRAN
1982	AYŞE	GÜRSEL	BAYKAN
1982	GÜL	KAPTANOĞLU	VARDARLI
1982	İPEK	GÜLAYLAR	ÜNSAL
1982	YASEMİN	SAVRANOĞLU	
1983	AYNUR	SAYINER	
1983	DİLEK	BALCI	ŞINLAK
1983	DİLEK	CANBOLAT	YILDIRIM

Yıl	Ad	Kızlık Soyadı	Soyadı
1984	DENİZ	TEZCAN	ÖNGÖREN
1984	GÜLFEM SERRA	ULUSOY	
1985	AYŞEN	SAMURKAŞ	CARFI
1985	YILDIZ	İŞÇİMENLER	ÜNSAL
1986	ESRA	DELEN	AKTUĞLU
1986	RENİN	TARMAN	ON
1987	DÜRRİN	ALPER	ULEMA
1987	EBRU	GÜVENÇ	ÖZAŞ
1988	TILDA	KOENKA	
1989	ÇİĞDEM	KOÇAOĞLU	GÜLER
1989	BANU	DURUKAN	SALI
1989	GÜLİN	BAYSAL	ÖRGEV
1989	YELDA	HIZIROĞLU	TUNA
1989	ZEYNEP	TAMERKAN	ULAŞAN
1990	AYŞEGÜL	CANÖZER	VERYERİ
1990	BELLA	USTURUGU	ŞAVUL
1990	DİLDEN	ŞEN	GÖKSOY
1991	ESRA	CEYHAN	HERİS
1991	EBRU	DEMİREL	SEZER
1992	PINAR	CELEP	GİRGİNKARDEŞLER
1992	SİNEM	EREL	MUĞLA
1993	MURAT GÜÇLÜ	BÜYÜKUNCU	
1993	ÖMÜR	FIRAT	ACAR
1994	BURCU	KANER	SOYLU
1994	EKİN	GÖKOVALI	KOLAT
1995	AHMET SAİP	HEPDOĞAN	
1995	SEDEN	ANDIÇ	
1995	TANGÜL S.	AKTUĞLU	KARDEŞ
1995	ÇİĞDEM	ŞAROĞLU	YAVUZ
1996	ASLI	BENLIOĞLU	GÜVENÇ
1996	HANDE	DALGAR	KEMALOĞLU
1996	ÖYKÜ	GAZİOĞLU	ARİĞTEKİN
1996	SEDEF	ÖZER	
1997	ERSUN	ŞENGÜN	
1997	BAŞAK	ÇİLİNGİROĞLU	KURTOĞLU
1997	ALİ OĞUZ	YAVAŞ	
1998	MANOLYA	ÖZEK	
1998	MEHMET	ZİNCİRCİOĞLU	
1998	MUSTAFA	ASLAN	
1998	NİLAY	YARIMOĞLU	
1998	OSMAN CAN	ÖZCANLI	
1999	AZRA	ERÖZLER	
1999	ÖZÜM	İLTER	DEMİRCİ
2000	BAŞAK	ORAL	ÇİM
2000	BURÇAK	ÇİLİNGİROĞLU	
2001	KLER	KAMPEAS	
2001	ÖZGE	TOĞAR	ER
2002	PINAR	ERSOY	BULUT
2002	AHMET	TOSUN	
2003	AHMET	İŞCANLI	
2003	MUTLU CAN	GÜNEL	
2004	BEDRİYE	KOCAGÖZ	
2004	ZERRİN	TUNABOYLU	
2004	HÜSNÜ	KILINÇOĞLU	
2005	CAN	GÖZEGİR	
2006	ESRA	KORA	SARAN
2006	SELİN	ŞINLAK	
2008	NAZ	MERTSOY	
2008	NİL	ERTÜRK	
2008	AKSEL	BONFİL	
2009	MIRAY	CURA	
2009	CEREN	DİRİN	
2009	MEHMET ALİ	AKIN	
2010	MELİS	BAYKAN	
2011	SİMGE	İÇEN	
2011	DERİN	ERPULAT	
2011	ALPASLAN	DOĞRUSÖZ	
2011	İDİL	PEKEL	
2012	RANA	YİĞİTBAŞI	
2012	ARDA	YILMAZ	
2012	CEYDA	DIRİN	
2012	NAZ	VARDAR	
2013	ÖMER	GÜLER	
2013	YÜMNÜ	KOLBAŞI	
2014	RÜYA	GÜRGÜN	
2015	JOEL	HEMSİ	
2015	DEFNE	KAYNAK	
2015	ATA	DENİZ	
2015	HAKAN	GÜRKAN	
2016	ASLI CEYDA	AKDOĞAN	
2016	CAN EREN	DERMAN	
2016	JOEL	ÖZKESEN	
2017	DİDEM	MERDAR	

ACI 2017 Üniversite Yerleştirme Sonuçları

Ad	Soyadı	Üniversite Adı
MELİSA	ÖZBAYRAKÇI	ACIBADEM ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
DOĞA EVRİM	ASLAN	ADANA BİLİM VE TEKNOLOJİ ÜNİVERSİTESİ
ASYA ÖYKÜ	TUĞRUL	ATINBAŞ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
İSTEM	TÜRKARSLAN	ANTALYA BİLİM ÜNİVERSİTESİ
EMİR	KARACASULU	BAHÇEŞEHİR ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
UMURHAN	YENSEL	BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
ALP	SERDAROĞLU	BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
LADİN	BÖLÜK	BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
MELİSA	YENİOCAK	CELAL BAYAR ÜNİVERSİTESİ (MANİSA)
DICLE ALEMŞAH	FIRAT	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
ZEYNEP	ERİK	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
ÖYKÜ NAZ	ÖNEN	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
ALPTEKİN	KASAPOĞLU	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
EGE	ÜSTÜNBAŞ	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
DEFNE	ERPULAT	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
DENİZ	YEREBAKAN	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
CEYSU	AY	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
RANA	AYDEMİR	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
KEREM	ERKAN	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
ZEYNEP	OTUKFALAY	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
ZEYNEP SANEM	BEKÇİ	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
DOĞUKAN	PIRA	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ
DOĞA ELÇİN	ÖZDEN	GAZİ ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
ŞEFALE DENİZ	ÇELİK	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
EREN	BAKİ	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
MERT	NOYANER	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
GÖKÇE	DOĞAN	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
ELİF	BAYSAK	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
ÖYKÜ	TUFANYAZICI	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
ELİF	TEKTEN	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
DENİZ LAL	ERSOY	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
İDİL DENİZ	ÖZ	İHSAN DOĞRAMACI BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
MERT	AYDEDE	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
EREN	CEYHAN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
OYA	PAMİR	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
AKDENİZ	ŞAHİN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
MEHMET YİĞİT	SAVRANOĞLU	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
ALİ SÜHA	USMEN	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
CEM	LEVİ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
AYLİN	SATI	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
DİDEM	MERDAR	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
MELİSA	TUNCEL	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
KAAN	SATILMIŞ	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
CEYLİN	AMASYA	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
MELİSA PELİN	TERZİOĞLU	İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
NAZ	GÖZEGİR	İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
YAĞIZ	ATEŞOĞLU	İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
OĞUZ ALP	KAYA	İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
İLKE	SUN	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
AYSEL İDİL	EMİROĞLU	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
ARDA	AKOĞLU	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
ECEHAZ	ÖZMEN	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
ELİF	USLUOY	İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
ARDA	AKUZMAN	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ
CEYLİN	ŞEN	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ
YAĞMUR	ERCAN	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ
BERK TUĞRUL	SEBİK	İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ
AHMET TUNÇ	KESKİN	İZMİR KATİP ÇELEBİ ÜNİVERSİTESİ
ECE NUR	TUĞLU	İZMİR KATİP ÇELEBİ ÜNİVERSİTESİ
EGEHAN	OLCAV	İZMİR KATİP ÇELEBİ ÜNİVERSİTESİ
TARA	KAMER	İZMİR YÜKSEK TEKNOLOJİ ENSTİTÜSÜ
BERK İLGAR	ÖZALP	İZMİR YÜKSEK TEKNOLOJİ ENSTİTÜSÜ
ÖZGÜR OĞUL	KOCA	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
EFE	TOPTANI	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
HAMDİ BARIŞ	İNCİROĞLU	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
EFE	SOYSAL	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
EDA SEMİHA	AĞANOĞLU	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
GÜLŞAH	DİM	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
ÖZLEM	KORĞALI	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
IRMAK	KARACE	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
ULAŞ	BEŞOK	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
OĞUZ	KÜÇÜK	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
EGE	YILMAZ	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
SELİN	YALÇIN	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)

Ad	Soyadı	Üniversite Adı
BERCİS	ERTÖZ	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
ABİDE İPEK	KOCADON	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
ZELİHA	EREN	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
İPEK NAZ	AZAR	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
KEREM CAN	DÜNDAR	MANİSA CELÂL BAYAR ÜNİVERSİTESİ
LEYLA	ŞENOCAK	MARMARA ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
EMİR	ŞEN	MARMARA ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
ZEYNEP	KÖKREREK	MARMARA ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
RENA	KAYA	MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
LAL	BLANCHET	MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
ÖZGE	ATMIŞ	MİMAR SİNAN GÜZEL SANATLAR ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
EĞEMEN	ŞAHİN	OKAN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
EKİN	KARAMALAK	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
BENGİ	AĞÇAL	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
NİL	ÇAKIRCA	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
ELİF	TUNABOYLU	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
ATA	TAŞ	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
CAN	YÜCEL	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
DOĞA	NAVMAN	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
ÖMERHAN	KOYUNCUOĞLU	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
YASİN BUĞRA	ÖZYURT	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
SERKAN	HIZIROĞLU	ÖZYEGİN ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
BENGİSU	ŞERMET	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
KUTSAL	TOPALOĞLU	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
TOROS UTKU	TEKTEN	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
LİDYA	GÜNEÇ	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
ILGIN ŞARA	HACIPOĞLU	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
TUNA	BERBER	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
KEREM	ÖZEL	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
EDA	HEKİMCİ	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
ZEYNEP	YARADANAKUL	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
EYLÜL	BEKTUR	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
CAN	TAMER	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
HASAN SARUHAN	SERTER	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
MERT CAN	BAKAR	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
AFRANUR	ATAÇ	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
İREM	SÜTPELER	SABANCI ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
HASAN KAYA	AKTAŞ	TOBB EKONOMİ VE TEKNOLOJİ ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)
KAAN	ÇAĞANTIMUR	ULUDAĞ ÜNİVERSİTESİ (BURSA)
ASLI	KOKULUDAĞ	YAŞAR ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)
MERT	KOÇAOĞLU	YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
BERK AKIN	YILDIZ	YILDIZ TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
ARYA	TAŞKÖPRÜ	YILDIZ TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)
ECE	KESKİNER	Barcelona
BERKE	ÖZBAĞCI	Bocconi University
GÜNEY	KAYA	Bocconi University
İLAYDA KOÇAK	YILMAZ	Carl Benz School of Engineering
ZEYNEP	KAŞIKARA	Cattolica Milano
İZGİ	KOÇAÇELEBİ	City University of Hong Kong
MELİH	HABİP	Concordia University
OZAN	ALP	Debrecen University
ARZUM	BAYRAKTAR	Debrecen University
TILDA NAZ	YILDIRIM	Drexel University
Z. OKYANUS	DEMİRCİOĞLU	Duisburg University (Henüz Net değil)
ANDREW CARL	SERRA	Eindhoven University of Technology
ŞULE	TÜRKAY	Londra Kings College
ALİ ARMANÇ	BİLAL	LYS Girmedik tekrar hazırlanacak
BERKAY	GÖKALP	LYS Girmedik tekrar hazırlanacak
HÜSEYİN	SEVER	Mc Gill
GÜNEŞ	DİNÇER	McGill University
MELİS	MALÇI	McGill University
MURAT	ŞANKAYA	Miami Üniversitesi
OKYANUS AHMET	ATAY	Politecnico di Milano
NAZLI İRİS	ÖZEN	Rotterdam Erasmus University
EMİR NAZİM	TOLANAY	Royal Holloway
ERDEM TUNA	YILDIZ	Rutgers University
GAMZE	TEKİN	Soas University of London
MEHMET TUĞBERK	ERSAN	Tercih yapmadık tekrar girecek
ALİ	AKAN	The Culinary Institute of America
EFE	AKAN	Toronto University
NERGİS	ÇELİK	University of California Davis
NAZ	BAÇ	University of Leuven - KU Leuven
LARA	SİDEKLİ	University of Melbourne
EMRE	AŞCI	University of Toronto
NİL	İŞLEKEL	US Pratt
YİĞİT	ATAY	Vanderbilt University
ELEANOR	BERNEY	İNGİLTERE
GÖKDEMİR İSMET	KIR	ABD
ARDA	ÇAĞATAY	ABD

**17'nci kuruluş yılımızda,
gençlerimiz ile ülkemizin
parlak geleceğine
katkı yapmanın
onur ve gururunu
yaşıyoruz.**

İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ

veysis döner

Mithatpaşa Caddesi No: 933 Göztepe / İZMİR

0 232
285 46 00
254 57 57

DAĞIN YENİ ARMAĞANI,
ULUDAĞ PREMIUM
DOĞAL KAYNAK SUYU.

ULUDAĞ'IN KALBİNDEN

Uludağ
PREMIUM